

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hockey Rules

Never

RULE #3

**FAKE MARRY THE
COACH'S SON**

PORTIA BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

KOÇUN OĞLUYLA ASLA SAHTE EVLENME BİRİNCİ

BÖLÜM

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BEŞİNCİ

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM BÖLÜM

DOKUZ SEKİZ ON

ON BÖLÜM BİRİNCİ

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ ON

BÖLÜMDÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ONSEKİZ

BÖLÜM ONDOKUZ

BÖLÜM YIRMI

BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM

YIRMI İKİ

BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM

DÖRT YIRMI BÖLÜM YIRMI

BEŞ

BÖLÜM YIRMI ALTI

BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM

YIRMI YIRMI DOKUZ SEKİZ

BÖLÜM BÖLÜM OTUZ

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM

OTUZ ÜÇ OTUZ DÖRT

OTUZ BEŞ

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BÖLÜM OTUZSEKİZ BÖLÜM

OTUZDOKUZ BÖLÜM KIRK

BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM

KIRK İKİ

BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM

DÖRT KIRK BÖLÜM KIRK

BEŞ

BÖLÜM KIRK ALTI

SONSÖZ

Kural 4: Asla Bir Spor Muhabiri ile Mahsur Kalmayın

Kural #.5: Asla Kaptana Aşık Olma: Bekar Bir Baba MM Hokey
Romantizmi

KURAL 1: ASLA KAZARA TAKIM ARKADAŞINIZLA EVLENMEYİN

KURAL 2: ASLA BİR NOEL RANDEVU PROGRAMINA

KATILMAYIN

PORTIA HAKKINDA

ASLA SAHTE EVLENME KOÇUN OĞLU

Oskar Üç yıl boyunca Dmitri Volkov'a olan aşkımı tamamen profesyonelce tuttum. Onun hakkında düşünmeyi göze alamam.

Hinzır gülümsemesi ya da siyah saçlarının gözlerinin üzerine düşmesi. Babamın en belalı oyuncusu... ve kesinlikle heteroseksüel.

Ama Dmitri yeşil kartlı bir evlilik evime geldiğinde, kendimi bir anda takımın kötü şöhretli çocuğuyla, Rusya'dan geldiği günden beri fantezilerimde başrol oynayan aynı oyuncuyla nişanlı buluyorum.

Babam, takımın baş antrenörü, patlayacak. Ama Dmitri'ye hayır demek yapabileceğim bir şey değil. Şimdi tek yapmam gereken dünyaya deliler gibi aşıkımız gibi davranmak ve Dmitri'ye de öyle değilmişim gibi davranmak.

BİRİNCİ BÖLÜM

Dmitri "Dmitri!" Koçun sesi soyunma odasını inletiyor. Yirmi gürültülü sporcuya sesini duyurma konusunda onlarca yıllık pratiği var ve ses tonunu kullanmak için kordonlar. Eğer emekli olursa, her zaman operaya geçebilir.

Ellerim sıkıştı. Parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Midem bulanmıyor çünkü bu korkan insanların yapacağı bir şey ve ben asla korkmam.

Ne de olsa ben Dmitri Volkov'um.

Oskar koça söylemiş olmalı. Yoksa Vince mi söyledi?

"Dmitri?" Noah deri koltuğundan bana göz kırpmıyor, yeşil gözleri kocaman.

Gözlerini dikip bakan tek kişi o değil. Soyunma odası dolu değil ama boş da değil. Yarı çıplak adamlar pedlerini ve formalarını giymeyi bırakıyor. Biri kasetini düşürüyor.

"Nerede lan o?" Koç bağılıyor. Noah'nın ağzı açık kalır. "Koç az önce küfretti mi?"

"Evet." Süslü deri koltuklara yaslanıyorum ve zevkli ahşap duvarlara yaslanıyorum. Boston Blizzards bize çok iyi bakıyor.

Noah'nın alnı çatlıyor. "Koç neden küfrediyor?"

Koç başlangıçta Noah'ın bela olduğunu düşünmüş olabilir, ama o hiç de öyle değil. En tatlı golden retrieverler bile onu ve kocası Finn'i gördüklerinde alay edebilirler, yanlarına düşüyor ve aniden gelen bütünlük ve bağlılık karşısında pufluyorlardı.

Takım arkadaşlarımdan gözleri kısılıyor ve bundan nefret ediyorum. Geçmişteki tüm ihlallerimi düşünmelerinden nefret ediyorum. Ve kabul edelim, liste kısa değil.

Bunu tahmin edemezler. Asla tahmin edemezler. Nefes alıp veriyorum.

Bu... Şey, aslında iyi değil. Ve Koç'un neden üzgün olduğunu anlayabiliyorum. Olmaya da hakkı var. Sadece bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim. Bu yanlış bir hesaplama olabilir.

Yüzümü buruşturuyorum. Yanlış hesaplamayı sevmem. Ama ben bir hokey oyuncusuyum, matematikçi değil.

Kapı açılır. Koç yalnız. Sanırım Oskar'ın buna şahit olmadığı için minnettar .

Koç bana ters ters bakıyor. İnce sarı saçları garip yönlerde doğru uzanıyor ve soluk mavi gözleri lazere dönüşüp dönüşmeyeceklerini görmekle meşgul görünüyor. Yüzü daha önce hiçbir insanda görmediğim bir kırmızı tonuna ulaşmış.

Nasıl öğrendi?

Koç bana doğru geliyor, ayak sesleri . Korkunç bir düşünce yüzeye çıktı.

Hayır.

Koç yapmazdı.

Mümkün değil.

Ama yumruğu sıkı ve kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor.

"Ayağa kalk, Volkov!" Koç bağılıyor.

Ayağa fırladım.

Belki de saklanmaya çalışmam gerektiğini çok geç fark ettim.

Ama bu işe yaramayacak. Çünkü mesele şu ki, Koç ve ben artık bir aileyiz.

Ona en göz kamaştırıcı gülümsememi atıyorum ve göz kırpiyorum. "Merhaba baba."

Soyunma odasından nefes sesleri geliyor. Gözler şişiyor. Pedler düşer.

Koç'un yumruğu dışarı çıkıyor ve çeneme çarpınca yere yığılıyorum.

Onu alabilirim.

Ama ona bu galibiyeti vereceğim.

Ne de olsa, onun tek oğluyla evlendim.

İKİNCİ BÖLÜM

T Üç gün önce
Oskar

Daniela ofisimizin kapısından kafasını uzatıyor, uzun saçları sallanıyor. "Vakit geldi."

Profesyonel bir şekilde başımı sallıyorum ve gerginliğin vücudumdaki ateş belli olmuyor. Orta yaşlı, takım elbiseli bir adam, ekibin ona ödediği yüksek ücrete yakışır bir şekilde onun arkasında duruyor.

"Yapılacak bir şey yok mu?" Vince'e sordum.

"Yok bir şey." Özür dileyen bir gülümseme attı ve ben Muhtemelen 'Anlıyorum' gibi bir şey söylemem gerekiyordu. Sessiz kalıyorum.

Ekip çözüm bulması için şirketine astronomik meblağlar ödedi. Bunu düzeltmesi gerekiyordu.

"Denedin," diyor Pappa ona. "Tüm yardımlarınız için minnettarız."

Vince ve Pappa takımın Kanada'da oynayacağı maçlar hakkında konuşuyor. Pappa Blizzards Baş Antrenörü.

Sessizim. Bu berbat. Dmitri bundan nefret edecek.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve konferans salonuna doğru yürüyorum. Önemli olmasa da saçlarımı düzeltiyorum.

Dmitri neye benzediğimi umursamıyor. Newbury Sokağı'nda bir kuaför yok, tasarımcı kıyafetlerinden oluşan bir derleme yok ki bir fark yaratabilsin.

Dmitri heteroseksüel.

Ekibin çoğu ona karşı olan hislerimi anlamıştır artık. Acıyan bakışlarında, ona uzun süre baktığımda gözlerinin nasıl yumuşadığını ve üzüldüğünü görüyorum, sanki yürek parçalayan bir barınak reklamındaymışım gibi.

Daniela, "O zaten burada," diye fısıldıyor ve midem bulanıyor. Dmitri hiçbir şey için erken gelmez.

Ama haftalardır suratı asık. İçine kapanık, sessiz ve asla olmadığı şeyler yapıyor.

Elimdeki dosyayı ve içindeki korkunç şeyleri tutuyorum.

Konferans odasına doğru yürüyoruz. Daniela'nın topuklu ayakkabıları yere vuruyor ve saçları zıplarken kalçaları seksi kız tarzında kıpırdıyor. Onun tam da Dmitri'nin tipi olduğunu fark etmemeye çalışıyorum: kendinden emin, güzel, deneyimli.

Babamı, Vince'i ve Daniela'yı konferans salonuna kadar takip ediyorum. Pahalı Alman sandalyelerinde yerlerini alıyorlar. Taze salatalıklı su sürahileri yerleştirilmiş ve buz küpleri bardaklara devrilirken çınlama sesleri geliyor.

Yavaşça oturuyorum, kalbim küt küt atıyor, dosyaya bakıyorum.

Dmitri'nin gözleriyle karşılaşmak istemiyorum.

Çünkü o zaman cevabı bilecek. Boston Blizzard'ın onun özel sorunu için yapabileceği bir şey olmadığını bilecek. Ve Tanrım, henüz bilmesini istemiyorum. Hâlâ umutlu olmasını istiyorum.

"Eee...?" Dmitri soruyor, tenor ve aksanlı sesi odanın içinde .

Bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum ve bakışları buruşuyor. "Oh," diye nefes alıyor.

Başımı salladım.

Ekleyebileceğim bir şey yok.

Daniela'nın gözleri kısılıyor ve çoğu konuşmanın homurdanma ve göz temasından daha fazlasını içerdiğini fark ediyorum.

"Dmitri," diyor babam, sesi sakın ve ağırbaşlı. "Ne yazık ki Blizzard'lar senin için vize yenilemesi yapamıyor."

"Yapabileceğimiz her şeyi yaptık," diyor Vince. "Çok üzgünüz. Bunun herhangi bir uluslararası sporcu için korkunç bir haber olduğunu biliyoruz."

Dmitri dudaklarını birbirine bastırır.

Daniela, "Biz de en az senin kadar üzgünüz," diyerek onu temin ediyor. "Ekibe çok faydalı oldun."

Dmitri'nin parmakları titriyor ve mükemmel yüz hatlarının her birini yeniden düzenleyerek alaycı bir ifadeye bürünüyor. "Eğer bu kadar üzgün olsaydın

özüm bulacaksın."

Daniela ve Vince birbirlerine şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir bakış atarlar. Dmitri'nin itiraz etmeye tenezzül etmemesi gerekiyordu.

"Birçok kez statü dışı seyahat ediyordunuz," diyor Vince. "Hükümet bunu hoş karşılamıyor."

"Ekip ile seyahat ettim!"

"Yine de her türlü seyahatten hükümetin haberdar edilmesi gerekiyordu."

Dmitri kıvranıyor. "Ajansım bunun icabına bakmalıydı."

"Biliyoruz," diyorum. "Bu sizin suçunuz değil. O berbat bir ajandı."

"Tavsiye edilen acenteler listesindeydi!"

"Açıkçası, artık onu tavsiye etmeyeceğiz," diyor Daniela yumuşak bir sesle. "Burada gelecekteki uluslararası sporcuların bu tür bir muameleye maruz kalmayacağından emin olabilirsiniz. deneyim."

Pappa, "Hiç kimse metamfetamin bağımlılığını ve herkesin parasıyla Meksika'ya kaçacağını tahmin edemezdi," diyor.

Daniela, "Bu, acenteler için yaygın bir sonraki iş hamlesi değil," diye ekliyor.

Dmitri'nin küçümsemesi daha da güçleniyor. Çünkü biz Ona bir çözüm olduğunu söylüyoruz. Ona kalabileceği bir yol olduğunu söylemiyoruz.

Vince ona, "Zaten sabıkan olmasaydı senin için mücadele etmek daha kolay olurdu," diye hatırlatıyor.

Dmitri ters ters bakar. "Bir bar kavgası. Sadece sıyrıklar. Önemli bir şey değil."

Vince, "ABD göçmenlik bürosu için büyük bir mesele," diyor.

"Birisi Dmitri Volkov'a vurduğunu söylemek istedi. Benim hatam değil."

"Bildiğiniz gibi Kanada'ya sık sık seyahat ediyoruz. Ülkeden ayrılamayan bir oyuncuya sahip olamayız," diyor Pappa. "Bu sezon ortasında. Yerine birini bulmamız gerekiyor."

Dmitri sertçe yutkunur. "Anlıyorum. Aklınızda biri var mı... Ben hâlâ ekipte miyim?"

"On gün sonra Kanada ile oynayacağız. Ondan önce bir oyuncu bulmamız gerekecek. Yerinize geçecek oyuncuyu birkaç gün içinde açıklayacağımızı umuyorum. Biz de haberi yeni öğrendik. Kalmanı gerçekten çok istiyorduk."

Sesimin beni ele vermesinden nefret ederek, "Seni özleyeceğiz," diyorum.

Dmitri başını sallıyor ama alnındaki kırıksıklık istediğim kadar hafiflemiyor. Ardından gelen sessizlik, takımın geçen yıl playofflara kaldığı zamankinden daha ağır geliyor.

Dmitri siyah saçlarını savurur. Saç telleri hep gözlerine kaçıyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak gibi çılgınca bir şey yapmak zorunda hissetmemek için ellerimi cilalı ahşap masanın üzerine koyuyorum.

"Ne zaman gitmem gerekiyor?" Dmitri'nin sesi kısık. Bundan nefret ediyorum.

Bütün bunlardan nefret ediyorum.

Daniela gülümsüyor, cevabını bildiği bir soru olduğu için mutlu.

Bunu daha iyi hale getirecek bir şey söylemek istiyorum.

Ona kalbimin kırıldığını, umursadığımı söylemek . Sadece basmakalıp laflar etmediğimi.

Ancak bu ifade mümkün değildir.

Kilitlediğim her şeyi açığa çıkarmayı içeriyor.

Dmitri'nin takım arkadaşlarının bana sempatiyle bakmasına neden olan her şey, Dmitri'ye çok uzun süre baktığımı gördüklerinde gözleri yuvarlak, benim yanımda birbirlerine fısıldıyorlar.

Onun yerine manila dosyaya odaklanıyorum. Rengini ve kenarlarının parmaklarıma verdiği hissi ezberliyorum.

Ama tek düşünebildiğim Dmitri.

Bu hiç adil değil. Çok korkunç.

Dmitri bu ülkeye hokey oynamak için geldi ve olağanüstü bir iş çıkardı. Blizzard'lar ülkenin en iyi takımlarından biri. Stanley Kupası'nı kazanabiliriz.

Hükümetten para almak için burada değil. Onun bir işi var. Harika bir iş. Ona ihtiyacı olan bir iş.

Belki ikinci hatta alıyor ama bunun nedeni birinci hattın inanılmaz olması ve yıllar önce kurulmuş olması.

Tanrım, Dmitri'nin tek yaptığı oyuna odaklanmaktı. Yapması gereken bu.

Dmitri nefes alır. "bir şey yok mu?"

"Ne yazık ki çalışma vizesi ile olmaz. Rusya'ya geri dönmeniz gerekiyor. Göçmenlik sürecine kendi ülkenizde devam edebilirsiniz."

"Bu son değil Dmitri," diye güvence veriyor Pappa ona. "Sen harika bir oyuncusun."

"Rusya'ya dönemem. Söz konusu bile olamaz."

Vince'in gülümsemesi sempatik olmaktan çok profesyonelce. "Evlenme teklif üzere olduğun gizli bir kız arkadaşın olduğunu sanmıyorum."

Dmitri göz kırıyor. "Bunun konuyla ne alakası var?"

"ABD göçmenlik bürosu vatandaşlarının eşlerinin gönderilmesini istemiyor."

"Oh."

"Ama bekar olduğun için bunun bir önemi yok." Vince omuz silkti. "Anlıyorum." Dmitri yükseliyor. Bir metre on santimlik Rus

Kaslar uzaklaşır ve kapı kapanır.

"Ofisime dönsem iyi olacak," diyor Vince. "Faturayı göndereceğim."

"Aklınıza başka bir şey gelirse bize haber verin," diyorum. "Çok fazla kuralı çiğnedi. Ben iyiyim ama büyülü."

"Tanako'yu aramam gerekiyor," diyor Pappa, çoktan telefonuna .

Daniela, "Daha kötüsü de olabilirdi," diyor.

"O kötü biri değil," diyorum. "Kalmayı hak ediyor." "Yanlış menajeri tuttu."

"Bu, ekibin tavsiye edilen acenteler listesindeydi! Tanrım, üç yıl önce İngilizcesi nasıldı hatırlıyor musun?"

Ona yardım etmedik."

Daniela omuz silkti. "Durum tespiti yapmış olması gerekirdi. Bundan biz sorumlu değiliz. O liste ikimiz de buraya gelmeden önce hazırlanmıştı. Oskar, sen daha geçen yaz geldin."

"Bu çok korkunç."

"Bu işin her kısmı iyi değil Oskar. Çoğu iyi." "Rusya'ya gitmeyi gerçekten istemiyor Daniela. Bu sadece...yanlış."

"Uh-huh." Daniela ayağa kalkıyor, eteğini düzeltiyor. "Başka bir toplantım var. Geldiğiniz için teşekkürler."

Konferans odasından hızla çıktı ve ben de kalbim küt küt atarak onu takip ettim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

D mitri Finn ve Noah'nın dairesinde müzik gümbür gümbür çalıyor ve puck tavşanları salaş kıyafetleriyle etrafı sarıyor, parıltılı elbiseler. Takım arkadaşlarım son galibiyetimizi anlatıyor, Kadınlar onları neredeyse dairelerine sürükleyene kadar ayrıntıları süslüyorlar.

Kocasına çılgınca bağlı olsa da Finn hâlâ harika bir parti veriyor. Bir köşede dans ediyorlar, sanki birbirlerine ayı vermişler gibi birbirlerine bakıyorlar.

Dans eden kadınların, tiz kıkırdamaların ve bariton kıkırdamaların arasından geçerek yoluma ediyorum, bardağımı tutuyorum. Bir partide olabilirim, ama parti yapmak yapmak istediğim son şey. Bazı insanlar Meksika yemeği tabakları taşıyor. Burrito ve nachos, Rusya'da bulamayacağım şeyler.

Deri kanepeye uzanıp Boston Limanı'na bakıyorum. Işıklar suyun üzerinde parıltıyor. Gökyüzü açık ve mükemmel, Beni ışık yılı uzaktaki yıldızlardan ayıran büyük kümülüs cisimleri yok.

, Luke'un erkek arkadaşı Sebastian Luke'un kucağında kıvrılmış yatıyor. Belli ki henüz Rusya'da değilim.

"Merhaba yakışıklı." Madison, Finn'in komşusu, yanıma devriliyor ve dünyamı yoğun çiçek kokusuyla dolduruyor.

Uzun, ince bacaklarını ve kırmızı sırtlı stilettoalarını yeniden düzenleyerek yayılıyor.

Mükemmel şekilli etin görüntüsüne sırtıyorum. "Güzel topuklar."

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" Sesi boğucu ve seksi. uzun koyu kirpiklerini yukarı kaldırıyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

İkimiz de sırada ne olduğunu biliyoruz.

Burada partinin biraz fazla gürültülü olduğunu söylüyorum ve o da bana tamamen sessiz bir dairesi olduğunu hatırlatıyor

duvarın diğ er tarafında.

Bunu daha önce de yapmıştık.

Madison her zaman iyi vakit ge ermeye hazırdır, ki ben de normalde bunun g   l  bir savunucusuyumdur.

Yine de söylemiyorum. G  s mde bir şey sıkışıyor.

Eve dönmek dışında hiçbir şeyi düşünmeden duramıyorum.

Kapı açılıyor ve daha fazla misafir Oskar'ın peşinden apartmana akın ediyor. Işık lacivert kadife ceketine vuruyor ve başka bir adamın gözlerinin parlayıp ona doğru yürüdüğü anı fark ediyorum.

Adam uzun boylu ve sarışın ve ondan hemen nefret ediyorum. Damarlarım kabarıyor ve gözlerim kısılıyor. Buzun üzerinde, diğ er taraftaki bir oyuncunun diske çok gözlemliyor da olabilirdim.

  kimin kalanını yudumluyorum. Burbon her zamanki gibi beni yakıyor. Normalde votka içerim ama bu gece Amerikan alkol  içiyorum.

Madison ayaklarını kucağıma kaydırıyor, kırmızı manikürlü ayak tırnakları kıpırıyor. Gözlerim açılıyor ama topuklu ayakkabılarından ve sadece benim yapabileceğim türden bir ayak masajına ihtiya ı olduğundan bahsediyor ve tüm bu zaman boyunca bundan bahsettiğini fark ediyorum.

Bakışlarım yine Oskar'a kayıyor. Hâlâ o adamla konuşuyor. Ve o adam şimdi ona bir çeşit kehribar rengi sıvıdan oluşan bardak uzatıyor.

Bu sefer ters ters bakıyorum.

Madison'ın ayaklarını bacaklarımdan kaydırıyorum. " z r dilerim."

Yanakları kızarıyor ve muhtemelen son iki saniyede allık s rmediğ ne göre, sanırım onu utandırdım. şu anda , ayaklarını kucağıma koymasından kesinlikle hoşlandığım konusunda temin etmekten daha önemli işlerim var.

Kadınlara iltifat etmenin zamanı değil, muhteşem bir kadına bile.

"Gitmem gerek," diyorum ve Oskar'a doğru yürüyorum.

Bana doğru sallanan şaşkın bakışların belli belirsiz farkındayım,
Belki de sohbet eden insanların arasına girmemeniz gerekiyordur ama ben sadece Oskar'ın önüne geldiğimde duruyorum.
"Merhaba Oskar." Gülümsemem gergin.
"Dmitri. ?" Gözleri yuvarlak ve endişeli ve vizemi düşündüğünden oldukça eminim.
Beni düşünmesine gerek yok. O olmalı yabancı erkeklerden içki kabul etmemesi gerektiğini .
"Sizi tanımıyorum," diyorum yabancı adama.
"Dmitri, bu Blaine."
Blaine elini uzatarak, "Sebastian'ın bir arkadaşıyım," diyor. Ona ters ters bakıyorum.
Blaine'in yüzü soluyor ve bakışları Oskar'a yöneliyor.
Şimdiden çift tarzı sessiz iletişim mi kuruyorlar? Öfkeyle bakıyorum. Bu adam kendini Oskar'ın hayatına hiç sokmuyor. Henüz ülkeyi terk etmedim.
Oskar zayıf bir kahkaha atar. "Dmitri kötü bir gün geçirdi."
"Ah." Blaine zar zor umursuyormuş gibi yapar.
"Kötü bir gece geçirmek üzeresin." Blaine'in kaşları yukarı doğru kalktı. "Pardon?"
"Kanadalı gibi konuşuyorsun."
Parlıyor. "Doğru ya. Ben Londralıyım. Londra, İngiltere'den değil tabii ki. Londra, Ontario. Toronto'ya yakın..."
"Sıkıcı." Oskar'ın içkisini alıp burrito lekeli bir tabağa döküyorum.
"Hey!" Oskar diyor ki. "Bunu neden yaptın?"
"Bir bitkinin içine atarsam tehlikeli olabilir. Mutfak da çok uzakta."
Göz kırpıyor. "Onu içiyordum."
Sırıtiyorum. "Artık içmiyorum."
"Ama-" Oskar'ın kirpikleri yukarı doğru titrer, gözleri geniş ve endişelidir. Pembe yanaklarına yayılır.

Utandığında, kızdığında ya da tamamen sakin olmak dışında herhangi bir duygu yaşadığında aldıkları renk.

Blaine bacaklarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. Homurdanıyorum. "Hâlâ burada mısın?"

Blaine sertleşir, sonra da uzaklaşır.

"Bunu neden yaptın?" Oskar soruyor. "Benimle konuşuyordu!"

"Seninle flört ediyordu," diye açıkladım. "Sana bir içki getirdi!"

"Ve şimdi bir içkiyi kaçırıyorum."

Omuz silkiyorum ve onu şimdi doğaçlama bir bar olan siyah mermer adaya götürüyorum. Oskar'a bir içki doldurup uzatıyorum. "Al bakalım."

İsteksizce alır. "Dmitri, ben bir yetişkinim. Benimle flört edebilir."

"O içeceğin içine bir şey koymuş olabilir!"

"Sebastian'ı tanıyor. Bana çatıda tecavüz edeceğini sanmıyorum."

"Olabilir! Senin güvenini kazandı! Bu yerde birden fazla yatak odası var Oskar. Saf olmamalısın. Bir bakmışsın kilitli bir odadasın ve pantolonunu indirip yanaklarını ayırıyor!"

Oskar'ın ağzı açık kalır. "İnsanlar bakıyor."

Etrafıma bakıyorum. "Haklısın." Boğazımı temizliyorum. "Hiç kimse içeceklerini gözetimsiz bırakmamalıdır. Halka açık duyuru."

"İçkim sahipsiz değildi," diye tıslıyor Oskar. "Elimde tutuyordum!"

"Kendin dökmedin!"

Tanrım, normalde Oskar bundan daha zekidir.

"Harvard'da sana hiçbir şey öğretmediler mi?"

Bana ters ters bakıyor ve ben de ellerimi havaya kaldırıyorum. "Beni utandırıyorsun," diyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Özür dilerim. Ama ben buradayken seni kim güvende tutacak-"

Gözleri yumuşar. "Özür dilerim. I-"

Cümleyi bitirmiyor çünkü söylenebilecek bir şey yok.
Söyleyebileceği hiçbir şey yok.
ne olacağını değiştirir.

Alt dudağını çiğniyor. "Buradan çıkmak ister misin? Benim dairem daha sessiz."

Başımı salladım. "Evet. Kulağa harika geliyor aslında."

Dolaptan paltomu alıyorum, sonra Oskar'inkini giydiriyorum. Blaine odanın diğer ucundan bana ters ters bakıyor, ben de sırtıyorum Oskar'ı kapıya doğru yönlendiriyorum.

"Sadece bir dakikaydı," diyor Oskar. "Bir dakikalığına partideydim."

"Kötü bir andı," diyorum. "O adam senden hoşlanıyordu."

Kirpikleri aşağı doğru iniyor ve burun delikleri açılıyor. Sayıyor gibi görünüyor, ama konuştuğunda bana sayıları ezberden söylemiyor. "Hadi asansöre binelim."

Oskar'ı takip ediyorum. Farklı binalarda olsak da onun dairesi de benimki gibi Seaport'ta. Seaport modern yüksek binalarla dolu.

Asansör çaldı ve lobiye doğru yürüdük.

" gidiyor musun?" diye sesleniyor gardiyan Oskar'a. Kaşlarımı çatıyorum. "Bu senin hatan," diye hatırlatıyorum ona, belki unutmuştur diye.

Oskar gözlerini devirir ama bir şey söylemez. Lobide adım adım ilerliyor, havadan sudan konuşmak için durmuyor.

Sonra Ocak ayının keskin soğuşunda dışarıdayız. Kar yığınları binanın çeşitli taraflarında düzensiz bir şekilde uzanıyor, bazıları kar küreme araçlarının oluşturduğu. Kar, sokak lambalarının altında parıldıyor, dış katman kardan çok buz.

Zeminin uygun şekilde kumlanmış ve tuzlanmış olduğunu iki kez kontrol ediyorum. Oskar'ın düşmesini istemiyorum.

Kaldırımlar

ve Oskar'ın dairesine ulaşana kadar devam ediyoruz.

Finn'inkinden daha az lüks. Giriş fayansları mermer değil porselen, güvenlik görevlisinin oturduğu masa daha az görkemli ve duvarlar süper yüksek olmaktan çok daha yüksek.

Mermer olmayan asansöre adım attığımızda Oskar, "Bazen sinir bozucu oluyorsun," diyor.

"Beni özleyeceksin."

Oskar'ın yüzü buruştu. "Tanrım, seni çok özleyeceğim."
Zor yutkunuyorum.

Asansör pırıldadı ve biz de halı kaplı
Oskar'ın dairesine giden koridor. Düğmeye basıp açıyor ve ben
tüm o rahatlık hissinin bana gelmesini bekliyorum. Tüm o
soğukluk.

Ama bunun yerine kaskatı kesiliyorum ve tek ABD'den
ayrılacağım ve işlerin yolunda gitmediği oluyor.

Yine de bu Oskar'ın değiştirebileceği bir şey değil. Paltomu ve
Oskar hala onunkiyle uğraştığı için bitiriyorum.
düğmelerini aç ve çıkar.

Gözleri açılıyor ve garip bir şey yapmışım gibi soluk soluğa
kalıyor, ama tabii ki yapmadım.

Ayakkabılarımı çıkardım ve koltuğuna yığıldım. Gözlerimi
kapatıp huzurun gelmesini bekliyorum ama zihnim hâlâ
koşuşturuyor. Rusya'ya geri dönüyorum. Yakında orada
olacağım. Yakında bu bir anı olacak. Odaya bakıyorum, hangi
mobilya parçalarının önce aklımdan çıkacağını, duvarlardaki gri
boyanın tam tonunu ne zaman unutacağımı merak ediyorum,
ve duvarların gri olduğunu unutacağım zaman.

Kanepenin iki kişilik mi yoksa üç kişilik mi olduğunu unutacak
mıyım? Malzemeyi unutacak mıyım? Rengi mi? Sahte kürkü
Bir ucunda battaniye mi var? Onu kendime doğru çekiyorum ve
parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum çünkü hatırlamam gerekiyor.
Hatırlamak zorundayım.

Oskar'a bakıyorum. Onun sesini unuttuğum bir zaman olacak
mı? En sevdiği cümleleri? Adını? Soyadını?

Yapmayacağım. O da koçun oğlu.

Ama etrafımdaki her şey kırılğan hissediyor.

Oskar mutfakta hışırıyor, sonra yanıma oturup bana bir bira
uzatıyor. "İyi mi?"

"Evet." Uzun bir yudum alıyorum ama bu da yanlış. Ekşi
baloncuklar boğazımdan aşağı yuvarlanıyor.

Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Oskar koltuğa oturuyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, çünkü kanepede bir sürü yer var. Yanımdaki yastığa vuruyorum. "Televizyonu buradan daha iyi görebiliyorum."

Başını sallıyor ve kayıyor. Omuzlarım gevşiyor ve televizyonu açmayı unutuyorum.

Kendimi buluyorum ve uyandığımda Oskar'ın başının eğik olduğunu görüyorum. Uzun kirpikleri dalgalanıyor, yumuşak ve masum görünüyor ve o Kanadalı adamın ona asılmasına izin vermediğim için ekstra memnunum.

Evime dönüyorum. Tanrım, Birleşik Devletler'de kalmalıyım.

Sanki avukatlarımın bulamadığı bir boşluk sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi, daha önce onlarca kez yaptığım gibi göçmenlik sitesini tarıyorum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Parlak . Çünkü, şey... Ben zekiyim.

Paltomu ve ayakkabılarımı giyip daireden . Bu her şeyi düzeltecek.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Oskar Kapı zilinin sert sesi beni sarsarak uyandırıyor. Elim uzandı, ama tabii ki Dmitri burada değildi ve iç çekme isteğimi bastırıyorum. Gece kalması için bir sebep yok. Pencerelerden henüz ışık sızıyor ve ben titriyorum. Battaniyeye sarılıyorum -Dmitri gitmeden önce üzerime örtmüş olmalı. Belki de kapı zilini hayal ettim.

"Oskar! Oskar!" Kapıya vurma sesleri.

Dmitri'nin sesiyle öne atılıyorum, çıplak ayaklarım parkede üşüyor ve kapıyı açıyorum.

Kapımda beliriyor, 1.80 boyunda, çatık kaşlı bir Rus hokey oyuncusu. "Kapıda çift kilide ihtiyacın var. Sana daha önce de söyledim. İçeri girmek çok kolay."

"Belki de bunu benim koridorumda duyurmamalısın."

"Neden olmasın? Bir dahaki sefere düzgün bir kilit olacak. Çift kilit. Zincirli. Senin için taktım."

Gözlerimi deviriyorum. "İçeri gel."

Dmitri içeri giriyor, sonra elindeki çantayı yere bırakıyor. Ona bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Bir buçuk metrelik boyumla asla uzun sayılmam ama özellikle de bir NHL oyuncusunun yanında. Saat erken olabilir ama hâlâ kolonya sürüyor ve baharatlı kokusu onu takip ederek dairemi daha küçük hissettiriyor.

Kendime ona hayretle ya da benzer utanç verici bir şeyle bakmamam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum."

"Bana kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin, Dmitri." "Proteine ihtiyacım var. Lapa gibi sebzelere değil."

"Bunlara smoothie deniyor, Dmitri. Denemek istersen senin için bir tane hazırlayabilirim..."

Aristokrat burnu kırışır. "Hayır. Konuklara asla lapa sebze sunma. Bensiz ne yapardınız?"

"Belki de sarışın ve yakışıklı bir Kanadalının yanında uyanacaktım."

Kara gözleri parlıyor. "Hiç komik değil, Oskar." "Bunu gerçekten yapmazdım," diyorum usulca. "Biliyorum."

Gerginim, ne kadar bildiğinden emin değilim. Yirmi üç yaşında, biraz tecrübeli olmalıydım. Boston İsveç'in taşrası sayılmaz. Ama yapmadığım bir şey var, erkekler ne zaman ilişki hakkında konuşsa beni kızartan bir şey.

Her hareketi zarif ve kesin olan Dmitri mutfağında dolaşırken gözlerim ona kayıyor. O biliyor mu? Bu yüzden mi bana karşı bu kadar korumacı? Midem sıkışıyor. Sebebin bu olmasını istemiyorum.

Keşke bekaretimi Harvard'daki ilk haftamda kaybetseydim. Ellerime tutuşturulan o içkileri kabul edip. üst kattaki davetiyeler. İlk seferimin özel olmasını istediğimi ilan etmediğimi, sonra hiç ortaya çıkmayan birini beklediğimi.

Dmitri'nin karanlık gözleri beni inceliyor. ". Düşük kan şekeri seni bayıltır."

"O bir kereydi," diye itiraz ediyorum. "Ve aslında bayılmadım."

"Hayır, başınızın döndüğünden şikayet ettiniz. Baş dönmesi bayılmanın ilk adımıdır."

"Ben iyiyim-"

Sözlerimi bitiremeden güçlü kolları belime dolanıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Kolonyası sarıyor, sedir ve çam kokusu Dmitri'ye özgü bir kokuyla karışıyor. Belimi kavıyor ve sanki profesyonel bir nakliyeciymiş ve ben de özellikle sorunlu bir mobilya parçasıymışım gibi bana bakıyor, sonra beni bir koltuğa yatırıyor.

"Kal. Bugün büyük bir gün olacak."

Bu doğru değil. "Bugün hiçbir şey yapmayacağım. Sanırım çamaşır yıkamak dışında."

Dmitri bakışlarını indiriyor ve daha iyisini bilmesem ona gergin derdim. Ama bu doğru olamaz. Dmitri'nin olduğu pek çok şey var ama asla gergin değil.

Sonra gözlerini kısar ve her zamanki Dmitri'ye döner. "Çamaşırların birikmesine asla izin verme Oskar. Belki de seyahat etmen gerekecek."

"Temiz kıyafetlerim var..." Durdum. "Neden seyahatten bahsediyorsun?"

"Önce ye." Dmitri buzdolabımı açıyor, yumurtaları çıkarıyor, sonra bir kâseye kırmaya başlıyor. Yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerinde alışılmadık bir pembe parlaklık yayılıyor.

"Dmitri?" Sesimi sert tutuyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve tavayla meşgul oluyor, zeytinyağı ısındıkça parıldıyor. "Git duş al. Sana yemekten sonra söylerim."

"Ne oldu?"

Dmitri gergin ve suçlu görünüyor, onda görmeye alışık olmadığım iki ifade.

"Tamam." Yumurtalar sıcak tavaya keskin bir cızırtıyla vurur.

Sonunda Dmitri yumurtaları alır ve bir tabağa koyar. Tezgâhın üzerine koyuyor. "Ye."

Kaşlarımı çatıyorum ama Dmitri'nin yüzünde saçma sapan bir ifade var ve ben de öyle yapıyorum. Yani, yumurtalar o kadar da kötü değil. Bu bir zorluk değil. Sadece biraz garip.

"Şimdi bana söyleyebilir misin?" diye sordum.

Dudağını ısırtıyor. Bu da garip. Belirsizlik bir Dmitri özelliği değildir. Ama o zaman Dmitri tüm özellikleri kapsamayı sevdiğini söylerdi.

"Belki daha fazla yiyeceğe ihtiyacın vardır," diyor. "Yulaf ezmeniz var mı? Kalbe iyi gelir."

"Kalbim iyi, Dmitri. Sadece söyle bana."

İç çekti. Bakışlarını bana çeviriyor, sonra tarafa bakıyor. "Bize uçak bileti aldım."

Göz kırpıyorum.

"Ciddi misin?" "Evet."

Kalbim tekliyor. Bu kesinlikle garip. Dmitri ve ben hiç birlikte tatile çıkmadık. Dmitri

yapmak istediği bir şey olduğunu hiç ima etmedi.

Ama yakında ÷lkeden ayrılacak. Belki de bir çeşit gezi yapmak istiyordur. Bu çok hoş.

Teknik olarak ÷lkesi burası olmasa da çok vatanseverdir.

"Bavulunu hazırlamalısın. Sağ ürünlerini unutma." Sevecen bir gülümseme verir. "Yanında olmayınca şikayet ediyorsun."

"O bir kereydi."

"Sana hatırlatmak için burada olduğumda ikinci kez olmayacak." İç çekiyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Nefes alıyor. "Vegas. Uçak üç saat içinde kalkıyor."

Baktım, sonra anladım. "Büyük Kanyon'u görmek için mi?"

Göz kırpıyor. "Seni ÷lkenin bir ucundan diğerine sürükleyip bir delik görmeye götürmeyeceğim."

"Bu büyük bir delik."

İç geçirdi. "Ama isterseniz görebiliriz." Başını sallıyor. "Evet." Bana titrek bir gülümseme fırlatıyor ve gözlerinde yine o tuhaf gergin parıltıyı görüyorum.

Tamam. Bu cidden çok garip.

"Daha önce Vegas'a gitmiştin," diyorum yavaşça. "Amerika'dan ayrılmadan önce gitmek istediğin yer gerçekten orası mı? Sen kumar oynamazsın."

"Tabii ki hayır. Para israfı." Bakışı, MFA'daki Romalı generallerin heykelleri gibi sertleşiyor. "Sen de kumar oynamamalısın. Planlarımız var."

"Ne planları, Dmitri?"

"Amerika'dan ayrılmayacağım," diye yemin ediyor Dmitri, yüz ifadesi ciddi.

"Ama-"

Sonra yüzünde geniş bir sırıtış belirliyor ve gözleri elmasa .
"Biz evleneceğiz."

BEŞİNCİ

BÖLÜM

D mitri
Oskar'ın gözleri büyür, uzun kirpikleri yukarı fırlar.
Pembe dudakları bir anda yere düşer.

Sonra kıkırdamaya başlıyor. Melek kahkahaları mutfakta dalgalanır, yer döşemesinin üzerinden özel olarak sipariş edilmiş dar bulaşık makinesine ve açık tuğla duvar. İpeksi sarı saçları hareket ettikçe parlıyor, uzun boynu sanki sevincini göklerle paylaşıyormuş gibi geriye doğru eğiliyor.

Her melek için uygun bir davranış.
Omuzlarım gevşiyor. Midem yatıştır. Kalbim yavaşlıyor. "Bir an için..." Tekrar gülüyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum.
İçimde bir rahatlama hissettim. Daha kızgın olacağını düşünmüştüm.

Ama bu Oskar.
Homurdanıyor, sonra mavi gözlerini tüm gücüyle üzerime diyor. "Gerçekten ne yapıyoruz?"
Boğazım kuruyor. "Sana söylemiştim."
"Ama-" Sertçe yutkunuyor ve artık eskisinden daha solgun olan dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Vegas'a gidiyoruz," diye tekrarladım. "Evlenmek için.
Benimle evlenir misin, Oskar?"

Belirsizlik içimde dolaşiyor.
Hayır diyebilir.
Zihnimdeki rahatsız edici düşünceyi uzaklaştırdım. Bu, bir sonraki maçımızı, üç maçımızı ya da on maçımızı kaybedebileceğimizi düşünmek gibi bir şey.

Teknik olarak mümkün ama degecek bir şey değil. "Ciddi değilsin," diyor.

"Yeşil karta ihtiyacım var," diye açıklıyorum, yavaşça konuşarak ve

İngilizce dersinde bize öğrettikleri gibi telaffuz ediyorum.
Aksanımda hata olmamasını istiyorum.

"Yani benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Ama ben..." Yüzü pembeleşiyor. Normalde görmediğim renkler yanaklarını benek benek süslüyor. Gözbebekleri büyüyor.

"Ben..."

"Evet?"

Elini gövdesine doğru sallayarak kendini işaret ediyor, dar bileği hareket ediyor. "Bir adam."

"Biyolojiyi biliyorum, Oskar."

Dudaklarını yalıyor. "Um. Evet. Ama sen-" Kaşlarını kırıştırıyor ve bunu yapma biçiminde sevimli bir şey var. Ağzını tekrar açıyor. "Sen bir..." Ağzını kapatıyor, sonra tekrar deniyor. "Ama heteroseksüelsin?"

Sesi sonunda bir soru sorar gibi yükseliyor ve yanakları daha da pembeleşiyor. Kaşlarımı çattım.

Onun rahatsız olmasını istemiyorum.

"Sen eşcinselsin. Bir erkekle evlenme düşüncesi seni . Bir gün bir erkekle evleneceksin."

"Görünüşe göre o günün bugün olmasını istiyorsun." "Evet."

"Ama kadınlardan hoşlanıyorsun." "Evet."

"Bir kadına evlenme teklif . Muhtemelen evet diyecek birini bulabilirsin."

Göz kırpıyorum. "Tabii ki." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben mükemmel bir eşim, Oskar. Ben televizyondaki milyoner hokey oyuncusuyum."

Gözleri tuhaflaştı.

"Ve iyi görünümlü," diye ekliyorum. "Dişler yerinde."

"Dişlerin olmasa da yakışıklı görünürdün," diyor, sonra gözleri açılıyor. "Sadece onları düzelttirebileceğin için falan diyorum. O yüzden bu konuda stres yapma."

"Tabii ki dişlerim olmadan da yakışıklı görünürdüm."

Bunun benimle evlenip evlenmemeyi sorgulamasına neden olacak bir şey olduğunu sanmıyorum, ama en iyisi ona hayır demesi için herhangi bir neden vermemek.

"Toparlan" dedim.

"Ama-"

"Uçak kalkıyor. Biz de bineriz. Uçaklar beklemez, Oskar."

Titreyen elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Evet, bunun farkındayım."

"Tabii ki. Ulaşım rezervasyonlarını siz yapıyorsunuz. Zor bir iş. Birçok uçuş. Birçok oyuncu. İyi yapmak gerekir rezervasyonlar."

Başını sallıyor, bakışları biraz donuk. Gözleri ağzıma kayıyor. Belki de daha az dişim olsaydı nasıl olurdu diye hayal etmeye çalışıyor.

Keşke Luke'un geçen ayki flört programında dişler ve hokey sakatlıkları dışında konuşacak daha fazla konusu olsaydı, ama sanırım

kadın yarışmacılardan çok sunucunun dikkatini dağıttı.

Oskar'a bir baş selamı daha veriyorum.

"Şimdi, Oskar." "Bunun hakkında konuşmamız gerek-"

"Yapabiliriz," diyorum. "Havaalanına gidiyorum. Düğünümüzü kaçırmak istemiyorum."

Sertçe yutkunuyor. Bakışları yüzümde geziniyor ve iç çekiyorum.

"Özür dilerim."

"Pardon?" Sesi gıcırtılı ve gözleri

"Sana kahve yapmayı unuttum," diye özür dilerim. "Kahve olmadan beyin işlemleri yavaşlar."

Kaşlarını çatıyor. "Beynim... iyi işliyor."

"Toplanmana yardım ederim." ayaklarının patırdadığının farkında olarak arka planına doğru yürüyorum. Benden daha hafif ama yine de parke zemin üzerindeki her adımını duyuyorum.

Yatak kapısını açıyorum ve bakışlarım yatağına takılıyor. Ortasında doldurulmuş bir ayı var ve gözlerim açılıyor.

"Bu, um-" Dudaklarını ıslatıyor.

"Yatma arkadaşın mı?"

Sanki nefret edeceğimi düşünüyormuş gibi geri çekiliyor.

"Ayılar iyi yoldaşlardır," diyorum ciddiyetle. "Çok dayanıklıdırlar. İyi koruyuculardır."

Ayıyı elime alıyorum. Kahverengi ve yıpranmış ve bunun Yellowstone'daki bir hediyelik eşya dükkanından şaka olsun diye alınmadığını fark ediyorum

Oskar'ın genç versiyonlarının onu yakaladığını hayal edin. Ona baktığını.

Kendimi sırtırken buluyorum.
Oskar'ın kızaran yüzüne döndüm. Ayıyı yatağın üzerine .
"Bavul nerede?"
Dolabı işaret ediyor ve ben de üst raftan gümüş renkli, sert kılıflı bir el çantası alıp fermuarını açıyorum.
Göz kırıyor.
"Takım elbise lazım. Evlilik ciddi bir şey."
"Ama ciddi değiliz, Dmitri," diyor Oskar. "Sen eşcinsel değilsin. Ya da biseksüel. Ya da panseksüel."
Göz kırıyorum. "Ben de ciddi bir insanım, Oskar. İyi bir koca olacağım. Yeşil kart alana kadar. Sonra boşanırız."
"Araştırdınız mı?" diye soruyor belli belirsiz.
Başımı salladım. "Ajanıma güvenmemeliydim. Kendim daha iyi bir iş çıkarabilirdim."
"Bunun için çok üzgünüm." Oskar nefes alır. "Ama seninle evlenemem."
Duruyorum. Pekmez vücudumda geziniyor, her uzvumu cansızlaştırıyor.
Hayır diyeceğinden endişelendim. Kendime evet diyeceğini söyledim.
"Neden?" Sesim kısıldı. Pekmez ses tellerini de etkiliyor.
"Bu doğru değil."
"Ben senin en iyi arkadaşınım. En iyi arkadaşlar birbirlerine yardım etmezler mi?"
"Beni en iyi arkadaşın olarak gördüğünü bilmiyordum."
Çenem düştü. "Bütün zamanımızı birlikte geçiriyoruz! Bu en iyi arkadaş ilişkisi değil mi?" Omurgam dikleşiyor. Aramızdaki mesafeyi daraltıyorum. "Senin başka en iyi arkadaşın mı var? Takımdan olmayan biri mi?" Bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum.
"Bir komşu mu?"
"Hayır." Geri . "Hayır. Takım dışından kimseyle vakit geçirmiyorum."
Göğsümdeki bir şey gevşiyor.
Oskar'ın takım elbisesini bavuluna atıyorum, sonra pijamalarını ve külotunu ekliyorum. Parmaklarım karıncalanıyor, ama bunun nedeni muhtemelen

Bana deliymişim gibi bakıyor. En azından artık itiraz etmiyor.

Belki de şoktan donmuştur.

Başımı ona doğru eğdim. "Evleniriz. Ben taşrada kalıyorum. Hala . Ve senin erkek arkadaşın yok, yani kıskançlık yok. Finn ve Noah zaten birbirleriyle evli. Luke'un erkek arkadaşı var. Onunla evlenemem. Sen olmalısın."

Oskar göz kırpmıyor.

Sonunda sırtıttı. "Evet, haklısın. Luke'la evlenirsen Sebastian seni öldürür. İlk fırsatta seni zehirler."

Ürperdim. "O zaman Oskar, ne diyorsun, bu mu yoksa zehirlenmem mi? Zehirlenmenin acı verici olduğunu duydum."

"Hayatının geri kalanında kötü rüyalar görürsün, sonra da ölürsün." "Benim için bunu istemezsin."

Başını sallıyor, gözleri yumuşacık.

Ayıyı aldım ve bavula koydum. "Bunu yapmana gerek yok."

"Bu sadece bir gece gezisi, Oskar" diyorum. "Seni istemiyorum yalnız ol." Gülümsüyorum. "Süitimize büyük yataklar koymuşlar. California King. Ekstra geniş."

"Oh. için de yer var."

"Sen ve ayı için yer var. Benim kendi odam var." "Doğru.

Tabii ki." Gözlerini kırptırıyor ve yanakları daha da pembeleşiyor. Acaba bu pembeleşme neden olan bir vitamin eksikliği mi var?

sık sık kızarır. Son zamanlarda Oskar bu durumdan daha çok muzdarip gibi görünüyor. Belki Finn'e sorabilirim. Sosyal medya kanalında vitaminler hakkında çok konuşuyor.

Bavulun fermuarını çekip odadan çıkarıyorum, Oskar geliyor. Telefonuma yazıyorum ve havaalanı için bir araç çağırıyorum.

Oskar hala şaşkın görünüyor. Banyosuna girdim ve tuvalet malzemelerini çıkarıp sevdiği pomadı aldım. Unutacağını biliyordum.

"Dizüstü bilgisayarını toplamak ister misin?" diye sordum. "Sanırım."

"Film izlemek için iyidir."

"Evet."

Aceleyle uzaklaşıyor, sonunda kendisi de bir şeyler topluyor.

Sonra ayakkabı dolabından ayakkabılarını alıyorum, diz çöküyorum ve ona giydiriyorum. Duruyorum ve elbise ayakkabılarını alıyorum. "Ve düğün için süslü ayakkabılar."

"Ben bir poşet getireyim." Koşarak uzaklaşıyor, ben araba sipariş ederken hâlâ şaşkın görünüyor.

"değil," diyorum. "Kahredici bir haber. Ben de yeni öğrendim."

Homurdanıyor tekrar ortaya çıktığında eşyalarını alıp onu bekleyen arabaya götürüyorum.

ALTINCI

BÖLÜM

O skar "Sen iyi misin?" Dmitri soruyor, kara gözleri endişeye benzer bir şeyle yuvarlaklaşıyor. Loş şafak ışığında, onun özellikleri normalden daha yumuşak görünüyor.

"Ben iyiyim." Sesim utanç verici derecede yüksek çıkıyor, Harvard mezunu olmaktan çok ergen bir çocuk gibi.

Telefonunu çıkarıyor, mavi ışık keskin elmacık kemiklerine gölge düşürüyor. Konuşmayı bitirdiğini ve spor skorlarına baktığını sanıyorum ama sonra ekranı bana doğru çeviriyor.

"Koltuklar bunlar. Oldukça rahatlar."

Sinirlerime rağmen bir kahkaha yükseliyor. "Uçuş konusunda gergin olduğumu mu düşündün? Bir milyon tane falan bir yıl."

"Milyon değil," diyor, aksanı alaycı bir ciddiyetle kalınlaşıyor. "Bilmen gerekir. Onları sen ayarlıyorsun."

"İnanın bana, eğer onları rezerve etseydiniz, onlar da milyon gibi hissederdilerdi."

Gülümsüyor, gözlerinin köşelerinin kırıışmasına neden olan türden. "Belki." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ama normalde özel uçarız."

"Özel olmayan işlerle ilgilenebilirim, Dmitri."

Aşkımınla evlenmek mi? Bu başka bir hikaye. Ama ben hallediyorum.

Bu Dmitri'ye yardım etmek için. Ve ona yardım etmek için her şeyi yapmak istiyorum. Eğer onunla evlenmek buysa, bunu yapacağım.

Sakin ol.

Bunda garip bir şey yok. Yok canım.

"Vegas'ta yüzük almamız gerekecek," diyor Dmitri. "Yüzük ölçünüzü bilmiyorum. Üzgünüm."

O kadar içten özür diliyor ki kalbim sıkışıyor. Aşağı bakarken sabahın ilk ışıkları koyu kirpiklerine vuruyor.

"Yüzük ölçümü bilmeni beklemezdim," diyorum. "Yüzük ölçümü bilmiyorum."

"Senin için ölçeceğiz. İkimiz için de."

"Tamam." Sesim hâlâ nefret ettiğim o soluksuz niteliğe sahip.

"Platin iyi mi?" Daha yakına eğiliyor. "Siyah titanyum da var."

"Bence platin güzel." Ellerime bakıyorum, yüzüğünü orada hayal çalışıyorum. "En ucuzu neyse."

Kaşlarını çattı. "Bu senin düğünün Oskar. Masraflar sorun değil."

"Oh."

"Grupların ne söyleyeceğine karar vermeliyim." "Doğru." Sertçe yutkundum.

Birden keşke kız kardeşlerimin izlediği o düğün programlarını izlemiş olsaydım dedim. Elbiseye evet de. Tanrım, evlenmek Bay Doğru'yu aramaya daha erken başlamak muhtemelen bana da yardımcı olurdu.

"Yüzük takmak için normalde ne tür şeyler kullanılır?"

"Bir randevu ve aşkımızla ilgili bir şey olmalı." Dudaklarını büzüyor. "Sen 10 Haziran'da Blizzard'lara katıldığında takılmaya başladık. Bunu yazabiliriz ve sadece 'Seni seviyorum' diyebiliriz."

"Seni seviyorum mu?"

Bana doğru dönüyor ve yemin ederim ki benim ona doğru yükseliyormuş gibi karıncalanıyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın. Tabii ki biliyorum."

"Doğru." Aceleyle başımı sallıyorum, kalbim bir senfoniye kalkışıyor.

Kaşlarını çatıyor, sonra iri elini dizimin üzerine kaydırıyor. Pantolonumdan sıcaklık sızıyor. "Ve yakında sen benim koca."

Göğsüm sıkışıyor. Dmitri'nin bana bu sözleri söylememesi gerekiyordu. Rüyalarım da bile, ve bazen rüyalarım da görünmesinden nefret ediyorum, çünkü bu bize ihanet gibi geliyor.

Bazen geceleri uykuma giriyor ve asla yapmak istemeyeceği şeyler yapıyor.

Çünkü ben ona göre değilim. Asla da olmayacağım.

Ve her gece yatağa girdiğimde Rüya Dmitri'nin ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmekten nefret ediyorum. Beni öpen ve Gerçek Dmitri'nin geri adım atacağı her şeyi yapan o versiyon. Tanrım, yapmadığım şeyler. Sadece belirli web sayfalarına girdiğimde gördüğüm şeyler.

"Bu seni mu?" "Hayır," diye yalan söylüyorum, sesim çatlıyor.

Biz arkadaşız. Ve şimdi ömür boyu sürecektir kağıt izlerimize kalıcı bağlanacağız.

"Platin yüzükler alıyoruz. Platin saçlarına çok yakışacak." Dmitri gülümseyerek parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor.

"Tamam." Yanaklarım ısındı.

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor ve elini bırakıyor. "Hatırlat da döndüğümüzde Finn'le konuşayım."

"Ne hakkında?"

"Artık endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." "Bu kulağa uğursuz geliyor," diyorum.

İleride havaalanı görünüyor, büyük cam ve çelik binalar ve sapaklarla ilgili uyarı levhaları.

Şoförümüz yolun kenarına çeker, sonra da tüm konuşmaya kulak misafiri olduğunu belirten bir ışık yakar

"Çok !" diye . "Hayran mısınız?" Dmitri soruyor.

"Kaçan yakışıklı erkeklerden mi? Belli ki."

"Yani-" Dmitri'nin yüzü kızarıyor ve ben dudaklarımı birbirine bastırarak kaçabilecek kahkahaları bastırıyorum.

Dmitri bizi kapıya götürürken havaalanı etrafımızı sarıyor, insanlar onun hokey oyuncusu yapısı karşısında içgüdüsel olarak ayrılıyor.

Birkaç hayranı imza almak için onu durduruyor ama sonunda uçağtaız.

Dün Vince ile bir konferans odasındaydık ve onun vize sorunlarını tartışıyorduk. Bugün Vince ile

Düğün.

Dmitri uçuşu düğün web sitelerinde gezinerek geçiriyor, gerçeküstü hissettiren sorular sormak için yakınlaşıyor: "Kırmızı kadife mi, tereyağı kreması mı? Pembe güller mi kırmızı mı? Güvercinler hakkında ne düşünüyorsun, Oskar?"

Sonunda uçak Vegas'a iner. O gün geldi ve şerit . Binalar gelişigüzel bir şekilde öne doğru uzanıyor: Eyfel Kulesi, Piramitler, Sfenks.

Dmitri beni uçaktan indirdi. Slot makineleri burada, havaalanı terminalinde bile çınlıyor ve yanıp sönüyor. Tüm bunlar tamamen normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Bu benim Vegas'a ilk gelişim değil.

Ve bu Dmitri ile ilk yalnız kalışım değil.

Ancak zaman zaman şehirlerde boş zamanımız olduğunda turistik şeyler yapmış da, hiçbir zaman birlikte bir yere

Havaalanında yürürken insanlar merakla ona bakıyor. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri ve soluk, keskin hatları dikkat çekici. Hokeyi takip etmeyenler bile ona bakmaktan kendilerini alamıyorlar.

Tanrım, çok gülünç durumdayım. Bütün dünya Dmitri Volkov'a aşık. Boyunu, omuzlarını ya da kendisiyle değiştiremeyeceği şeyleri düşünmemeliyim. Onun için burada olmama ihtiyacı var. Hollywood'un en iyi yıldızlarının oynadığı bir filmi hiç izlememiş biri.

Bu bir arkadaş için bir iyilik. Bana ihtiyacı olan bir arkadaş. Ve eğer evlilik söz konusuysa, ona yardım edebildiğim için mutluyum. Kalmasını istedim ve artık bir yolu var.

Önemli bir şey değil.

Mantık evliliği.

Diğer iyilikler gibi. Ödünç şeker. Bitkileri sulamak. Sadece daha fazla evrak işi var.

Havaalanından çıktık ve telefonumu çıkardım. "Bizi bırakmalarını söyleyeceğim."

"Hayır." Dmitri havaalanının dışını tarıyor, sonra çenesini uzatıyor.

Bakışlarını takip ediyorum ama sadece bize doğru süzülen bir limuzin görüyorum. Kaskatı kesildim.

O yapmadı.

Kesinlikle

olmaz.

Muhtemelen

hayır.

Ama parlak limuzin önümüzde duruyor ve üniformalı kısa boylu adam iniyor, sonra kapıyı açıp bize işaret ediyor.

"Bize limuzin mi ayarladın?" Sesim çatlıyor.

"Evlilikler özeldir, Oskar." Her zamanki Slav sertliği göğsümü sızlatan bir yumuşamaya dönüşüyor. "Düğün günün kutlu olsun."

Geri adım atıyorum, kaldırıma takılıyorum ve uçuyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

D mitri
Oskar kaldırımda çırpınıyor. Sanki gökyüzünden son saniye ipi gelmesini umuyormuş gibi kollarını yukarı sallıyor. Acele ediyorum.

ileri ve onu yakala.

Narenciye kokusunu içime çekiyorum. Uzun kirpikleri dalgalanıyor ve parlak mavi gözleri bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Ne yaptığının farkına varmadan parmaklarım beline doğru bükülüyor. Oskar'ı sağa kaldırıp limuzinin içine doğru yönlendiriyorum, elim daha akrobatik eğilimler göstermesi ihtimaline karşı sırtının alt kısmına bastırıyor.

Limuzin doğru hamleydi. Oskar iç mekanın farklı noktalarına bakmaya devam ediyor, bakışları krem rengi deri koltuklardan cilalı maun panellere atlıyor. Kehribar rengi LED ışıklar her şeyi zarif ve zarif, şık ve göz alıcı hale getiriyor.

"Özel bir gün mü?" diye soruyor limuzin şoförü.

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü belli ki şirketin onu bilgilendirmesi gerekiyordu. Kolumu Oskar'ın dar beline dolayarak yanıma nasıl oturduğunu fark ediyorum. "Biz alıyoruz evli."

Limuzin şoförü sırıtıyor, gülme çizgileri derinleşiyor.

"Tebrikler! Buzdolabında soğuyan şampanyamız ve çikolata kaplı çileklerimiz var."

Başım la onaylıyorum, çünkü limuzini şoförle sohbet için kiralamadım. Dikkatimi Oskar'a veriyorum.

Pembe dudakları biraz aralanıyor ve uzun kirpikleri yukarı doğru kalktığında göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

Şampanyayı alıyorum ve kristal kaldırıyorum.

Bir tanesini Oskar'a uzattığımda parmaklarımız sapına değiyor.

"Yapabilirim," diye kekeliyor.

Sırıtıyorum. "Bardağı tut, Oskar."

"Tamam." Parıldayan sıvı bardağını doldururken ve baloncuklar sıçrayıp dönerken bakıyor.

Kendime bir içki koyuyorum.

Limuzin havaalanından süzülerek ayrılıyor ve ben Oskar'la kadeh tokuşturuyorum. "Evliliğimize."

"Evliliğimize," diye , bakışları normalden daha geniş ve sesi daha boğuk.

Kaşlarımı çattım. "Üşütüyorsun." "Ben iyiyim."

"Sesin bir garip." Limuzin şoförüne vızıldadım. "Isıyı lütfen."

Havalandırma deliklerinden sıcak hava akıyor ama Oskar hâlâ titriyor. Bardağın etrafındaki tutuşumu sıkılaştırıyorum. Tanrım, bu benim hatam mı? Çok erken ayrıldık.

Şampanya kadehini yere bıraktım, sonra ellerini ellerime aldım. Ellerini ovuyorum. Soğuk görünmüyorlar ama belki de böyle durumlarda önlem almak iyidir.

Kaskatı kesildi. "Ne yapıyorsun?" "Üşümüşsün.

Seni ısıtıyorum."

"Ama-"

"Titriyorsun, Oskar."

Cildi pembeleşiyor, soluk renk yanaklarını istila ediyor ve her şeyi yumuşak ve sevimli hale getiriyor. Geniş gözleri kırpışıyor.

Limuzinde romantik bir müzik çalmaya başlar. Elvis, sanırım. LED ışıkları pembeye döner.

Elleri benimkinden daha küçük, daha yumuşak ...

Ellerini bırakıp uzaklaşıyorum, nabzım hızlanıyor.

Belki de arkadaşlar diğer arkadaşların ellerini düşünmezler.

Belki onları da ısıtmıyorlar. Ona titrek bir gülümseme veriyorum, sonra şampanya şişesini tutuyorum.

"Uzun bir uçuştı." Flütünü yeniden doldurmaya odaklandım.

Limuzin bir çukurun üzerinden sekiyor ve şampanya gömleğine dökülüyor. Ellerimi ince vücudunda gezdirerek çabucak kuruluyorum.

"Bu kadar yeter."

Sözcükler daha sert çıkıyor ve ben hâlâ öyleyim.
Gözlerini kapatır ve paltosunu kucağına çeker.
Başımı sallıyorum ve . "Ve sen üşümediğini söylemiştin."
Sertçe yutkunuyor.

"İyi ki buradayım," dedim ve elindekini ona geri verdim.
Şampanya , gerçekten yudumladığından ve gömleğinin
üzerine dökmediğinden emin olmak için bekliyor.
Dönüp pencerelerin manzarasına odaklanıyor ve ben de
arkama yaslanıyorum. Zamanını bana bakarak geçirmesini
tercih ama bu garip bir düşünce. Vegas'a bakmak ilginç. Kendi
şampanyamdan uzun bir yudum alıyorum. Köpükler boğazımdan
aşağı kayıyor, Oskar'ın ve benim kadehlerimi yeniden
dolduruyorum.

Bu işe yarayacak.

Oskar ve ben evleneceğiz ve Rusya'ya geri
gönderilmeyeceğim. Ve hiçbir Kanadalı da Oskar'a asılmayacak.
Gülümsüyorum,
Bir dahaki sefere partiye gitmeyi düşünüyoruz. Umarım Kanadalı
adam geri gelir. Oskar ve benim evli olduğumuzu öğrendiği
zamanı düşünüyorum ve gülümsemem genişliyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Oskar sorar.

"Manzaraya baktığını sanıyordum."

"Neredeyse titriyorsun."

Homurdanıyorum ve bu sefer yüksek sesle gülüyorum.
"Evli olduğumuzu öğrendiğinde Kanadalı adamın yüz
ifadesini düşünüyordum. Çok komik olacak. Finn ve Noah'ın
bir sonraki partilerine onu da davet etmelerini sağlamalıyım."

"Ondan gerçekten nefret ediyordun."

"O senin için yeterince iyi değil."

"Bunu bilemezsiniz. Onunla konuşmadın."

Kaşlarımı çattım. "Nişanlım düğün günümüzde başka bir
adamın iyi özelliklerinden bahsetmeyecek."

Gözleri dönüyor, sonra o da gülmeye başlıyor.

Limuzin şoförü muhtemelen saçmaladığınızı düşünüyor ama
önemli değil. Oskar'la her zaman saçmalayabilirim.

O benim en sevdiğim insan.

Sonunda limuzin kuyumcu dükkânının önünde durur.

Oskar gözlerini kırıştırır. "Neredeyiz biz?"

"Yüzük almamız gerek Oskar. Bu bizim düşünümüz."

"Ama-"

Limuzin şoförü kapıyı açtı ve bizi dışarı çıkardı.

Oskar'ın ayakları hâlâ kaldırımında sürükleniyor.

"Bir sorun var. Ne oldu?"

"İ-" Uzun kirpikleri havaya kalkıyor. "Hediyelik eşya dükkanından aptalca bir şeyler alırsınız diye düşünmüştüm."

"Ben aptalca şeyler almam."

"Doğru. Tabii ki. Ama-" Nefes alıyor ve nefesinin nasıl hareket ettiğini görüyorum. "Sanırım Finn Noah'a sınıf yüzüğünü verdi. Süslü olmasına gerek yok." Dükkâna bakıyor. "O yüzükler gerçek paraya mal oluyor.

"Güzel bir yüzüğü hak ediyorsun, Oskar."

Hâlâ tereddüt ediyor ve elini tutuyorum. Bir kadının elinden daha büyük ve titriyor. Belki de el ele tutuşmanın sorun olup olmadığını sormalıyım.

Ona bakıyorum. "Gel, Oskar."

"Ama-" Birleşen ellerimize bakıyor.

Yanakları tekrar kızarıyor ve otelimizdeki kapıcının onun için odaya biraz ilaç getirip getiremeyeceğini merak ediyorum. Muhtemelen soğuk algınlığı geçiriyor.

"Evleniyoruz Oskar," diyorum. "Evlenmek üzere insanlar el ele tutuşur. Sorun mu var?"

Gözleri çok yuvarlak ve kalbim sıkışıyor.

Kahretsin.

Bu bir sorun.

Bunu yapmak istemiyor. Gülümsemeye çalışarak elimi geri çekiyorum. "Sorun değil Oskar. Anlıyorum. Çok şey istiyorum. Benimle evlenmeyi düşünmen çok hoştu."

Gözlerini kırıştırır, sonra başını sallar. "!"

"Ama-"

"Yapacağımı söyledim."

İçimde bir rahatlama hissediyorum ama yine de bakışlarımı kısıyorum.

"O zaman sorun neydi?"

"Senin heteroseksüel olduğunu biliyorum," diyor, "ve-"

"İnsanlarla el ele tutuşabilirim, Oskar. Oz'daki kötü cadılar gibi erimem."

"Sana o filmi göstermemeliydim."

Omuz silkiyorum. "İyi bir film. Ve senin en sevdiğin çocuk filmi. Tabii ki görmek istedim."

Oskar'ın gözlerinde tanımlayamadığım bir duygu belirliyor ama sonra başını sallıyor. "Öyleyse el ele tutuşacağız."

"Herkesle evlendiğimizi söylemek zorunda olduğumuz zaman için alıştırma."

"Ve sen gerçekten umursamıyor musun? Çünkü ben bir erkeğim ve..." "Bir erkeğin var diye elini tutmayacak değilim. penis, Oskar."

Ağzı düşünüyor.

"Her gün birçok penis görüyorum," diye hatırlatıyorum ona. Yutkunuyor. "Sanırım görüyorsun."

"Korkutucu değil."

Göz kırpıyor ve ben de elini sıkarak, yapacağını bildiğim gibi omuzlarını dikleştirmesini bekliyorum.

"Gidelim, Oskar."

Umutsuzca başını sallıyor, sonra omurgasını düzeltiyor ve üstümüzde çalan bir zil bizi geleceğimize yaklaştırırken kuyumcuya giriyoruz.

SEKİZİNCİ

BÖLÜM

O skar Bu garip değil. Hiç garip değil. Azıcık bile değil. Mağazaya girdiğimizde Dmitri'nin parmakları hâlâ benimkileri kavıyor ve satıcı kadınların yüz ifadeleri canlı bir profesyonellikten açık bir sevince dönüşüyor. Tezgâhların arkasındaki kadınlar bize bakıyor. "Mağazadaki en iyi yüzüğü istiyorum," diye anons ediyor Dmitri, tenor sesi gürleyerek. Elini çekiyorum ve o da kara gözlerini bana çeviriyor. "Bu pahalıya patlayabilir." Dmitri sanki eğlenceli bir şey söylemişim gibi sırıtıyor. "Bu gece milyoner bir kocan olacak. Fena değil, ha?" "Seninle ilgili kötü bir şey yok," diyorum ona ve dönüyor. Nabzım titriyor ve boğazımı ekşi bir tat işgal ediyor. "Bunlar erkekler için en yeni nişan yüzüklerimiz," diyor bir satıcı kadın, kadife bir tepsiyi kaydırarak açarken. "Platin," diyor Dmitri. "Saçlarıyla iyi görünecek." Kadın başını sallar. "Evet. Bir yaza benziyor. Pembe bir tonu var. Gümüş ona yakışır." Dmitri sırıtıyor. "Cildi her zaman pembeleşiyor." Kıpırdamadan duruyorum, her seferinde kataloglayıp kataloglamadığını merak ediyorum. onun etrafında kızardı. Düşüncesi bile boynumu ısıtıyor. Ona aşık olduğumu biliyor mu? Bazen tamamen habersiz olduğunu düşünüyorum. Ama o zaman, bu yüzden mi onunla evlenmem için beni seçti? Burada, tanıdığımız herkesten uzakta, Dmitri gerçekten elimi tutmak istiyormuş gibi davranabiliyorum. Dükkândaki tezgâhtarlar bizi "sevimli" ve "şirin" diye övüyorlar. Bakışlarım Dmitri'ye yöneliyor, çünkü kesinlikle bunu kabul edemez. Sadece başıyla onaylıyor. Bir kez tatmin olduğunda Yüzükler, bir sonraki durağımız olan otele gidiyoruz.

Limuzin Vegas'ın geniş yollarında ilerliyor ve ben daha fazla şampanya yutuyorum. Baloncuklar kalbime çarpıyor ve limuzin durana kadar vücudum yumuşacık oluyor.

Sürücü kapıyı açar.

Yüksek kapılardan geçiyoruz ve lobiye girdiğimde nefesim kesiliyor.

Bu çok güzel.

Kesinlikle çok güzel.

On binlerce mozaik parçası zeminde pastel dalgalar halinde parıldıyor. Bavulum pürüzlü yüzeyde tıkırdıyor.

Kumarhane etrafımızda gürlüyor. Makinelerin parlak ışıkları titriyor. Menekşe rengi önce sarıya sonra yeşile dönüşüyor. Bazı makineler dönüyor, kıpkırmızı zenginlik vaatleri yanıp sönüyor. Arka planda pikseli havai fişekler patlıyor. Arka planda neşeli, hızlı tempolu bir müzik çalıyor. Hareket ediyorum Şatafatlı makinelerden saksıdaki ağaçlara ve bir Rönesans ressamının mükemmele ulaşmak için saatlerini harcayabileceği türden renklere sahip gökyüzüne bakın. Bir köşede parıldayan vitraylar, insanları Fransız temalı restorana davet ediyor.

"Gördün mü, seni düşünümüz için Avrupa'ya götürdüm!" Dmitri mutlulukla haykırır.

"Uh-huh." Dudaklarının yukarı doğru uzanışına ve koyu renk gözlerinin ışıltısına takılıp dürtüsüne bakışlarımı uzaklaştırıyorum.

Mücevher rengindeki gözlerle övünen tüm o insanlar yanılıyor. Dünyadaki en güzel renk kahverengidir.

"İyi mi?" Dmitri soruyor, sesi normalden daha az kendinden emin ve yüz ifademini onun kararsız hissetmesine neden olmuş olmasından nefret ediyorum. "İstersen başka bir yere gidebiliriz. Çok pahalı bir yer değil ama-"

"Vegas'taki en pahalı otele ihtiyacım yok. Paris'i seviyorum."

"Romantik," diyor Dmitri. "Düşün için iyi."

Elimi tutuyor ve beni otelin resepsiyonuna götürüyor. Yıldızlı tavandan sarkan kristal avizeler, bu alanı bir ABD otelinden çok Paris Opera Binası gibi hissettiriyor.

Kadınlar kısa olmayan yırtmaçlı kısa mavi elbiselerle caka satıyor, parlak renkli kokteyllerle dolu tepsiler tutuyor: Aperol Spritzes ve Camparis, Instagram'da güzel görünen, lüks bir tatil ağında bile göz kamaştırıcı ve dikkat çekici içecekler.

Tek odaklanabildiğim şey Dmitri'nin elinin benimkinin etrafındaki hissi. Bunu alışkanlık haline getirdi.

Resepsiyon görevlisi Dmitri'ye oda anahtarlarımızı verdi. Asansörlere doğru ilerliyoruz. Altın rengi kapılar kayarak kapanıyor ve asansörün yumuşak sesi ve süslü dekoru aramızda yoğunlaşan gerilimi azaltmıyor.

Dmitri ve ben bir otel odasını paylaşacağız. Dmitri ve ben evleniyoruz.

Asansör çaldı ve Dmitri çıktı. Ben de hemen peşinden çıkıyorum. Anahtar kartına dokunuyor ve kapımızı iterek açıyor.

Gözlerim penceremizin dışında parlayan Eyfel Kulesi'ne kilitleniyor. "Vay canına."

"Güzel."

"Çok güzel." Pırıl pırıl yüzeylerin yanından geçerek manzaraya doğru sürükleniyorum.

Oda daha önce kaldığım tüm otel odalarından daha büyük.

"Hadi üstümüzü değiştirelim," diyor Dmitri. "Düğün yirmi dakika içinde."

Etrafımda dönüyorum. "Ciddi misin?"

"Ben her zaman ciddiyimdir." Dmitri ceketini çıkarır ve yatağın üzerine atar. Ardından yumuşak, uzun kollu tişörtünü çıkarır.

Göğsü çıplak. Tamamen. Yıkıcı bir şekilde.

Şaşkınlıkla bakıyorum, sonra bakışlarımı kaçırıyorum.

Göğsünde kaslar vardı. Çok fazla kas.

Her bir düzlem ve çıkıntı parmaklarımın dokunmak için

kaşınmasına neden oluyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sokak kıyafetleriyle evlenmeyeceğim," diyor. "Sen de evlenmemelisin."

Dmitri yarı çıplak halini hiç dolaba doğru ilerler. Bir bavul askısı çıkardı, metal metale çarparak tıkırdıyor. Fermuarını açtığında bavul yumuşak bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Dönüyor, karın kasları hareketle birlikte dalgalanıyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Um..." Beynim kısa devre yapıyor.

Hala gömleksiz. Kasları hala her yerde. Ağzım kuruyor.

Sonra pantolonunun düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor. "Dmitri?" Sesim bir gıcırta olarak çıkıyor.

"Oskar?"

"Sen-" Çaresizce vücudunu işaret ediyorum, tutarlı kelimeler oluşturmamıyorum.

Başını eğiyor. "Ne?"

Pantolonu düştü. Pantolondan adımını atıyor. Kaslı kalçaları çıkıyor. Külot giymiş, kumaşı etkileyici bir çıkıntının üzerine gerilmiş.

Sonra külotunu da indiriyor. Bu onun siki. Tam orada.

Elbette zor değil. Ama yine de muhteşem.

Önemli.

Pek çoğunu gördüğümde değil tabii.

Ya da herhangi , aslında. Şahsen değil. Benimki her zaman farklı bir açıda.

Ama orada. Dmitri'nin siki.

Tanrım, ben-

Bakıyorum.

Etrafımda sallanıyorum. Bavulum elimden düştü. Yere çarpıyor. Titriyorum.

Bir sonraki anda, Dmitri . Sesi alçak ve yatıştırıcı. " yok." "Ben-ben düşürdüm."

"Sorun değil." Bavulu sanki bir kitap kadar hafifmiş gibi kolayca kaldırıyor. Aleti hareketle birlikte sallanıyor.

"Hâlâ çıplaksın," diye .

Göz kırpıyor. "Kıyafet değiştirdiğinde genelde böyle olur, Oskar."

"Doğru, ama..." Kendimi başka bir yere bakmaya zorluyorum. "Ayrıca, sen eşcinselsin," diyor kesin bir ifadeyle. "Sen daha önce gördüm. Önemli bir şey değil, ha?"

Dmitri açıkça benim olduğumdan daha deneyimli olduğumu düşünüyor. Makul bir varsayım, çünkü neredeyse benim yaşımdaki herkes benden daha fazlasını yaptı.

Bavuluna döner ve giyinmeye başlar.

içimde çarpıyor ama sakın görünmeye çalışıyorum.

DOKUZUNCU

BÖLÜM

D mitri Onu düğün şapeline götürdüğümde Oskar hâlâ titriyordu. Asansörde, sürekli Bana doğru bakıyor, sonra metal parmaklık onu bir şeyden koruyacakmış gibi kendini uzaktaki duvara yaslıyor. Asansör ekranı yanıp sönüyor: DÜĞÜN ŞAPELİ. "Sanırım spontane bir şekilde ilham vermek için bu şekilde etiketliyorlar. Düğünlerde mi, yoksa misafirleri daha küçük yazıları okuyamayacak kadar sarhoş oldukları için mi?" Oskar soruyor. "İkisi de bizim için geçerli değil. Evlenmemiz gerektiğini ve tamamen ayıgım." "Biraz şampanya içmişsin." "Noah'ın aksine, ben hafif değilim." Oskar homurdanıyor. "Keşke o partiye ben de gitseydim. Sonrasını buzun üzerinde gördüm." Başımı salladım. "Kimse birinin kustuğunu duymak istemez, Oskar. Bu ses..." "Nahoş mu?" "Bana dinlettiğin Broadway şarkılarından bile daha kötü." "Hey! Müzikallere hakaret etme!" "Çok mutlular. Gerçekçi değiller." "Sanırım sana daha çok izletmem gerekecek." "Bu imkansız bir görev." Tereddüt ediyorum. "Hangisini izleyeceksin? Önce bana işkence mi edeceksin?" Oskar alnını kaşdı ve onu sinirlendiren her neyse onun dışında bir şey düşünmesine sevindim. Asansörden indiğimizde hâlâ düşünüyordu ve düğün şapelinin bulunduğu odaya doğru yürürken de hâlâ düşünüyordu. "Bay Volkov!" Mükemmel jöleli saçları olan bir adam bize el sallıyor. "Bu taraftan. Sadece şu formları doldurun ve başlayalım."

Bizi Fransız kraliyet ailesinin ağzını açık bırakacak bir odaya götürüyor. Her yüzeyde altın varak sarmalları var, tavandan kristal damlıyor. Hava bile pahalı kokuyor - cilalı ahşapla karışan bir çiçek kokusu.

Oskar zengin mekânı tarıyor. "Elvis'i bekliyordum." "Bu senin düğünün. Şüpheli saçları olan bir adamın evlen bizimle."

Oskar, "O favoriler çok modaydı," diyor.

"Şimdi yaşamamız iyi bir şey."

Oskar'ın dudakları yukarı kıvrılır. "Favorileri çekebilirsin."

"Her şeyin üstesinden gelebilirim. Ama sen..." Saç çizgisini izliyorum, sonra parmaklarımı yüksek elmacık kemiklerinde, favorilerinin yerde gezdiriyorum. "Eğer favorilerin olsaydı, buraya gelir ve burada dururlardı."

Bir şey parmaklarımı zonklatıyor ve ellerimi bırakıyorum.

"Ve?"

Sesimi sabitlemeye çalışarak omuz silkiyorum. "En kötü şey olmaz. Onları bir şapkanın altına saklayabilirsin."

Gözleri parlıyor. "İyi görünmek için şapkaya ihtiyacım yok."

"Sanırım asla bilemeyeceğiz. Tabii onları büyütme istemiyorsan."

bakalım insanlar sana şapka hediye etmeye başlayacak mı?" "Bu teoriyi test etmeyelim."

Evlilik evraklarını eline alıyor ve ben nefesimi tutuyorum. Bu onun için çok mu gerçek olacak? "Boş , seninle evlenmek bana göre değil" mi diyecek?

Ama o sadece bir kalem kapıyor ve hassas el yazısıyla ayrıntıları doldurmaya başlıyor. Bitirdiğinde, göğsümün sıkışmasına neden olan bir sırtışla bana bakıyor. Hâlâ kendi payımı tamamlamam fark ediyorum.

Sırıttırıyor. "Adını hatırlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Kağıdı alıyor ve benim için her şeyi dolduruyor. Burnu kırışıyor ve nadiren görülen her kırıışıklığı saymak için garip bir dürtü duyuyorum.

"Oh, tatlısın." Kabarık saçlı ve ışıltılı kokteyl elbiseli kadın ellerini çırpıyor.

Oskar'ın yüzündeki gülümseme . Hafifçe benden yana kayıyor. Elini sıkıyorum, çünkü düşüncelere daldığında bu onu neşelendiriyor gibi görünüyor.

"Evet, çok sevimli," diyorum kararlılıkla. "Gel, Oskar. Hadi evlenelim. Sonra rahatlar ve kutlama yaparız."

Kadın kıkırdıyor.

"Uzun bir uçuş yaptık," diye açıklıyorum Oskar'ı kendime yaklaştırarak. "Boston'dan Vegas'a."

"Ne yolculuk ama." Evraklarımızı inceliyor. "Ve bunu sadece bugün mü rezerve ettiniz?"

"Evet."

"Düğün konusunda emin olup olmadığınızı sormak zorundayım..." "Ah." Kolay bir soru karşısında içim rahatladı.

"Birbirimizi uzun tanıyoruz. Oskar benim en iyi arkadaşım."

Yüz ifadesi yumuşar. "Bu çok tatlı."

Mutlu bir şekilde başımı sallıyorum. "O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaş."

Gözleri daha da yumuşuyor, sanki aptal çizgi filmlerdeki gibi gözlerinde kalpler fışkırmasını sağlamaya çalışıyor ve düğün şapelinin kapısını açıyor.

Oskar'ın bakışları, otelin geri kalanı gibi Fransız esintili ve romantik olan mekânda geziniyor. Tombul aşk tavandan aşağı bakıyor ve bu dairesel odanın yuvarlak duvarları her yerde süslü altın pervazlarla bezenmiş.

"Hoşuna gitti," diye

mırıldanıyorum Oskar'a. "Nasıl sevmem?"

Sırıtiyorum. Oteli bir otel ayarlamaya ikna ettiğim için mutluyum.

son dakika düğünü. Oskar'la pis bir yerde evlenmeyecektim. Finn'den daha iyi düğünler planlayabilirim.

Kadın bize prosedürü açıklıyor, sonra sunağın önünde duruyoruz.

"Lütfen sağ ellerinizi birleştirin." Parmaklarımı Oskar'ınkilerle birleştiriyorum.

Oda daha önce normal bir sıcaklıkta görünmesine rağmen ısı vücudumda zum yapıyor.

Gözleri kocaman ve beni incelerken uzun kirpiklerinin yukarı doğru titreyişine ve pembe dudaklarının hafifçe aralanışına bakıyorum.

Benden daha kısa, diğer çocuklardan daha kısa. Takım. Bana bakıyor, daha önce kimse bana güvenmemiş bile bakışları güven veriyor.

Tanrım, bunun Oskar için mükemmel olmasını istiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bana çok şey veriyor. Bana sevdiğim ülkede kalma fırsatı veriyor. Onunla daha fazla zaman geçirme fırsatı. Bu fırsatın kıymetini bilmiyorum.

Belki de gerginliğimi hissediyor, çünkü elimi sıkıyor ve aynı anda içimde bir şeyler sakinleşiyor.

Bunu birlikte yapıyoruz. Ben yalnız değilim.

Blizzards'taki tek Rus olarak Rusya'dan ABD'ye uçtum. Oskar takımda olmasa da Blizzards katıldıktan sonra yakınlaştık. ABD'de yeni olmayı kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu.

İstemiyorum

Rusya'ya dönmek zorundaydım ve şimdi Oskar sayesinde dönmek zorunda kalmayacağım. Pahalı göçmenlik avukatının yapamadığını o yaptı.

Nikâh memuru konuşmaya başlıyor ve ben Oskar'a gülümsüyorum.

Tanrım, bu bizim düğünümüz.

içimde dalgalanıyor ve Oskar'ın yüzünü inceliyorum, bakışlarım yüksek elmacık kemiklerinden dolgun pembe dudaklarına ve onların titreyişine, tekrar tekrar dudaklarıma iniyor gibi görünen iri gözlerine sığıyor.

Sanki.

Doğru. Öpücük. Bu bir düğün. Öpüşmemiz gerekiyor. Belli ki bunu düşünüyor. Oskar her şeyi düşünüyor.

Nikâh memuru bir ışınla "Sizi karı ilan ediyorum" dedi.

Kalbim hızlanıyor. Burada olacağımı hiç düşünmemiştim, Bir düğün şapelinde, en iyi arkadaşımı öpmek üzereydim. Birinin kendi hayatını yeniden şekillendirmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

Benim için bir hayat. Bu sona erse bile, sonsuza dek birbirimize bağlı kalacağız.

Nikâh memuru "Şimdi öpürebilirsiniz" der.

Oskar bir adım geri çekilir ve nikâh memuruna yarım bir kıkırdama ve baş sallama hareketi yapar. "Biz..." Boğazını temizliyor. "Biz-"

Nikâh memurunun yüzündeki gülümseme kayboluyor ve gözlerine şaşkınlık yerleşiyor.

Oskar onu öpmeyeceğimi mi düşünüyor? Düğün günümüzde?

Onu yakınima çekiyorum, ince bedeninin benimkiyle aynı hizaya geldiğini hissediyorum.

Sayırsız kez birlikte oturduk ama bu farklı. Kalp atışlarını göğsümde hissediyorum. Zarif parmakları omuzlarıma doğru kıvrılıyor. Kirpikleri dalgalanıyor, belirsizlik

Alnını kırıstırarak.

Tanrım, bu bizim düğünümüz.

Tabii ki, bir öpücükle birlikte geliyor.

Bu iş bittiğinde ve yeşil kartımı aldığımda, ilk kocasının onu öpmediğini bile hatırlamasını istemiyorum.

Yanağını avuçlayıp yüzünü kendime doğru eğiyorum. Teni avuçlarımin altında sıcak bir ipek gibi.

"değilsin," diye , nefesi dudaklarıma değiyor.

"Biliyorum," diyorum, çünkü tabii ki çıkıp gidebilirdik.

Kollarımda titriyor ve ellerimi ince sırtında gezdiriyorum çünkü belki endişesini biraz hafifletebilirim. Beni öpmekle ilgili bir sorunu olmadığından emin olmak için gözlerinin içine bakıyorum. Ama bakışları güven dolu, neredeyse harikulade ve elimi kısa saçlarında gezdiriyorum.

Dudaklarımi onunkilere değdiriyorum ve dudaklarını ayırana kadar bekliyorum. Oskar'ın düğün gününde sadece bir öpücük almasına imkan yok.

Daha önce yüzlerce kez, yüzlerce istekli kadınla yaptığım gibi, dilimle dudaklarının dikişini izliyorum.

Büyük mağaza parfümü gibi kokmuyor. Erkeksi kokuyor. Vücudu yumuşak, kıvrımlı ve esnek olmak yerine sert. Ama sonra onu spor salonunda gördüm. Takım oyuncularından daha az gelişmiş ve şişkin olsalar da, kompakt yapısının kaslı düzlemlerden oluştuğunu biliyorum.

Olmaları gerekmiyor. Sadece sağlıklı olması gerekiyor, çünkü onun mutlu ve uzun bir yaşam sürmesini istiyorum.

Ağızıma doğru hafifçe nefes alıyor, sesi zar zor duyuluyor ama ben duyuyorum. Alt dudağını emdiğimde dili benimkiyle buluşuyor ve içime elektrik yayılıyor. Hücrelerim dans ediyor. Ama sonra, kollarımda sıcak bir beden var. Dili bir anda kıpırdamıyor, sanki nefesini kesmeyi başarmışım gibi, sanki deneyimsizmiş gibi. Sanki daha önce kimse onu bu şekilde öpmemiş gibi.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum, çünkü hayat çok garip, ama şimdi ABD'de kalacağım ve her şey harika.

Onu aşağı doğru daldırıyorum, çünkü eğer bir şey yapacaksam, onu fantastik yapacağım.

Ve Oskar'ı öpmek... Tanrım, bunu süper iyi yapmak çok kolay. Onu kollarımda tutmak, dilimi onun kine karşı hareket ettirmek harika. Doğal. Belki de birbirimizi çok iyi tanıdığımız içindir.

Oskar'ın beli yere paralel olduğunda, bunun muhtemelen yeterli olduğunu anlıyorum. İkimizi de doğrultuyorum ve gözlerinin parladığını, dudaklarının pembe ve ayırık olduğunu görüyorum.

Ona minnettarım. Damarlarımda elektrik dolaşmasına şaşmamalı.

BÖLÜM

Oskar Dmitri beni sanki az önce nefes nefese öpmemiş gibi rahatça ayağa kaldırıyor. Sırıttırıyor, sonra Gözleri kuyumcu dükkânındaki kadınlar gibi yumuşayan, coşkulu nikâh memurundan gelen evraklar.

"Biz evliyiz, kocacığım," diye ilan ediyor.

"Hı-hı," diye , çünkü boğazım tamamen kurumuş. Dmitri beni öptü.

Beni gerçekten öptü.

Filmlerin sonunda gelen ve seyircilerin topluca sevinç çılgınlıkları atmasına neden olan Hollywood öpücüklerinden biri, yapış yapış patlamış mısır parmaklarına ve aşırı soda ve şeker rağmen.

Bakışlarımı ona kaydırıyorum, çünkü heteroseksüel erkeklerin erkekleri öptükten sonra sinir krizi geçirmeleri gerektiğine eminim. Dmitri, sanki buzun üzerindeymiş ve hokey spikeri az önce onun ismini söylemiş gibi, kendine güvenen ve atletik bir zarafetle asansöre doğru yürüyor. gürleyen bir ses ve on bin yabancı tezahürat yapıyor ve alkışlıyor.

Aceleyle gittim. "Yani..."

Yüzü parlayarak arkasını döner. "Teşekkür , Oskar. Çok minnettarım."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Sesim hissettiğimden daha kararlı çıkıyor. "Göçmenlik avukatının sen yaptın" diyor, ve ben de gülümsüyorum. Bu kadar neşe karşısında gülümsememek çok zor.

"Uçağımız yarın sabah," diyor. "Bunu bir akşam yemeğiyle kutlamalıyız."

"Kulağa hoş geliyor."

"Yani bu bizim balayımız mı?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum.

"Kesinlikle!" Gözleri parlıyor. "Mutlu balayları, Oskar."

Kumarhane öncekinden daha fazla enerjiyle titreşiyor, Blackjack masaları artık oyuncularla dolu. Dmitri benim Kalabalığın arasından geçerken elini tutuyorum ve onun dokunuşuyla içimde oluşan heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum. Her şey yolundaymış, sadece iki kardeşmişiz gibi davranmaya çalışıyorum, her ne kadar kardeş kelimesi beni tanımlamak için hiç kullanılmamış olsa da.

Dmitri küstahlık saçıyor ve ben kalbime deli gibi atmasına gerek olmadığını söylüyorum. Bu normal bir evlilik değil. Bu bir randevu bile değil.

Sadece iki arkadaş bazı yasal evrak işlerinden sonra akşam yemeği yiyor. Başka bir şey değil.

Eyfel Kulesi restoranının hostesi bizi alıştırılmış bir gülümsemeye karşılıyor.

Dmitri güzel ev sahibesine, "Manzaralı bir masaya ihtiyacımız var," dedi. "Bu bir düşün yemeği."

"Ah. Evet." bakışırken gülümsemesi duraksıyor. "Tüm parti burada mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece kontrol etmek istedim..."

"Bütün parti burada," diyorum aceleyle, çünkü Dmitri'ye gerçekten kocası mıyım, yoksa sadece bir erkek kardeş, sağdıç ya da hoşgörülü bir iş arkadaşı mıyım diye sormasını istemiyorum ve her an muhteşem bir kadın Asansör. Hostesin gözleri, en iyi adayları izleyen bir gözlemcinin yoğunluğuyla onu takip ediyor, benim varlığımı zar zor fark ediyor.

Dmitri de aynı şeyi fark etmiş olmalı. Elimi tutuyor ve yüzündeki çatık kaşları ya da ses tonunu fark etmiyorum. "Yeni kocam."

"Doğru." Ev sahibesi kızarak birkaç kez başını sallıyor.

"Harika. Sadece... teyit etmek istedim."

Belki daha uzun olmalıydım, Dmitri'ye daha çok benzemeliydim. Yüzü dergilerde ve en uygun spor yıldızları listelerinde. Ben... benim. Yüz hatlarım zarif ve narin.

Ben bir odaya girdiğimde kafalar dönmüyor. İnsanlar benim yanımda asansör gibi davranıp bakışlarını üzerimde gezdirmiyorlar, ta ki sonunda bilinçsizce ağızlarını açana kadar.

Hayır, ona olan bu. Bana değil.

Dmitri bana yumuşak bir sesle, "Sorun değil," diyor.

Başımı sallıyorum, çünkü ona ev sahibesinin onun gibi bir adamın benim gibi bir adamla evlenmek isteyebileceğini düşünmediğini açıklamayacağım.

Çünkü söyleyebileceği rahatlatıcı bir söz yok. Beni o seçmedi, gerçekten.

Yarın sabah geri uçmadan önce sahte bir evlilik ve sahte bir balayı ve Dmitri hayatına normal şekilde devam ediyor, daha fazla avukat tutmak zorunda kalmadığı için memnun.

Ev sahibesi bizi masamıza getirdi ve masamız muhteşemdi.

Koltuklarımıza yerleşip fiskiye bakıyoruz. Müzik çalıyor ve fiskiye, müziğin ritmiyle muhteşem oluşumlar halinde gülünç yüksekliklere fırlayan sularla patlıyor.

Garsonumuz keyifli ve barda bir mola verdikten sonra nihayet otele mutlu ve rahatım.

Ta ki Dmitri'yle aynı otel yatağını paylaşacağımızı fark edene kadar.

Çocukluğumda bir düzine çocuğu aynı anda bir odaya sıkıştırıp şişme yataklarda yatıya kaldığımdan beri hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmadım.

"Gergin görünüyorsun," diye gözlemliyor. "Neyin var?"

Bir kahkaha attım. "Yatak odası meselesini düşünüyordum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yatak sizin için rahat değil mi?"

Resepsiyonu arayayım mı?"

"Bu o değil!"

"Güzel. Fazladan yatak pedi var mı bilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Yine de sipariş edebilirim."

"Yatağın benim için yeterince yumuşak olduğuna eminim," diyorum. "Burası güzel bir otel."

"Isıtıcı ister misin?" Telefonunu tekrar çıkardı. Her bir anda yerine getirmeye hazır.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum ve gergin bir kahkaha atıyorum. "Isıtıcı yok."

Bavulumun fermuarını açtı ve bir şey çıkardı. "Oyuncak ayını getirdim."

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu yapmana gerek yoktu." "Geceleri yalnız kalmanı istemedim."

"Ama sen-" Utanç verici bir şey söylemeden önce ağzımı kapatıyorum.

"Ben yan odada olacağım," diyor Dmitri.

Gözlerim açıldı. "Başka bir oda mı var?"

"Elbette, başka bir oda daha var." Kıkırdıyor. "Aynı yatağı paylaşacağımızı falan düşünmedin değil mi?"

"Um..." Bakışlarımı halıya çeviriyorum ama artık çok geç. Gözleri yuvarlak. "Genelde insanlar otel odalarında böyle yaparlar demek istedim."

"Ama onlar gerçek çiftler."

Derim alev alıyor. Bunun gerçek olduğunu düşündüğümü sanmasına izin vermeyeceğim. "Sahte olduğumuzu biliyorum. Biz arkadaşız. Aramızdaki tek bu."

Sanki sözlerimle onu bir şekilde rencide etmeyi başarmışım gibi burun delikleri alevleniyor ki bu son derece saçma. "Bizim için büyük bir oda sipariş ettim, Oskar. İki yatak odası var."

"Otellerde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Birbirlerine katlanamayan çiftler için." "Oh."

Dmitri odanın kapısını açtı ve beni içeri aldı. odaya. Belki ikimiz de erkeğiz ve elbette sadece arkadaşız, birbirini öpmüş arkadaşlarız ama Dmitri benim için her kapıyı açıyor.

Aklımın karışmaması gerektiğini hatırlatıyorum. Biz arkadaşız. Hepsi bu kadar. Dmitri heteroseksüeldir. O kadar heteroseksüel , aklına başka bir şey gelmiyor.

Odaya giriyorum. Bir şeyler farklı geliyor ve Dmitri ışığı yaktığında yatağın üzerinin

kırmızı çiçek yaprakları.

Bakıyorum.

Yatağın yanında bir şişe şampanya ve çikolata kaplı
çilekler var.

"Sürpriz!" Dmitri mutlulukla haykırıyor, sonra da şampanya
şişesine doğru . "Mutlu düğün geceleri!"

"Güzel," diyorum, sesim gıcırdamadığı için mutluyum, kalbim
yerinden çıkacak olsa da.

Dmitri şampanyayı patlatır ve mantar kadife püsküllü
kanepenin üzerinde bir yere düşer. "Oops."

Mantarı kanepeden kurtarıyorum ve Dmitri'ye katılıyorum.

Dmitri bana yeni bir flüt şampanya dolduruyor ve akşam
yemeğinde şarap, ardından barda kokteyl içmiş olmamıza
rağmen hevesle alıyorum.

Şu anda sersemlemiş hissetmek istiyorum. Bugünün çabucak
geçip gitmesini istiyorum çünkü kalbim karışıyor. Hayalimdeki
adam gül yapraklarıyla kaplı bir yatağın önünde bana şampanya
uzatmamalı ve o da-

Dmitri'nin gözleri parlıyor ve hemen ardından çikolata kaplı
bir çileği ağızma atıyor. Tat alma tomurcuklarım muhteşem
tadı kutlarken gözlerim doğal bir şekilde aşağıya kayıyor. "Bu
çok güzel."

"Tabii ki öyle."

Homurdanıyorum

.

Sonra Dmitri güler. "Evleneceğimiz kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben değil!"

Kıkırdamaya başlıyoruz ve yatağa yığıldığımızda Dmitri bana
gül yaprakları fırlatıyor.

"Şampanya ve gül yaprakları sipariş etmene gerek yoktu,"
diyorum ona.

"Senin için sipariş etmeyecek değildim."

"Ama gül yaprakları? Ciddi misin?"

Birkaç yaprak toplayıp yüzüme fırlatıyor. Bir tanesi burnumun
üzerine düşüyor.

"Senin saçında da var," diyor Dmitri ve ben saçımı taramaya çalışıyorum.

uzakta. Gözleri yumuşar. "Durumu daha da kötüleştiriyorsun. Kıpırdama." Bir elini kaldırıyor ve Tanrım, parmakları saçlarımda şimdi.

Gözleri benimkileri yakalıyor, kritik bir oyundan önce olduğu gibi karanlık ve niyetli ve kalbim kaburgalarımın çarpıyor. buzdaki patenlerin ritmi, çok hızlı, çok gürültülü, çok fazla.

Ama bunların hepsi rol icabı. Gözlerindeki umber tonlarını ya da karamel parçalarının koyu kahverengiyle karışmasını düşünmemeliyim ve bu konuda yorum yapmamak için dudaklarımı ısıtıyorum. Bu önemli bir diğerinin çekebilecek bir şey ve Dmitri ben evli olsak da, ben asla onun önemli diğer kişisi olmayacağım. Asla romantik bir ilişkimiz olmayacak. Onu gördüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum ve onun asla ama asla

Benimki zamanla ve belki de mesafeyle hafifleyecek. Ama benimle gerçek bir romantik ilişkiye girerek asla hafiflemeyecek.

Dmitri beni asla sevmeyecek. Gerçekten sevmeyecek. Bir gün sevilmek istediğim gibi değil.

"Gözlerin çok mavi," diyor Dmitri ve ben gözlerimi kırıştırıyorum. Belki de gözlerinin içine biraz bakmak iyidir.

Gülümsüyorum. "Bu İsveç'e özgü bir şey. Oldukça normal."

Dmitri kaşlarını çatıyor ve sanki bir heykel için poz veren bir generalmiş gibi çenesi dışarı fırlıyor. "Seninle ilgili hiçbir şey normal değil Oskar."

Kalp atışlarım hızlandı. Ne demek istediğinden emin değilim. "Eşcinsel olayı yüzünden mi?"

Kaşları çatılıyor ve keşke bir şey söylemeseydim diyorum.

"Eşcinsel olmak normaldir, Oskar. Bunu sen de biliyorsun. Ben sadece senin... sen olduğunu kastetmiştim."

Ona dönmek istiyorum. Benim hakkımda güzel şeyler söylerken yüzünü izlemek istiyorum ama kalbim buna dayanamıyor. Zaten çok hızlı atıyor.

Her nasılsa Dmitri ona tamamen aşık olduğum gerçeğinden habersiz görünüyor. Artık evli olduğumuza göre, bunu ona kesinlikle açıklamak istemiyorum. Dönüyorum

uzaklaşıyorum ve çikolata kaplı bir ilek daha alıp ağızıma atıyorum ve ona bakmıyorum. ileği bitirdim, sonra esnedim.

"Ooh! Çok uykum var," diyorum.

Dmitri sertleşiyor ve keşke tiyatroyu bir meslek olarak alsaydım diyorum.

Harvard'da seçmeli ders. Oyunculuk sanırım bana doğal gelen şey değil. Matematiksel denklemler ve kimyasal elementler tablosunu ezberlemek gibi bir şey değil.

Dmitri yataktan kalkıyor ve ona baktığımda gülümsemesi yumuşak. Her şey yolunda.

"O zaman uyumalısın, Oskar. Yarın sabah erkenden uçağıımız var."

Dmitri bavulunu alır ve evin kapısını açar. bitişik oda. Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve kalbim küt küt atarak gül yapraklarıyla kaplı yatağa .

Ben evliyim.

Ben Dmitri ile evliyim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

D mitri Oskar' daha küçük ama yine de bir kral yatağın yayıldığı yatak odama giriyorum. Burada gül yaprakları yok. Evlilik cüzdanını kaldırıyorum, parmaklarımı yan yana basılmış isimlerimizin üzerinde gezdiriyorum.

Oskar ve ben evliyiz.

Oskar beni kurtardı.

Mavi-beyaz sertifikaya gülümsüyorum, geri koymadan önce parmaklarımı süslü kabartmaların üzerinde gezdiriyorum.

çok değerli olduğu için koyup bavuluma tıktırıyorum. Yatmak için hazırlanıyorum, sonra yorganın altına giriyorum.

Yatak çok büyük ve çok yalnız hissettiriyor, ama belki de bütün günü Oskar yanımdayken geçirdikten sonra böyle düşünmek çok doğal. Gözlerimi kapatırken gülümsüyorum.

Alarm istenmeyen sesini çok erken çıkarıyor.

Vegas hâlâ karanlık. Fıskiye artık müziğin en ünlü şarkılarından birinin sesiyle patlamıyor ve kırmızı-altın ışıklar artık Eysel Kulesi'nin üzerinde hızla hareket etmiyor.

Vegas cıfcaflı, cesur ve gösterişli ve şehir sessiz olsa da pencereden dışarı bakıyorum, Finn ve Noah burada evlendikleri için minnettarım, ne yapacağımı bildiğim için minnettarım yeşil kartımı güvence altına almak ve Birleşik Devletler'de kalmak için.

Bu, içinde büyüdüğüm, düzinelerce yüksek, aynı derecede gaddar, aynı derecede gri blok binalarla çevrili, gaddar, gri blok binalara hiç benzemiyor.

Geri dönemem.

Geri

dönmeyeceğim.

Gerçek olduğunu görmek evlilik cüzdanını tekrar kontrol ediyorum.

Evet, öyle. Kabartmalı oymaya bakıyorum.

Kapı çalınıyor, ardından Oskar kapıda beliriyor, saçları hâlâ duş nemi. "Sadece uyanık olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Öyleyim. Teşekkür ederim."

Birkaç kez başını sallıyor, bakışları benim dışımda her yere sıçırıyor, bu biraz garip çünkü oda onun odasından daha az ilginç. Koltuk onun odasındaki kanepeyle aynı malzemeden, yatak başlığı da kadife.

"Neye ?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çattı ve bir şekilde yanlış bir şey söyledim. Nefes aldı, sonra gülümsedi ve belli ki boşuna endişelenmişim. "Bana en güzel odayı verdin."

Göz kırpiyorum. "Tabii ki yaptım."

Gözlerini kaçırıyor, ben de hemen hazırlanacağıma söz veriyorum. Yakında havaalanına, Boston'a geri döneceğiz,

hayatımıza geri döndük.

Bulutların arasından uçuyoruz ve ben gökyüzünden tarlalara ve küçük evlere bakıyorum. Ülkem, Vince evrak işlerini hallettikten sonra.

Sırıtiyorum. Bir çözüm bulduğum için çok mutlu olacak.

"Sence babam bunu öğrenince nasıl tepki verecek? um..."

Başımı Oskar'ın yüzünden uzaklaştırıyorum. Bugün hiç hissetmediğim bir his içimde kendine yer buluyor. Suçluluk püskürüyor

İçime çekiyorum ve kendime suçluluk duymamı gerektirecek hiçbir şey olmadığını hatırlatıyorum.

", um, pek aldırılmaz, değil mi?"

Oskar başını bana çevirdi, gözlerinde tereddüt . "Şey..."

Aldıracaktır. Tabii ki aldırır.

"Her şey girecek," diyor Oskar ama sesi hafifçe titriyor ve ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz.

"Özür dilerim," diyorum ona.

Oskar güler. "Sana daha çok kızacağından eminim."

Kendime bu cümlelerin uğursuz olmadığını söylemeye çalışıyorum, ancak uçak yolculuğunun geri kalanında, sanki özellikle korkunç bir gerilim filmi izlemekten yeni dönmüşüm ve dairemdeki çeşitli yerlere genellikle hissetmediğim bir korkuyla bakıyormuşum gibi kalıyor.

Her şey yoluna girecek.

Koç, çoğunlukla havalı.

Ayrıca, bu bir evrak . Belki bilmesine bile gerek yoktur.

"Bunu gizli tutabiliriz."

Oskar başını sallıyor ama gülümsemesi gergin. "Tamam."

"dilerim," diyorum ve ne için özür dilediğimi bilmiyorum.

Oskar'la birbirimize aşık falan değiliz ve onu sessiz olmaya zorluyorum. Geceleri oral seks, gündüzleri ayrılık bekleyen kapalı bir adam değilim.

"Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımın," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Kimseye söylemek isteyeceğini düşünmemiştim. bir sosyal medya paylaşımı yapmadım ya da fotoğraf çekmedim. Kimse bilmiyor. Söz veriyorum."

Sanki beni casusluk eğilimleri konusunda ikna çalışıyormuş gibi 'söz veriyorum' nefret ediyorum. O olmamalı sır saklamak zorunda kalıyorlar. Ama aynı zamanda. Koç öğrenirse neler olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor.

Bu bir evrak . Oskar takım için çalışıyor. Önemli bir şey değil.

Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Dün biliyordum. Bu yüzden bütün lüks restoranlara gitmekte ısrar ettim. onun gününü özel kılabilmek için.

Tanrım, tüm bu ilkleri gerçekten birlikte olacağı adamla yaşamalıydı. Benimle olmaz. Biriyle değil.

Yanlış menajer tutan ve yanlış kişiyle kavga eden beceriksiz hokey oyuncusu ve tüm gazeteler

Bloglar, vloglar ve haber spikerleri onun hakkında kötü şeyler söylüyor.

Oskar yüzüğünü çıkarıyor ve bu kadar zahmetsiz görünmesinden nefret ediyorum.
Bakışlarım onun çıplak parmağında takılı kalıyor. "Ne yapıyorsun?"
"İnsanlar beni alyans takarken görseler muhtemelen bunu sorarlar" diyor.

Bunu söylerken gülümsüyor ama kelimeler kalbimi kemiriyor. Yüzüğü avucuma yerleştiriyor ve ağır geliyor, her ne kadar antrenörüm bunu söylediğimi duysa nefesi kesilirdi, bilimsel olarak bunun bir anlamı olmasa da. Her gün süper ağır dambıllar kaldırıyorum.

Platin kordona bakıyorum. "Bunu istemiyorum."
"Çok paraydı," diyor Oskar usulca. "Belki de sen iade etmeyi deneyebilir misin? Ya da ne bileyim, satabilir misiniz? Zarar edersiniz ama karşılığında bir şey alırsınız."

Avucumda ağırlaşan yüzüğe bakıyorum. Burada olmaması . Bu tamamen yanlış.

"Alyansını satmıyorum, Oskar." Yüzüğü ona geri veriyorum, sonra da uçakta elinden kayma ihtimaline karşı parmaklarını yüzüğün etrafına doluyorum. "Yüzüğünü bir zinciri."

"Boynuma takmamı mı istiyorsun?"
Nedense kaşları yukarı doğru bir hareket yapıyor ve belki de yükseklikten dolayıdır, çünkü şaşırmış gibi davranması için bir neden yok. Var mı?

"Sanırım işe yarayacak bir zincirim var," diyor ve omuzlarımdaki gerginlik hafifliyor, hatta daha etkili takımın masözünün işi.

Tam olarak sorun değil. Sosyal medya hesaplarında fotoğraflaşmasını istiyorum. Yüzünün aydınlandığını görmek istiyorum.

ve parlayan. Ama bizim evliliğimiz böyle değil.

Sonunda uçak iniyor.

Uçaktan inerken elini sıkıyorum, bir düğün şapeline ya da girmiyor olsak da, el sıkmak başka erkeklerle yaptığım bir şey olmasa da.

Ama Oskar farklı.

Oskar her zaman farklı olmuştur.

Oskar önce elimi bırakıyor, sanki etrafımızda paparazzi ya da influencer görmeyi bekliyormuş gibi etrafa bir göz atıyor.

Dürüst olmak gerekirse, sanırım olabilir.

Muhtemelen havaalanlarının etrafında dolanıyorlar. Finn ve Noah evlendikten sonra onlar tarafından çok takip edildiler.

Mideme bir şey çarptı.

Eminim ki Finn ve Noah'ın niyeti düğün duyurulacak. Aslında, diğer takım arkadaşları Finn ve Noah'ın evlendikten sonra

Çok fazla içiyorlar, ancak birbirlerine ne kadar mutlak ve iğrenç bir şekilde bağlı oldukları göz önüne alındığında bu şüpheli görünüyor.

Bu ortaya çıkacak mı? İnsanlar öğrenecek mi?

Oskar'ın şaşkın bakışlarından anladığım kadarıyla o da aynı şeyi düşünmüş. Oskar ve ben hep aynı .

"İnsanlar bilebilir," diyor.

"Bunu evlenmeden önce de biliyordum."

"Ama-"

"Sorun değil," diyorum ona.

Kararsız görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Sırf erkek olduğu için bir şey olmasından nefret ediyorum.

insanlar onunla evlenmenin garip olduğunu düşünebilirdi.

Oskar mükemmel.

"Eğer eşcinsel olsaydım, sen benim mükemmel kocam olurdun," diyorum ona.

Yüzü buruşuyor ve ne söylediğimden emin değilim.

"Her şey yolunda mı?"

Yüzüne sahte olduğunu bildiğim bir gülümseme yapıştırıyor ama ben hala yanlış olan ne söylediğimden emin değilim.

"Harikasin," diyorum ona. "Muhteşem. Kesinlikle en iyisi."

Arkasını döndü. "Sen de öylesin."

Başımı sallıyorum ama hava ağırlaşıyor. Belki de stresiyle ünlü bir yerde, bir havaalanında olduğumuz gerçeğidir.

Etrafımızdaki herkes muhtemelen ya bir şeyler bulmaya çalışıyor

ya da üç katına çıkıyor

Cüzdanlarını, pasaportlarını ya da biniş kartlarını

kaybetmediklerinden emin olmak için kontrol etmek.

Muhtemelen bu . Gittiğimizde her şey normale dönecek.

Ama apartmanımıza arabayla döndüğümüzde işler hala garip ve onu daire kapısına kadar geçirdiğimde hala yanlış hissediyorum.

Beni içeri davet etmiyor, çünkü bu çılgınlık olurdu.

Bavullarımı bırakıp antrenman için hazırlanmam gerekiyor.

Ama salladığında ve kapı aramızda kapandığında hala garip hissediyorum.

Sorun yok, kendime

hatırlatıyorum. Tamamen

iyi.

Vince'i aramak için telefonumu çıkardım. "İyi haberlerim var."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Oskar
Çabucak işe hazırlanıyorum. Geç kaldım.
Daniela'nın muhtemelen kafası çok karışıktır. Ben hiç geç kalmam.

Dmitri'ye arabasına binmeyi teklif etmeyi düşünüyorum, ama bu çok çift gibi hissettiriyor ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir çift olmadığımızı hatırlamalıyım.

Ve asla da . Dmitri inanılmaz.
Ve düz.

O benim eşcinselliğimi sorun etmiyorsa, ben de onun heteroseksüelliğini sorun etmemeliyim. En iyi arkadaşımı arzuluyorum,
Teknik olarak şu anki kocam bu kategoriye girmiyor.

Arenaya doğru yürüyorum, çünkü belki temiz hava aklımı başıma getirir, her ne kadar hiçbir şey olmasa da, kesinlikle hızlı tempolu yürüyüşler, Dmitri'nin var olan en harika adam olduğunu düşünmemi engelleyecek.

Ne de olsa her yıl yüz binlerce insan onu 'En Seksi Sporcu' listelerine seçiyor. Hızlıca salona giriyorum, güvenlik görevlisine el sallıyorum ve koridorlarda aceleyle ilerliyorum.

"Merhaba Oskar!" Troy bana el sallıyor.

Ona el sallamaya benzer bir şey veriyorum ve aceleyle ilerliyorum. Sonunda ofise girdim.

Daniela yüksek bir kaşını kaldırır. "Geç kaldın, Oskar. Bu hiç sana göre değil."

"Özür dilerim. Mesaj attım ama resmi olarak PTO talep etmediğimi biliyorum ve..."

Gözleri yumuşar. "Sorun değil Oskar. Gerçekten. Bugün sadece evrak işleri var."

Başımı sallıyorum ve ofis sandalyeme kayıyorum. Tekerlekler çok hızlı dönüyor ve kendimi sabitlemek için masaya tutunuyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Ben! Her şey yolunda! Süper! Süper süper!" Sesim gıcırtyla bitiyor ama en son süper süper dediğimde muhtemelen ergenlik öncesi yaşıyaydım. Bir ara viski ya da chardonnay getirmesini ve beni soru yağmuruna tutmasını bekliyorum.

Neyse ki bunların hiçbirini yapmıyor.

Kendi kendime bir çok kez başımı salladım o da homurdanarak başını salladı.

Bu normal bir gün. Tamamen normal. Tıpkı dün gece yaptığım şeyin de gayet normal olduğu gibi. Yani, insanlar her gün evleniyor.

Belli ki bu insanların çoğu birbirini seviyor. Ya da en azından düğün gecesi ayrı odalarda yatmıyorlar. Ayrıca evlenmek için ABD yasalarını da çiğnemiyorlar.

Tanrım, okulda ödevlerimi bile geç teslim etmezdim. Ve şimdi kuralları çiğnediğimde, bu ABD'ye aykırı oluyor. Hükümet mi?

Pişman değilim elbette. Tanrım, umarım her şey yolunda gider.

Ki öyle olacak.

Dmitri'nin ABD'li bir eşe ihtiyacı vardı, o da benim.

Nefes alıyorum, tıpkı telefonumdaki nefes uygulamamın işler stresli olduğunda yapmamı önerdiği gibi.

Daniela bana bir bakış attı. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyiyim," diyorum, sesim çok keskin.

Bu, diğer insanların gözyaşlarına boğulmak üzereyken kullanabilecekleri türden bir ses, ki burası bir ofis ortamı olduğu için bunu yapmayı planlamıyorum. Ve çünkü yirmili yaşlardayım, tek haneli değil.

"Dmitri de geç geldi."

"Öyle mi?" Masumca

davranıyorum. İşe

yaramadı.

"Siz ikiniz kavga mı ettiniz?"

"Ne? Hayır! Asla... Ben asla..."

Gözlerinde ne zaman Dmitri'den bahsetsem pek çok kişinin yüzünde beliren o sempatik bakış var.

"Aşkların normal olduğunu biliyorum," diyor Daniela,
"ama bu işine engel oluyor gibi görünüyor."

"Ben iyiyim. Aşık değilim."

Bana sert bir bakış atıyor. "Yani bakışlarının düşünceli olduğunu, göğsünün geniş olduğunu ve tişörtlerinin göğüs kaslarının üzerinde esnemesinin ilginç olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır!"

"Aksanının rüya gibi olduğunu düşünmüyor musun?" "Um..."

Daniela bana bir kez daha bakıyor. "Sen aşık olmuşsun. Bana yalan söylememelisin."

"Bakışları benim etrafımda düşünceli değil!" Haykırıyorum.

İç çekiyor. "O heteroseksüel, Oskar. Çok, çok heteroseksüel. Her zaman barlara gider. Eğer erkeklerle yatmak isteseydi, yatardı. Erkekleri takdir eden pek çok erkek onu takdir etmek için. Finn ve Noah evlendiğinden beri spor barları eşcinsel ve biseksüel erkeklerle doldu. Erkeklerle karşı en ufak bir ilgi göstermedi."

Her cümle göğsüme çarpıyor sanki Birdenbire bıçaklı bir manyağa dönüştü ve bana attığı sempatik gülümsemeden anladığım kadarıyla bu gerçeğin tamamen farkında.

Tanrım. Bıçaklı, sempatik bir manyak.

Ve ben bakireyim. Meraklı olduğuna karar verse bile beni seçmezdi. Ve eğer merak etseydi... bana söylerdi.

Rusya'daki pek de harika olmayan ailesi hakkında her şeyi biliyorum, gerçi şu anda hayatta olan pek de harika olmayan birkaç kuzeni var ve pek de harika olmayan okul deneyimini biliyorum.

Dmitri benimle bir şeyler paylaşıyor.

Kalbim titriyor. Nefesim kesiliyor. Bir zil sesi düşüncelerimi böldü.

Daniela cevap verir. "Merhaba, Blizzard'lara ulaştınız." Cıvılcıvıl sesi kayboluyor.

Bu Vegas'la ilgili olabilir mi? Hayır. Kesinlikle değil.

Bakışları bana doğru kayıyor, telefonu hâlâ kulağında. "Bu doğru olamaz. Bir yanlışlık olmalı."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

D mitri

Vince telefonda mutlu görünmüyordu. Mutlu görünmesi gerekiyordu. Sorunu çözdüm.

Bunun yerine, sesi her "Ne!" deyişinde daha da yükseliyordu, ta ki bir şeyleri parçalayacakmış gibi çıkana kadar.

Yani, Oskar'la evliyim. Ailesi İsveç'ten buraya taşındıktan sonra ABD vatandaşı oldu. Ben de yeşil kartımı alacağım. Basit bir mantık, gerçekten.

Ama şimdi Vince beni arenada istiyor ve göğsüm sanki ağırlıklı barfiks çekiyormuşum gibi hissediyor.

Bir sorun var.

Neyse ki ekip bunun farkında değil. Onlar konuşmaya devam ediyor, ben de onların konuşmalarını takip ediyormuş gibi yapmaya devam ediyorum.

Belki de sadece fazladan evrak işidir. İdari detaylar. Sorun değil.

Etkileyiciydim. Vize işini hallettim. Oskar'la evliyim.

Tanrım. Oskar aslında benimle evlendi.

Ve her ne kadar sabah daha az

Düşündüğümde daha görkemli olsa da yine de mutluyum.

Çünkü bu dünyada yalnız değilim. Pek sayılmaz. Belki annem ve büyükannem ve büyükbabam öldü, belki babamla hiç tanışmadım ve onun da benimle tanışıp tanışmadığından emin değilim ama takım arkadaşlarım var.

Beni vücudumla mümkün olduğunu düşünmediğim şeyleri başarmaya ve buz üzerinde daha iyi olmam için beni zorlayan gürültücü, ilgisiz takım arkadaşlarım.

Belki para için lastik diskleri ağlara fırlatmak geçimini sağlamak için garip bir yol ama ben bu işte çok iyiyim.

Göçmenlik meselesinden önce, Koç beni

Evan ve Vinnie emekli olunca ilk sıraya geçeceğim. Eğer takımımız bu kadar harika olmasaydı, çoktan orada olurdum.

Ayak sesleri koridorda gürlüyor. Bu pek de önsezi sayılmaz.

Burası iki yüz kilodan fazla atletlerle dolu bir yer. Belli bir sağlamlığa sahip erkekler koridorlarda yürürken ayak gürlemesi gibi bir alışkanlıkları var.

"Nerede o?"

Kahretsin.

Bu kesinlikle Koç'un sesi. Ama belki de heyecanlıdır. Belki de Evan'a mükemmel kaptan olduğu için bir ödül daha vermek istiyordur. Evan onları benim penaltı dakikalarını topladığım gibi topluyor.

Koç yüksek sesle konuşuyor olabilir ama bu onun tarzı.

Daha ağır dambıllara geçiyorum. Eğer koridordaki sesler dağıtıyorsa, yeterince zorlamıyorum demektir.

Belki de tek sorun, işitme duyumun Vegas'ta bir egzersiz yapmış olmasıdır. Belki de Vegas, kumarbazların para harcamasını sağlamak için tasarlanmış tüm o slot makineleri ve titreşimli müzikle işitme duyumu artırdı. Burada sarhoş vızıltıları, kıkırdayan konuklar ya da burbonla mühürlenmiş iş anlaşmaları yok. Bir insanın sarhoşken ve kötü alışkanlıklara maruz kaldığında nasıl davrandığını görmek iş insanların binlerce yıldır takip ettiği bir tekniktir.

Bunu Oskar'la birlikte antik Persler hakkında bir belgesel izlerken öğrendim. Bu tarihi şeyleri çok sever.

Yani evet, bağırmak bir şey değil.

Kesinlikle hiçbir şey.

Kapı kırılarak açıldı.

Ağırlık odası sessizliğe büründü. Herkes bana bakıyor. "Ne yaptın sen?" Noah fısıldıyor.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

Koç fırtına gibi esiyor ve umarım bir gecede Florida'ya falan gitmiş ve güneş kremi sürmeden saatlerce güneşin altında yatmıştır, ama ben bile muhtemelen böyle olmadığını biliyorum.

O kızgın.

Onu hiç görmediğim kadar kızgın.

Bir bar kavgasına karıştığıma dair bir haber çıktığında ve bunun tamamen diğer kişinin hatası olduğunu açıklamaya fırsat bulamadan daha da sinirlendim.

Öfkeli ve göğsümde bir şey sıkışıyor. Beni sevmesini istiyorum. O artık benim kayınpederim. Hayatımdaki en önemli kişinin babası.

Ayağa kalk, Volkov!" diye kükrer.

Soyunma odasından nefes sesleri geliyor ve takım arkadaşlarıma sinirli bir bakış atıyorum, çünkü gerçekten o kadar da garip değil.

Öyle mi?

Koç'un yumruğu yukarı doğru hareket ediyor, ama bu galibiyeti ona bırakacağım.

"Merhaba baba," diyorum.

Soluk mavi gözleri çelik gibi kararıyor.

Sonra yumruğu havada hareket ediyor. Daha yakın, daha yakın, daha yakın-

Acı çenemde patlıyor. Yer beni karşılamak için yukarı fırlıyor.

Koç'un bana yumruk atacağını biliyordum ama kesinlikle hiçbir şey saklamadı. Acı vücudumda çığlık çığlığa yayılıyor ve çenem şaşkınlıktan çığlık atıyor. Normalde, jiletimin ara sıra takılmasından daha acı verici bir şeyle karşılaşmazdım ve bu en son ortaokuldayken olmuştu.

Yüzümü ovuyorum. "Bu acıttı!

"Öyle olması gerekiyor." Koç ilerliyor ve takım arkadaşlarım ileri atılıyor.

"Um..." Noah'ın sesi titriyor.

Koç genelde kavgaları ayırırbaşılatmaz. "Belki bunun hakkında konuşabilirsiniz?" Finn öneriyor.

"Bunu hak etti," diye homurdanıyor Koç, bana ters ters bakarak.

"Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu-" diye başlıyor Troy ama ben başımı sallıyorum.

"Değildi," diyorum, çünkü olmayan bir şeyi varmış davranmayacağım. "Oskar ve ben Vegas'ta evlendik.

dün."

Etrafımızdaki çeneler düşüyor ama ben gözlerimi Koç'tan ayırmıyorum. Şu anda önemli olan tek kişi o.

• • • •

OSKAR

Bağırışlar ve çarpışmalar soyunma odasından yankılanıyor. Kahretsin.

Konferans masasından geriye doğru itiyorum. "Sanırım..."

Daniela'nın gözleri kocaman oldu. Soyunma odasına doğru fırladım,

neredeyse sinirli ve çok daha az arkadaş canlısı bir

Vince'e bakıp koşarak geçecek. Pappa toplantı için Dmitri'yi getireceğini , hayal ettiğim şey bu değildi.

Koridor sonsuza kadar uzanıyor. Daha fazla bağırış beni koşturuyor, elbise ayakkabılarım cilalı zeminde gıcırıyor.

Soyunma odasına girdiğimde Dmitri'yi yere yığılmış, Pappa'yı da buldum.

"Ona vurdun mu?" Sesim çatlıyor.

Babam bana bakma zahmetine girmedim. "Konferans odasına git"

Bunun yerine, Dmitri'nin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, elim yüzündeki kızaran izin üzerinde geziniyorum.

"Yaralandın mı?"

Homurdanıyor. "Ateşim yok, Oskar."

Elimi geri çekerken yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Ayağa fırladı, sonra beni yukarı çekti. Elini sıkıyorum.

O da geri sıkıyor.

Pappa hâlâ birleşmiş olan ellerimize bakıyor. "Buna inanmıyorum." Herkes bize bakıyor.

Finn. Noah. Troy. Axel. Jason.

Gözlerimi bakışlarından kaçırıyorum, ancak yeni, şaşkın bir ifadeyle karşılaşıyorum.

Tanrım.

Herkes Dmitri'ye karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor. Ve herkes Dmitri'nin heteroseksüel olduğunu biliyor.

Kalbim kötü hedeflenmiş bir disk gibi kaburgalarımın
çarparıyor. Tökezliyorum ama Dmitri'nin omzu omzuma
değiyor,
Beni sabitliyor.

"Konferans odasında bir toplantı var," diyorum. "Vince orada."

"Her şey girecek," diye mırıldanıyor Dmitri o rahat
güveniyle.

Başımı salladım ama Vince'in gürleyen yüz ifadesi aksini
söylüyordu. Bu konuda hiçbir şey iyi hissettirmiyor.

ON DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

D mitri

Her şey yolunda değil.

Konferans salonuna girip yerime oturduğumda işler yolunda gitmiyor ve Vince konuşmaya başladığında da işler kesinlikle yolunda gitmiyor.

"Açık konuşalım," diyor Vince. "Siz de kesinlikle evlendiniz mi?"

Oskar ve ben başımızı salladık.

Spor çantamdan evlilik cüzdanımı çıkardım.

Çünkü görmek isteyeceğini biliyordum. Mavi-beyaz sertifikayı masanın üzerine kaydardım.

Vince eline alıp süslü metni tarıyor. "Lanet olsun."

Göz kırpıyorum. ABD'de ve kültüründe yeni olabilirim ama saati birkaç yüz dolar alan avukatların müvekkillerine küfretmesinin yaygın bir uygulama olmadığından eminim.

"Bir sorun mu var?" Oskar'ın sesi titriyor.

Vince'e, "Evleneceğim sevgilim olsaydı bunun daha kolay olacağını söylemiştin," diyorum.

"Kız arkadaş demek istedim."

Oskar kaskatı kesiliyor. Omuzlarındaki gerginlik azalana kadar dizimi onunkine bastırıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Göğsümde ısı yükseliyor.

"Eşcinsel evlilik yasal!"

"Ama eşcinsel evlilik eşcinsel insanlar içindir," diyor Vince. "Ki sen değilsin."

"Biseksüel misin?" Daniela soruyor.

Göz kırpıyorum. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Bunu hiç düşünmemiştim. "Ben..."

Vince'in yüzü soluyor. "Bu soruya cevap verme." "Ama-"

"İnandırıcı bir inkâra ihtiyacımız var." Vince'in parmak eklemleri kaleminin etrafında beyazlaşıyor. "Hepimizin ne olduğunu bildiğinden eminim."

söyleyeceğim, o yüzden sadece...

sessiz ol." "Sorun nedir?" Oskar soruyor.

"Her şey." Vince bir elini yüzünde gezdiriyor. "Sahte bir evlilik yaptınız. ABD hükümeti yalan söylenmesini hoş . Göçmenlik sahtekârlığı federal bir suçtur."

"Ve" diye ekliyor Koç, sesi gergin, "Blizzard'ları da dahil ettiniz."

"İnsanlar koçun oğluyla evlenmenin çok uygun olduğunu düşünecekler," diye devam ediyor Vince. "Bunu Blizzard'ların ayarladığını düşünecekler."

"Oskar benim en iyi arkadaşım."

"Evlilikle ilgisi olmayan bir kadınla evlenmiş olamazsın. Takım mı?" Vince soruyor. "tanıyor gibisin. Gazetelerde sürekli onlarla birlikte görünüyorsun."

"Aylardır kimseyle çıkmadım."

Oskar başını kaldırdı, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum," diye devam ediyorum. "Biriyle evlendiğinde bunu kendi işin yaptın. bu organizasyondan" diyor Koç.

"Ve size hukuki danışmanlık yaptığımdan beri benim işim," diyor Vince, sesi perişan. "ABD hükümetine karşı dolandırıcılık yapamazsınız."

Daniela, "Bu olay ortaya çıktığında büyük bir skandal olacak," diyor. "Sadece federal yasaları kalmıyorsunuz, aynı cinsiyetten evliliklerle de alay ediyorsunuz."

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil. Ben bunu asla yapmam. Benim en iyi arkadaşlarım eşcinsel."

"Ama sen değilsin," diyor

Daniela. Ben sessizim.

"Yani sorun şu ki, insanlar evlendiğimize inanmayacaklar. Aşk," diyor Oskar, ellerindeki titremeye rağmen sesi sabit.

"Aynen öyle." Vince'in omuzları çöktü.

Koç bana ters ters baktı. "Oğlumu bu işe karıştırmamalıydın."

Solgunum.

Kahretsin.

"Sanki onun duygularıyla oynamak yeterince korkunç değilmiş gibi." Koç i çeker.

Göz kırpıyorum. Oskar'ın duygularıyla mı oynuyorsun? "Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bu, ..." Oskar öksürür, sonra biraz su yutar. Tekrar öksürür.

"Um."

Oskar'ın sırtını sıvazlıyorum. Normalde Oskar daha açık sözlüdür. Sonunda Koç ayağa kalktı. "Bu çok irkin."

"Bu durumu çok daha kötü hale getirdiniz," diyor

Vince. "Ve şimdi takım sorumlu olabilir," diye ekliyor

Daniela. "Ben sadece ABD'de kalmak istiyorum."

Sesim çıkıyor

düşündüğümde daha küçük.

"Gelecekte turist olarak ziyaret edebilirsiniz şanslısınız."

Gözlerim büyüyor. Organlarım birbirine çarpıyor, kan dalgaları vücudumda garip yönlele doğru akıyor.

Karmakarışık bir haldeyim. Kendimde değilim. Oh, Tanrım.

Her şey bitiyor.

Geri dönmem gerekecek.

Oskar bana endişeli bir bakış fırlatıyor, sonra omuzlarını .

"Anlatıyı hâlâ kontrol edebiliriz."

"Ama-"

"Gazeteler henüz düğünü haber ," diyor ve ses tonundaki bir şey başımı kaldırmama neden oluyor.

Koç bir nefes verir. "Haklısın."

"Ya da belki şu anda arenanın dışında bekliyorlardır," diyor Daniela, parmakları telefon ekranında gezinirken.

"Belki," diyor Oskar ve bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerektiğinden emin değilim.

Kalbim titriyor.

"Oskar'ın maçlarda çekilmiş bir sürü fotoğrafı var," diyor Daniela yavaşça. "Ve Dmitri ile."

"Bunun ne alakası var?" Koç soruyor. "Bu büyük bir sorun!"

"Bu kurtarılabılır. ," Daniela öne doğru eğilerek, "aşk için evlendiklerini söylersek?"

Vince başını sallar. "Buna kimse inanmaz." Oskar'ın yüzünün rengi solar.

"Dmitri'nin birlikte olduğu kadınları gördün mü? Ve çıkmadan önce evlendiler mi? Çok şüpheli."

Oskar'ın elleri titriyor ve bundan nefret ediyorum.

Elimi onun elinin üzerinde kenetliyorum. "Lütfen yeni kocama bu şekilde hakaret etmeyin," diyorum, 'koca' kelimesi dilime tuhaf geliyor. "Elbette onunla evlendim çünkü onunla evlenmek istiyordum."

"Yeşil kart için," diye mırıldandı Vince.

"Çünkü onunla birlikte olamayacağım düşüncesi beni derinden üzüyordu. Bu, duygularımı fark etmemi sağladı." Kelimeleri zorlanıyorum. Genellikle bir kadın duygulardan ve gelecekte bahsetmeye başladığında, bu benim gitmem için bir işarettir. Aslında bu, onunla çok uzun süre kaldığının ve onu seçerken yeterince ayırt edici olmadığının bir işaretidir. Ben parti kızlarını severim, gelecek ve sonsuzluk kızlarını değil.

Yani evet, bu konuşma kesinlikle bana göre değil. Dinleyici olmadığında insanlarla duygular hakkında konuşmayı sevmiyorsam, dinleyici olduğunda da duygular hakkında konuşmayı gerçekten sevmiyorum, özellikle de yanlış bir şey söylediğimde bir daha asla ABD'de kalamamama yol açabilir.

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor Vince. "Acı verici," diye ekliyor Koç.

Kaşlarımı çatıyorum ve Daniela'ya dönüyorum. Belki onu ikna edebilirim.

Belki onları ikna edebilir. Belki.

Oskar'ın elini sıkıca kavriyorum, elini görmezden gelmeye çalışıyorum.

keskin nefes alış, gözlerinin kocaman oluşu. Sadece benim elim. Önemli bir şey değil.

Korkunç bir an için, belki elimden kurtulur diye düşünüyorum. Belki sandalyesini benden uzağa kaydırır, Çünkü belki de aramızdaki on santim onun arzuladığı mesafe için çok dardır. Belki yüzü beyazlaşacak ve

Konuştığında da kısa ve öz konuşacak.

Onun gibi konuşuyor, sanki bir an önce onun alanını terk etmemi istiyor ve sadece sosyal nezaket onu limon ve salatalık karışımı su bardağını bana fırlatmaktan alıkoyuyor.

Tanrım, Koç haklı. Vince haklı.

Bir skandala sebep oldum ve onu da bu skandalın içine sürükledim. Yüzü gazete haberlerinde "vize sahtekarlığı" kelimelerinin altında mı olacak?

Tabii bir şey yapamazsam.

"Oskar'a aşığım ve.." Elini sıktım. Bana döndü, hafifçe geri çekildi.

Belki de gelecekteki gazete makalelerini düşünüyordur. Belki de gelecekte insanlar adını Google'da her arattığında skandalla birlikte görececeklerini düşünüyordur.

Koç o yumrukla nazik davrandı. Daha kötüsünü hak etmiştim. Gözlerinin içine bakıyorum, belki o da bir şeyler görüyordur, çünkü iç çekiyor.

"Evet, doğru," diyor tenor sesiyle, bakışları önümdeki not defterine sabitlenmiş halde. "Aşık oldum."

Koç sinirli bir şekilde iç çeker. Oskar'ın yanakları pembeleşir.

"Dmitri bana evlenme teklif ettiğinde, tabii ki dedim ki Evet," diye devam ediyor. "Başka bir cevap asla olamazdı. Dmitri harika bir insan."

"Pek çok insan harika ama onlarla evlenmiyorsun," diyor Vince. "Bu değil..."

Ona döndüm. "Emin misin? Röportaj vermemi ve insanlara Oskar'a nasıl aşık olduğumu anlatmamı istemiyor musun?"

"Blizzard'ların bu konuda daha fazla reklama ihtiyacı yok-" Koç diyor ki.

"Bekle." Vince kaşlarını çatır. "O haklı. Bu bizim en iyi seçeneğimiz." "Gerçekten mi?" Koç gözlerini Vince'e diker.

Garip bir şekilde omuz silkiyor. "Evet. Dmitri'nin kalması için artık tek yol bu."

Daniela birkaç kez başını sallar. "Tamam. Tamam."

"Bu olay hakkında olabildiğince çok detay almamızı öneriyorum.

mümkün olduğunca düğün," diyor Vince. "Göçmenlik avukatları fotoğraflara bayılır. Bunun sadece sarhoş bir kaçamak olmadığını görmeleri gerekiyor."

Oskar, "Vegas'a bilerek Boston'dan uçtuk," diyor.

"Öğleden sonra evlendik," diye devam ediyorum, "minibar iyileştirmeleri yok."

"Şey," diyor Oskar. "Limuzinde şampanya vardı." "Var mıydı?"

Vince öne doğru eğilir. "Bu harika!"

"Oğlumun alkole erişimi olması harika mıydı?" Koç hala kızgın bir şekilde söylüyor.

"Yirmi üç yaşındayım," diyor Oskar ters bir şekilde. "Beni utandırma."

"Göçmenlik memurları için tüm ayrıntılar önemlidir."

Vince diyor ki. "Yeşil kart mülakatınız çok önemli olacak."

"Her şeyin hızlandırılmasına ihtiyacımız olacak," diyor Daniela. "Önümüzdeki ay Montreal ve Toronto'da çalışacağız."

Vince başını sallıyor. "Peki, fotoğraflar sende mi?" "Şey..."

Bakışlarını not defterinden kaldırır. "Eee?" "Aslında hiç fotoğraf çekmedik," diyorum. "Hiç mi?"

"Yok."

Kalp atışlarım hızlandı. Tam da bunu kabullenmeye başlamışlardı. Ama ben mahvettim. Bir şekilde her şeyi mahvettim.

"Dmitri'nin makbuzları var," diyor Oskar yumuşak bir sesle.

Aceleyle başımı sallıyorum, telefonumu çıkarıp her şeyi Vince'e iletiyorum: limuzin, otel odası, restoran.

"Oskar sözlerine şöyle devam ediyor: "Bilirsiniz, hokey oyuncuları mahremiyetlerine çok önem verirler.

"Yani fotoğraf yok," diyor Vince sefil bir şekilde.

Telefonumda Vince'in e-posta adresi zaten var ve ona hemen faturaları gönderiyorum: limuzinin, otel odasının, restoranın faturalarını.

"İki yatak odalı bir balayı süiti mi?" Vince mırıldanıyor. "Tıpkı yeni evliler gibi."

Vince'in bunun etrafımızda parçalara düşündüğünden eminim. Haklı olabilir.

Zeka hiçbir zaman benim güçlü yanımdı. Daha önce hiç önemi yoktu. Hokey her zaman her şeyim oldu. Hayatımın büyük bir kısmı hokey çalışarak geçti. Senaryoları hayal etmek için maçları izledim ama aynı zamanda kendimi daha güçlü ve daha hızlı hale getirdim.

Tanrım, keşke başka bir menajer seçseydim. Keşke zamanını evrak işi yapmadan geçirecek bir menajer seçmeseydim. Ve şimdi Meksika'da bir plajda oturuyor.

Kontrolüm dışındaki bir şey hayatımın mahvolmasına izin vermeyeceğim.

"Vegas'ta büyük süit tuttum," diyorum, "çünkü bu hayatımın en önemli günüydü."

Destek için Oskar'a bakıyorum ama o masanın ahşap damarlarını inceliyor. Bu planı önerdiğimden beri daha sessiz.

Sonunda başını sallıyor. "Oda çok güzeldi. Balayı paketi. Her yerde kırmızı yapraklar vardı."

"Aman Tanrım." Koç yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Bu berbat bir fikir."

"Bu benim seçimim, baba," diyor Oskar.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ona dikkat etsen iyi olur," diyor Koç. "Ona zarar verme. Hiçbir şekilde."

Göz kırpıyorum. "Oskar'a asla zarar vermem."

Koç sadece başını sallıyor, sonra Daniela'ya doğru eğilir. "Her şeyden habersiz."

Başını sallıyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

Vince, "Birlikte taşınmanız gerekecek," diyor. "Oh."

"Bunun inandırıcı olması gerekiyor. Oskar'la aylarca yaşamayı kaldırabilir misin? Belki bir yıl?"

"Tabii ki. Zaten her zaman onun evindeyim." "Öyle mi?" Koç'un gözleri büyüdü.

"En iyi arkadaşların neyini anlamıyorsun?" "Dmitri'nin evine taşın, Oskar."

Sertleşiyor. "Burası bir stüdyo."

"Ama bu kadar aşık olduğunuza göre bunun bir önemi olmamalı." Vince'in dudakları bir sırıtışa dönüşür.

Buna hayır dememi bekliyor. Beklediğini biliyorum. Benim sinirlenmemi, gitmemi ve Blizzard'ların bu göçmenlik karmaşası konusunda endişelenmesine gerek kalmamasını bekliyor.

Buna izin vermeyeceğim. Savaşmadan pes etmeyeceğim. Oskar'ın elini tutuyorum. "Bu gece taşınıyor. Çok heyecanlıyız. Değil mi bebeğim?"

"Evet." Oskar'ın sesi ince ve gergin. "Çok heyecanlıyım." Etrafımızdaki herkes inliyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

O skar

Konferans toplantısı sona erdi.

"Sanırım ben gideceğim," diyor Dmitri.

"Senin için ekstra setler," diyor Pappa.

Dmitri bana kararsızca bakıyor, tavırları normalden daha mahcup. Tavırları savunmasız ve bundan nefret ediyorum. Bu sürecin, Dmitri'nin tüm yeteneklerini elinden almasından nefret ediyorum.

Daha fazlasının elimden alınmasına izin vermeyi reddediyorum. "İşten sonra görüşürüz." Dudağımı ısırdım.

Hiç ilişkim olmadı. Bir kere bile.

Hiçbir zaman bir erkeği eve, aileme götürüp "Bu kişi özel biri" demedim.

Hiç erkek arkadaşım bile nasıl evlilik numarası ? Tüm dünyaya nasıl koca gibi davranabilirim?

ve Dmitri'nin geleceği her hareketine bağlıyken?

Kalbim göğsümün içinde titriyor.

Dmitri bana doğru eğiliyor ve çılgınca bir an için Vegas'ta yaptığı gibi beni öpeceğini düşünüyorum.

Onun yerine bana daha da yaklaşıyor ve Vegas'takinden daha erkeksi ve ter kokulu kokusunu içime çekiyorum. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Ve sonra beni öptü.

Yanağımdan.

Bu bir gagalama, ama yine de kalbimin takla atmasına neden oluyor.

Başımı sallıyorum, muhtemelen çok fazla. "Evet, sonra görüşürüz... tatlım."

Bana göz kırptıyor, sonra da koşar adım uzaklaşıyor.

Sanki her şey yolundaymış ve umarım öyle de olacakmış gibi.

Gözlerim kapanıyor ama Dmitri'nin yüzü hâlâ zihnimde beliriyor.

"Bu çok kötü bir fikir," diyor Daniela, hayallerimi bölerek.
"Biz lo-"
Başını sallıyor ve ben bundan nefret ediyorum.
Çünkü tabii ki Dmitri benim gibi birine asla aşık olmaz.
Gün uzuyor. Kağıtlar birbirine karışıyor. Odaklanamıyorum,
düşüncelerim Dmitri'ye geri dönüyor.
Tanrım, Dmitri ona aşık olduğumu kesinlikle öğrenecek. Aynı
mekanı paylaşırken bunu nasıl saklayabilirim?

• • • •

DMITRI

Soyunma odasına döndüğümde herkesin bana baktığını
gördüm. Onları suçlamıyorum. Sanırım bir oyuncunun koçu
tarafından yumruklanması her gün olan bir şey değil.

"Bu da şimdi?" Troy soruyor. "Aile
kavgası. Önemli bir şey değil."

"Yaralandın mı?" Noah kaşlarını çatarak
çeneme bakıyor. "İyiyim."

Acıtıyor ama Tanrım, bunu hak ediyorum. Yumruklarımı sıkıp
açıyorum.

"Yani Oskar'la gerçekten evli misin?" Finn soruyor.

"Evet."

Finn ve Noah karşılıklı bakışırılar.

"Bu çok fazla alkol durumu muydu?" Troy soruyor.

"Tabii ki hayır. Oskar ve ben dün Vegas'a uçtuk.
sabah."

"Vegas mı?" Finn'in kaşları kalkıyor.

Başımı salladım. "Evlenmek için iyi bir yer. Sen de orada
evlendin." "Evet, ama o..."

Noah Finn'e bir bakış atar ve Finn gülerek Noah'yı kendine
çeker ve dudaklarına gürültülü bir şaplak atar. "Vegas'ı
seviyorum. Düğünler için harika."

Başımı salladım. "Evet. Paris Otel'de kaldık. Sonra Eyfel Kulesi'ne gittik. Çok romantikti."

Finn'in alnı kırışır.

"Limuzine bindik. Orada çok iyi insanlar var."

"Limuzindeki adama iyi davranmaları şaşırtıcı değil," diyor Noah.

"Yani sen ve Oskar gerçekten..." Finn sanki kelimelerim Rusça'ymış gibi gözlerini kısarak bana bakmaya devam ediyor.

"Biz evli bir çiftiz." "Vizeniz

için..." Troy soruyor.

"Hayır," diyorum dikkatlice. "Bu vize sahtekârlığı olur."

Bu kelimelerin altını çiziyorum. Anlamaları gerekiyor.

Bunlar benim arkadaşlarım. Anlıyorlar.

Finn, "Evliliğiniz için tebrikler," diyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Oskar "Burada olman iyi oldu," diye gürlüyor Dmitri'nin sesi yan odadan. Boğuk, erkeksi sesler duyulur ve ardından ayak sesleri duyulur. Dmitri'nin en iyi arkadaşlarını bulmak için yatak odasından çıktım. odamın etrafında dolanıyorlar. Gülümsemeleri garip, bakışları şaşkın. Finn bir şişe şampanya tutuyor. "Yeni evliler için!" "Teşekkür ederim," diyorum ama sesim daha çok ciyaklamaya benziyor. Tenim alev alev yanıyor ve meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum, sanki bu kadar aşık olduğum bir adamla evlenmeyi nasıl başardığımı merak ediyorlarmış gibi. Dmitri şampanya şişesini alır. "Paketlemek için iyidir. Kutuları daha az ağırlaştırır." Diğerleri gülüyor, ben de gülüyorum çünkü Dmitri çok çekici. Küçük mutfağında tanıdık bir rahatlıkla dolaşiyor, bardaklara şampanya dolduruyor. Troy'un gözleri kısıılır. "Oskar'ın mutfağını iyi biliyorsun." "Tabii ki. O benim en iyi arkadaşım." "Evet, ama. " Diğerleri başlarını sallıyor. Dmitri beni kendine doğru çekiyor ve ilk bardağı bana veriyor. "Mutlu düğünler, koca." "Mutlu düğünler," diye . "Tamam. Hadi toplanalım!" Noah odanın bir bölümüne dizilmiş karton kutulara doğru atıldı, sanki onlara dokunmak garip enerjiyi dağıtacaktır. Finn biraz maskeleye bandı alır ve bir sonraki anda kartonu gerçek kutulara dönüştürerek oynamaya başlarlar

her türlü pozisyona.

"Nereden başlamalıyız?" Noah soruyor.

"Fark etmez," diyor Dmitri. "Her şey yoluna girecek."

"Bundan emin misin?" Finn soruyor. "Çünkü eğer biz Her şeyi paketleyin, Oskar için geri dönmek kolay olmayacak..."

Cümlesini bitirmiyor.

Onun yerine yanakları pembeleşir ki bu onun için nadir görülen bir durumdur.

Dmitri gözlerini kısar. "Elbette, her şey beraberinde gelmeli. Oskar'ın eşyalarına ihtiyacı var."

"Ama eğer ayrılırsanız..."

"Yeni kocamdan ayrılmıyorum," diyor Dmitri, sesi çelik gibi. "Bu çok çirkin."

"Doğru." Noah birkaç kez başını sallıyor. "Bu çok hoş."

"Evlenmiş olmanız çok güzel," diyor Luke. "Size çok uzun ve mutlu bir evlilik diliyorum."

Bana parlak bir ışık tutuyor ve bir an için neredeyse bunun gerçek olduğuna ve Dmitri ile sürekli ve mutlu bir evliliğim inanıyorum.

Dmitri'ye bakıyorum ama o bana sadece mutlu bir gülümseme gönderiyor ve boğazıma bir şey takılıyor.

Çocuklar hayatımı kutulara doldurmaya başladılar. Yastıklar, kitaplar ve battaniyeler ortadan kayboluyor. Yatak odasına geçiyorlar ve onlar odanın geri kalanını karıştırmadan önce mahrem eşyalarımı çoktan paketlediğime seviniyorum.

Daha sonra kutuları Dmitri'nin pırıl pırıl duvarlarına diziyoruz. Onun dairesi benimkinin olmadığı kadar parlak ve pahalı.

"Eve hoş geldin bebeğim," diye bağılıyor Dmitri, bir kolunu omzuma atıp gülerek.

Diğerleri bakışlarını ama bazılarının bana acıyarak baktığını görmeden önce değil.

Sadece Luke bize mutlulukla bakıyor.

Arkamı döndüm ve kutulardan birini aldım. Dmitri'nin dairesindeki eşyaların yerini değiştirerek paketleri açmaya odaklanıyorum,

Her ne kadar onun şık ve modern mobilyaları bana eşyalarımın onunkilere ait olmadığını haykırıyor gibi gelse de.

Nefes alıp . Bu iyi.

Bir yıl boyunca ona deliler gibi aşık değilmişim gibi davrandım. Önemli bir şey değil. Son üç yıldır böyle davranıyorum. Bu kesinlikle benim uzmanlık alanım.

Son olarak, çocuklar vedalaşıyor ve düğünümüzle ilgili ek tebrikler sunuyorlar.

Hepsi sahte.

Onlar bunu
biliyor. Biz de
biliyoruz.

Ancak Dmitri, vize sürecinde rol yapmamızın ne kadar önemli olduğuna dair bir şeyler söylemiş olmalı ve neyse ki çocuklar da buna uyuyor.

"Sonunda evlendiğiniz için çok mutluyum," diyor Luke. "Oh, yıl mı?" Dmitri ona sırtıyor.

Luke, "Evet, belki kimyanızla ilgili bir şeyler yapılabilir," diyor. Dmitri'nin gülümsemesi bana bakarken duraksıyor.

"Bence bu süper harika." Luke devam ediyor. "Biliyorum Rusya'da eşcinsellik yasaktır. Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Dmitri."

Dmitri zorlukla yutkunuyor ve zoraki bir baş sallama hareketi yapıyor. "Teşekkür ederim. Bu, um..."

Cümleyi bitirmiyor. Bitiremez. Çok şaşırmış.

Luke gittikten sonra Dmitri'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Luke'un rol yaptığını sanmıyorum," diyor.

"Luke berbat bir aktör," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz.

"Gelmiş geçmiş en kötü realite TV programı," diyor ve ikimiz de

Dmitri'nin kaygan deri koltuğuna uzanıp kıkırdıyor.

Etrafımızda dönen gerilim dağılıyor ve beni nefes nefese bırakıyor.

Troy ve Noah onu işe aldıktan sonra Luke "Bay Doğru'yu Ararken" programında rezil olmuştu. Tüm ülke

Şaşkın, çarpıcı kadınlarla yaptığı konuşmalarda beceriksizce hareket etmesini ve sonunda yapımcıları kızdıracak şekilde ev sahibi Sebastian'la birlikte olmasını izledim.

"Bir kişiyi kandırdık," diyor Dmitri. "Dünyayı kandırmamız gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona.

"Biz ." Yaklaşıyor. "Dünyayı birlikte kandırmayı tercih edeceğim kimse yok."

Kaskatı kesildim, sonra uzaktan kumandayı almak için çabaladım. Yanımda iki yüz kiloluk gülünç derecede yakışıklı bir Rus erkeği olduğu gerçeğinden beni uzaklaştıracak herhangi bir şey. Herkesin milyonlarca kez izlediği bir sitcom'u açarken kalbimin daha kontrol edilebilir bir seviyeye yavaşlamasını bekliyorum.

Sonunda Dmitri esniyor. "Yatma vakti mi?"

"Tamam." Sesim gıcırıyor ve bana yan gözle bakıyor. Neyse ki bir şey söylemiyor.

"Artık daireme dönsem mi?"

Bana bakıyor. "Bu daireye taşındın." "Evet, ama..."

"Burada uyuyorsun," diyor Dmitri.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

D mitri

Oskar garip davranıyor ve bu günü olabildiğince çabuk bitirmek istiyorum. Belki uyandığımızda bu gariplik olacak. Belki o zaman sadece en iyi arkadaşım olur, her zamanki gibi. Karı koca olarak birlikte yaşamaya başladıktan sonra bazı şeylerin garip hissettirmesi normal. Hepsi bu kadar.

Gömleğimi çıkarıyorum, Oskar'ın gözleri fal taşı gibi açılıyor ve geri geri gidiyor.

Göğsüm sıkışıyor. "Bir sorun mu var, Oskar?"

"Sorun mu?" Sesi çatlıyor. "Sorun yok." "Geri çekiliyorsun."

"Yarı çıplaksın."

Göğsüme bakıyorum, birkaç koyu renkli kıl tenime doğru kıvrılıyor. "Ama sen de erkeksin. Benimle ilgili korkutucu bir şey yok."

Pantolonumu indirdiğimde arkasını dönüp odadan fırlıyor, banyonun kapı çerçevesi arkasından takırdıyor.

Yanakları pembeleşmiş bir şekilde geri döndüğünde, "İsveç'e özgü bir şey mi?" diye sordum.

Boğazı düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun?" "İsveç'te çıplaklık yok mu?"

"Um... Orada Püriten değiller."

Başımı sallıyorum. Bu kelimeyi biliyorum. Massachusetts tarihi tamamen Püritenlerle ilgilidir.

Gariplik bizi yatağa kadar takip ediyor. Oskar banyoda üstünü değiştirir ve pazen pijamalarıyla çıktığında, yatağa daha çok acı çeken bir ifadeyle yaklaşır İnsanların tahtada yürümesine.

Hafızalı süngeri okşayarak, "Çok güzel bir yatak," diye onu temin ediyorum. "Orta sertlikte."

"Bu çok hoş." Duvardan ya da odaklanabileceği başka bir şeyden çok daha ilginç olmama rağmen bakışları benim her yere yöneliyor.

Sonunda yorganın altına girdi. Yani, sanırım yatağın içinde. Oldukça ince ve şilte de eğik falan değil. Ona bakmak için dönüyorum ve evet, işte orada. Geri çekildi ve kaşlarımı çattım. Kontrol etmek için gövdeyi kaldırdım.

Bir şey.

Evet, yatağın kendi tarafının en ucunda tamamen ezilmiş .

"Yaklaşabilirsin," diyorum.

"Um..."

"Sadece ben varım."

Nedense bunu söylediğimde daha da paniklemiş görünüyor.

"Ben rahatım."

"Kenara biraz daha yaklaşırsan yuvarlanacaksın." "Hoşuma gitti," diyor. "Bu, um, havadar."

Gözlerimi deviriyorum, sonra iç çekiyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Yastığını okşuyorum. "Başını şunun üzerine koy."

Bunu itaatkâr bir şekilde yapar.

"Gördün mü? Daha iyi değil mi?"

"Sanırım," diyor ama sesi normal gelmiyor. "Daha önce de yan yana yatmıştık," diye hatırlatıyorum ona. "Hiç birlikte uyumadık!"

Bakıyorum.

Yüzü kızarır.

"Yani-"

"Uçakta," diye hatırlatıyorum ona. "Kaç kere bana karşı uyuyakaldın?"

"Öyle mi?" Sesindeki dehşetten nefret ediyorum.

Başımı salladım. "Çok . Sadece uçaktaymışız gibi davran."

"Tamam," diyor ama sesi hâlâ gergin geliyor.

İç çekiyorum ve onu kendime doğru çekip sarılıyorum.

Sadece nefesi hızlanıyor, ki sarılmamın amacı bu değil. Yüzü tavana dönük olacak şekilde dönüyor ve yan yana uzanıp karanlık tavanı düşünüyoruz.

"Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim."

" değil," diyor ama aramızdaki mesafeye neden olan her neyse, sorun olması mümkün değil.

Çok uzun süre sessiz kaldık ve nefesi durmuş olsa da, sadece uyuyormuş gibi yapıp yapmadığından emin değilim.

Sonunda . Gecenin bir vakti onu kollarıma aldım. Başını göğsüme yasladı ve ben Kokusunu içime çekiyorum, artık kolonyayla maskelenmiyor, sadece o var. Göğsümde bir yığın altın duruyor ve bir an için parmaklarımı saçlarında gezdirmek için elimi kaldırıyorum, sonra onun bir erkek olduğunu ve bunun benim yapacağım bir şey olmadığını hatırlıyorum.

Yine de içimde bir şefkat dalgası dolaşüyor ve alarmımın çaldığı ve kollarımdan fırladığı andan nefret ediyorum, yanakları kırmızı ve gözleri kocaman, özürler mırıldanıyor.

"Özür dilerim!" Uzun kirpikleri havaya kalkıyor ve bir eliyle sarı buklelerini karıştırıyor. "İsteyerek yapmadım..."

"İyi."

Tamamen tanıdığım şüpheli bir hareketle yorganı yukarı çekiyor.

"Önce tuvaleti kullanmak ister misin?" diye sordum. Esniyor. "Ben beklerim. Sen gidebilirsin."

"Uh-huh."

Kucağına serilmiş battaniyelere doğru gergin bir bakış daha atıyor ve dudaklarım seğiriyor.

"Ereksiyon olmuşsun," diyorum.

Gözleri büyür. Ağzı düşer.

"Bu sabahları olan bir şey, Oskar. Önemli bir şey değil."

Pembe yüzüne iner. Battaniyeleri karıştırıyor.

İç çekiyorum. Rahatsız olmasına izin vermeyeceğim.

"Bak." Battaniyeyi kaldırıyorum. "Bende de bir tane var." Bana döndü ve nefesi kesildi. "Bana şeyini gösteriyorsun..." Sözüünü bitirmedi.

Cümle.

"Pijama pantolonu ," diye açıklıyorum gri pamuklu pantolonu göstererek, "ama anladınız siz."

Bakışları aşağıya, şişkinliğime doğru sabit kalıyor. "Evet, demek istediğini anladım."

Gerginliği azaltmaya çalışarak gülümsüyorum. "Gördün mü, endişelenmene gerek yok. İkimiz de erkeğiz."

"Ama..."

"Biyoloji, Oskar. Her sabah olur. Ayrıca, kollarımda yatıyordun."

Yanakları tekrar alevlendi.

Kahretsin.

Söylemek istediğim bu değildi. Şimdi yine stresli.

"Eğer bir sorunum olsaydı seni uyandırabilirdim," diyorum. "Ya da seni kollarımdan kaydırırdım."

"Alarm çalmadan önce uyanık mıydın?"

"Uh-huh." Örtünün altından çıkıyorum. Oskar'ın gözleri avuçlarını incelemekten önce parlıyor, ama . Adam eşcinsel ve ben de oldukça çekiciyim.

Zaman zaman bakmasa garip olurdu. "Önümüzde büyük bir gün var," diye sesleniyorum.

Banyo.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oskar Paparazziler bizi arenada bekliyor. Siyah giysileriyle karla kaplı zeminde göze çarpıyorlar. Paparazziler Ocak esintisi sarıyor. Dmitri omuzlarını dikleştiriyor ve elimi eldivenli elinin içine alıyor.

"Resim zamanı," diye ilan etti.

"Tamam." Zoraki bir gülümseme veriyorum.

Kalbim çılgınca çarpıyor. Ne zaman bir yardım etkinliğine katılsam fotoğrafçılar olurdu ama hiçbir zaman onların ilgisine maruz kalmadığımdan emin olurdum. Alt takım yönetiminin fotoğrafları manşetlere çıkmaz.

Ama şimdi her şey farklı. Artık hikaye benim. Tanrım, ilk evlendiklerinde Noah ve Finn'in peşindeydiler.

Bu çok büyük bir olay olacak ve Dmitri'nin bunun ne kadar büyük olduğu konusunda bir fikri olduğunu sanmıyorum. Bu haberin ne kadar okunacağı ve tartışılacağı konusunda.

Çünkü eğer bu gerçek olsaydı. Tanrım, harika olurdu. Genç halimin Dmitri gibi bir hokey oyuncusunun bir erkekle kaçtığını okuduğunu hayal ediyorum. İnanılmaz olurdu.

Ama bu bir yalan.

Bir an için içimde suçluluk duygusu kabarıyor ama hemen ardından Dmitri'nin parmaklarından birinin dokunduğunu hissediyorum. İçimde elektrik zonkluyor, vücudum onun dokunuşlarının istediğim anlama gelmediği konusunda kafam karışıyor.

Nefes alıp veriyorum.

Dmitri "İyi," diye beni temin ediyor ve kameralarını bize çeviren bir grup adamdan bahsettiğini anlamam bir saniye sürüyor. "Yakışıklı görünüyorsun."

Benden bir kahkaha kaçıyor, mizahtan çok sinir. "Bunu düşünmüyordum."

"Benim de yakışıklı olduğumu söylemen gerekiyordu."

"Yakışıklı mıyım?"

"Kibar. Repr..." Kaşlarını çattı. "Karşılıklılık mı?"

Yüzü aydınlanır. "Evet. Bununla ilgili. Kesinlikle." "Sen her zaman yakışıklısın," diyorum, kelimeler ağzımdan kaçıyor ben onları yakalayamadan.

Midem bulandı. Bu gerçeği dile getirmek istememiştim.

Ama Dmitri sadece omuz silkiyor.

Şimdiye kadar yapılmış her gençlik filmindeki her düşünceli kahraman. "Biliyorum. Bu yüzden sana zor anlar yaşatmadım."

"Bana biraz zor anlar yaşattın." Gözleri

dans ediyor, sonra yana kayıyor.

Bir sonraki anda beni kollarıyla sarıyor ve etrafım sedir, narenciye ve Dmitri kokusuyla sarılıyor.

"Beni affediyor musun?" diye

mırıldanıyor. "Her zaman."

Kalp atışlarım hızlanıyor ve beni daha sıkı kavıyor, sonra ağzımın kenarını öpüyor.

Sonra uzaklaşıyor ve ancak kepenklerin duyduğumda paparazzilerin o anı yakaladığını fark ediyorum.

Yanaklarıma sıcaklık doluyor ama o saçlarımı karıştırıyor. Bakışları sevgi dolu, sonra kameraman grubuna dönüyor.

"Bu benim sevimli kocam." "Sen eşcinsel misin, Dmitri?" diye bağırıyor biri.

"Biseksüel," diye bağırır.

"Daha önce hiç bir erkekle çıkmadın." "Diğer erkekler Oskar değil," diyor hafifçe.

Paparazziler başlarını sallıyor ama bazılarının gözlerinin nasıl kısıldığını fark ediyorum. Tanrım, bunu yemiyorlar. Bu işe yaramayacak. Belki Finn ve Noah bir araya geldi ve herkes

Vinnie hariç herkes onlara inanıyordu ama Finn ve Noah hem yakışıklı hem de atletikti. Eğer Dmitri

Bir erkekle birlikte olmak, herhangi biriyle birlikte olabilir. Neden atlet olmayan sıksa birini seçsin ki?

Dmitri, "Kameralara el sallla," diyor. El sallıyorum ve o da yanağımdan öpüyor.

Kameramanlardan biri "Gerçek bir öpücük istiyoruz!" . "Evet, gerçek bir öpücük."

Dmitri'ye bakmak istemiyorum. Onun kaskatı kesildiğini ve gözlerindeki paniği görmek istemiyorum.

Ama onun yerine, beni kendine doğru çektiğini hissediyorum. Başını eğiyor, sonra sözleri kulaklarımda.

"Sakıncası var mı?"

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

Gülümsemesi tenime doğru kıvrılıyor. "Daha önce yaptım."

Vegas'ı, şampanyanın tadını ve olasılıkları hatırlayarak başımı sallıyorum.

Belki de başımı salladığımda gülümsedim, çünkü bir sonraki anda elleri yüzümü kavıyor ve ondan sonraki anda dudakları dudaklarımda.

Ve sonra öpüşüyoruz.

Vegas'ta yaşadığım o muhteşem bulutların üzerinde yelken açıyorum ve kalbim aynı şekilde çarpıyor.

Sonunda uzaklaştığında, muhtemelen bir felaket gibi görünüyorum. Saçlarım dağılmış, yanaklarım kızarmış, dudaklarım şişmiş.

Sırıttıyor, sonra kameralara dönüyor. "Bunu yakaladınız mı?"

"Tekrar yap!" diye bağırtıyor bir kişi.

Gözlerimi deviriyorum ve Dmitri'yi girişe doğru çekiyorum.

"Üzgünüm çocuklar," diyor Dmitri. "Görünüşe göre öylece Hokey sahasının önünde. Kocam hokey yönetiminde çalışıyor."

Bir paparazzi "Sen aynı zamanda koçun oğlusun!" diye bağırtıyor. "Baban bu evlilik hakkında ne düşünüyor?"

"Koç çok heyecanlandı," diyor Dmitri. "Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştım," diye katılıyorum.

İnsanlar telefonlarıyla bir şeyler karalıyor ve kimse bunun iyi mi yoksa kötü bir heyecan mı olduğunu sormayı akıl edemedi aceleyle binaya giriyoruz.

ON DOKUZUNCU

BÖLÜM

D mitri Oskar'ı içeride takip ediyorum, kalbim her zamankinden daha çılgın bir ritimle çarpıyor.

Öpücük... Şey, iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Her ne kadar yaşadığım her öpücüğün iyi olduğunu söylemek istesem de, durum böyle değil. Muhtemelen kimyamız uyuşmadı.

Ve Oskar.

Kötü öpüşmüyor. Hiç de değil.

Bu onunla kimyamın uyuştğu anlamına mı geliyor? Ama ben heteroyum.

Belki de Harvard eğitimindendir. Öyle olmalı. Muhtemelen öpüşme üzerine bir kitap falan okumuştur. Bu tamamen onun yapacağı bir şey olurdu.

"Ah..." Finn koridorda bize sırtıyor. "Etrafta kimse yokken el ele tutuşmak ve aptal aptal uzaklara bakmak. Ne kadar romantik!"

Ellerimiz birbirinden ayrılıyor.

"Fark etmemiştim," diye kekeliyor Oskar, şok geçirmiş gibi geri çekiliyor.

Finn'in gözleri yumuşuyor ve bakışlarına pişmanlık giriyor. "Çok tatlı."

"Girişte paparazziler tarafından pusuya düşürüldük."

Finn'in yüzü buruşur. "Kahretsın. Özür dilerim. Geçen yıl Noah ve bana karşı çok acımasızlardı."

"Ben işe koyulayım," diye mırıldanıyor Oskar, ayakkabıları cilalı zeminde gıcırdayarak geri başlamış bile.

"İyi eğlenceler," diye sesleniyorum. "Öğle yemeğinde uğrarım."

"Yapacak mısın?" Gözleri yuvarlak ve her gün öğle yemeği için uğramadığımdan nefret ediyorum.

"Tabii ki. Sen benim kocamsın ve aynı binada çalışıyoruz."

"Ama-"

Finn konuşmamızı büyük bir ilgiyle takip ediyor. İçimi çekiyorum ve Oskar'ın yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." Oskar aceleyle uzaklaşır, neredeyse koşarak koridordan aşağı iner.

Nedense kaşlarını çatmış olan Finn'e dönüyorum.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Ona dikkat et." Göz

kırpiyorum.

"Onun duygularını koru."

"Tabii ki onu koruyacağım. Ben onun kocasıyım."

Finn başını sallar, sonra iç çeker. "Ben ciddiylim."

"Kimse onu benden daha fazla koruyamaz."

Finn başını eğiyor. "Ona hep yakın oldun." "Evet. Ben onun en iyi arkadaşıyım." Finn'e bakıyorum. "En iyi arkadaşlar çok yakın."

Noah bize katılıyor ve Finn'in dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. "Noah benim en iyi arkadaşım."

Anladığına memnun olarak başımı sallıyorum. "O zaman ne demek istediğimi anlıyorsun."

Nedense Finn'in gülümsemesi çöküyor. "Ama o aynı zamanda benim kocam."

"Oskar benim kocam."

"Ama-"

Bakıyorum.

Finn

bakıyor.

Sonunda Finn başını sallar. "Biliyorsun, Sebastian'ın Arkadaşım evimizdeki partide Oskar'la izin vermemenizden etkilenmedi."

"Oskar'la yalnız konuşmak istedi."

"Oskar'la yalnız konuşacaksın."

"Ben onun

kocasıyım." "Ama-"

Noah ona dirsek atıyor ve ardından garip bir tür bakışma maçı yapıyor gibi görünüyorlar.

Sonunda Finn nefes nefese kaldı. "Biliyorsun, eğer onun her anlamda kocası olmak istiyorsan, bu havalı."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin işte. Her anlamda." Finn kaşlarını şifreli iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi sallıyor.

"Tuhafsın," diye ilan ediyorum.

Noah kıkırdıyor, sonra Finn ona dirsek atıyor ve sonra koridorda birbirlerine dirsek atmaya başlıyorlar. Deneyimlerimden biliyorum ki tür davranışlar onları öpüşmeye kadar götürüyor ve konuşma resmen sona eriyor.

Noah ve Finn'in sahip olduğu türden yakın bir ilişkiye sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ederek uzaklaşıyorum. |

Oskar'la da var tabii ama rastgele öpüşmeye başlamıyoruz.

Finn ve Noah'a dönüp bakıyorum.

Evet, tamamen bir savaşın sonundaymış gibi .

Şimdi romantik komedi, müziğin yükseldiği ve kameranın dönmeye başladığı bölüm.

Troy ve Jason .

Jason kaşlarını çatıyor. "Oskar'la ciddi evlendin mi? Vegas'ta mı?"

Tıpkı Noah ve Finn gibi."

"Geleneksel Amerikan düğün kutlama yeri." Troy başını sallıyor. "Evet, bu doğru."

Noah ve Finn soyunma odasına girer.

Troy dudaklarını büzüyor. "Yine de, biliyorsunuz, internetten sertifika alabilirsiniz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"birine evlenme teklif edebilirdin."

Kaşlarım kalktı. "Ben sadece Oskar'a evlenme edecektim. Sizden birine değil."

Troy'un dudakları seğirir. "Bunu duyduğuma sevindim. Töreni yönetmeyi kastetmiştim."

Göz kırpiyorum.

"Ruhsat için birkaç gün bekleseydiniz, öğle tatilinizde evlenebilirdiniz."

"Oskar gerçek bir düğünü hak ediyordu."

Çocuklar tekrar bakışirlar.

Troy sonunda, "Bu güzel," dedi. "nceden bilseydik bir bekârlığa veda partisi dzenleyebilirdik."

Oskar'ın etrafında dans eden adamları hayal ederek yüzümü buruşturuyorum. "İyi bir düğün geleneği değil. Uygunsuz."

Finn, Noah'ya dirsek atarak, "Kesinlikle aynı ," diyor. "İşte bu yüzden bir tane almadık."

Noah, "Her şeyi uygun şekilde yap bebeğim," diyor ve Finn onun saçlarını karıştırap gülümsüyor.

Kapı çarparak açılır ve koç odaya girer.

Bana muhtemelen yüzyıllar önce Vikinglerin düşmanlarını parçalayıp altınlarını teslim etmek için kullandıkları o vahşi bakışlardan birini atıyor.

Beni işaret ediyor. "Perşembe günü aile yemeği var. Orada ol." "Tamam, baba."

fkesi derinleşir. "Akşam yedi. Geç kalmayın. Ingrid soğuk yemek servis etmeyi sevmez."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Oskar işime odaklanmaya çalışıyorum ama Daniela'nın bakışları beni ekranımdaki hesap tablosundan çekip duruyor. Sonunda,

Bana komplocu ve yırtıcı arasında bir yerde gezinen bir gülümseme attı. "Yarın için seninle bir görüşme ayarladım."

"Ciddi misin?"

"Bu hikâyenin önüne geçmeliyiz Oskar. Anlatıyı kontrol etmemiz gerekiyor, onların varsayımlarını değil."

"Evet."

"İnsanlar şimdiden Dmitri ile yeşil kartlı bir evliliğiniz olduğunu söylüyor, Oskar."

"Öyle mi?"

"İnsanlar ikiye ikiye bir araya getirebilir. Vize sorunlarını herkes biliyordu. Menajeri ulusal haberlere konu oldu ve Dmitri de eski menajerinin beceriksizlik."

Hızla göz kırpiyorum. "Doğru."

"Profesyonel kişisel itibarınızı mahvetmeye değer mi?" Öne doğru eğiliyor, gözleri keskin. "I Dmitri'yle aşk hikayenizi anlatma pratiği yapmanızı öneririm. Ve bunu gerçekçi yapın."

"Tabii. Sorun değil."

"Çünkü gerçekten oldu."

"Kesinlikle." Birkaç kez göz kırpiyorum ve burnumu kaşıyorum. Daniela başını sallıyor. "Sen kötü bir yalancısın, Oskar."

"Patronumun iş yerinde olumsuz bir özellik olarak gündeme getireceğini hiç düşünmediğim bir şey."

Kapı çalınıyor ve Pappa'nın son eleştirisiyle ortaya çıkması için kendimi hazırlıyorum. Onun yerine Dmitri kapı aralığından. Masama doğru ilerliyor ve önüme bir kahve fincanı koyuyor. "Buyur, kocacığım."

"Teşekkür ." Kahveyi şükürle kavırıyorum. Sıcak, ki bu Ocak ayında çok önemli, ama en güzeli burun deliklerimi dolduran beyaz çikolata kokusu.

"En sevdiğim," diye mırıldanıyorum. Dmitri'nin gözleri yumuşuyor. "Biliyorum."

Yazıcı vızıldamaya başlıyor, ardından Daniela ikimize de basılı kağıtları bir çırpıda uzatıyor. "Burada bazı olası sorular var. Dmitri'ye söyleyin, bu gece sizinle birlikte üzerinden geçsin. Bazı cevaplara ihtiyacınız var."

Sayfaya bir göz attım. "İlk randevumuz neredeydi?"

Daniela başını sallıyor.

"Peki ilk öpücüğümüz neredeydi?"

"Onu daha önce öpmediysen cevap vermek zor." "Tabii ki öpüştük," diyor Dmitri.

"Öyle mi?" Daniela'nın gözleri genişler.

"Bir koca kocasını öper," diyor Dmitri.

Daniela ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Sonunda gülümsüyor. "Sanırım öyle."

"Kanıt olarak elimizde fotoğraflar var," diye ekliyorum.

Daniela'nın yüzü sertleşir. "Gazeteciye böyle bir açıklama yapmamalısınız."

Beyaz çikolatalı moçam bile boğazımın kurummasını engelleyemedi.

Dmitri'nin bakışlarını hissediyorum, sonra elimi eline alıyor ve sıkıyor. Sanırım beni rahatlatmak için yapıyor, ama parmaklarını hareket ettirdiğinde, uzaklaşmak için değil, parmaklarını benimkilerle birleştirmek için yapıyor.

Daniela' yazdırdığı kâğıdı alır ve tarar. "Bu gece her şeyin üzerinden geç."

Sonra kendini benim elimden kurtardı, çünkü tabii ki başından beri plan buydu. Çarşafı katladı ve bana verdi. "Bununla ilgilen." Sonra kaşlarını çatıyor ve ne düşündüğünden emin olamıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, çünkü Yüzünde görmek istediğim tek ifade gülümseme. Sonra yanağımdan öpüyor. "Sonra görüşürüz, tatlım."

Gözlerim büyümeş olmalı, çünkü sırtıyor.

Boğazını temizliyor, sonra ayağını dürtüyor. "Bir şey söylemen gerekiyordu."

"Ben mi?"

Kaşı o tırmanan şeylerden birini yapıyor. "Öylesin."

Farkındalık işliyor. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Sırıttırıyor, sonra odadan çıkıyor, kapıya ulaşana kadar geri geri yürüyor ve dışarı süzülüyor.

Kapı kapanır.

"Doğruca Heartbreakville'e gittiğini bilmeseydim bu çok tatlı olurdu."

"Orası bir yer değil, Daniela." "Yakında orada olacaksın."

Ona söylemek istiyorum ama tabii ki . Bana attığı kendini beğenmiş bakışa bakılırsa, haklı olduğunu biliyor.

Tanrım. Gey olmakla ilgili çok önemli bir kuralı çiğnedim: Heteroseksüel bir adama aşık olma.

Göz temasından kaçınıyorum ve oturuyorum. Ekran bulanıklaşıyor ve Dmitri'nin dudaklarını yanağıma bastırıldığı noktayı hâlâ hissedebiliyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

D mitri

Oskar ve ben kanepenin iki yanına tünedik. Elimi uzattım, o da bana katlanmış kâğıdı uzattı. I kırıksıklıkları dikkatli parmaklarla düzeltin. "İlk randevumuz neydi?"

Oskar alnını buruşturur. "Sanırım her şeyi yapabiliriz."

"Colorado'da öğle yemeği yemiştik," diyorum. "İlk kez o zaman takılmıştık."

"Evet, ama o geriye gidemeyiz. Gizlice çıktığımızı düşünmelerini sağlamalıyız."

"New Hampshire'daki şu restoran mı?" Ben öneririm. "O kadar kar varken mi?"

Başını sallıyor, not alıyor.

Omzunun üzerinden eğildim ve bir sonraki satırı okudum.

"Bana geçmiş ilişkilerinden bahset."

Pembe yanaklarını lekeliyor ve damarlarımdan çamur akıyor. Geçmiş ilişkilerini duymak istemiyorum. Onu başkalarıyla, el üstünde tutulduğunu, sevildiğini hayal etmek istemiyorum. Gözlerinde başka birini düşündüğünü gösteren o uzak bakışı görmek istemiyorum.

Tereddüt ediyor. Belki de önce hangi ilişkiyi anlatacağını merak ediyordur. Kaç tane ilişkisi oldu?

Onu tanıdığımdan beri hiç.

Sanırım.

Benimle ilişkileri hakkında konuşmadı ama ben de onunla ilişkilerim hakkında konuşmadım. Oskar'la tanıştığımdan bu yana geçen üç yıl içinde kesinlikle ilişkilerim oldu, ama şu anda kolumda hangi kadın varsa onun hakkında konuşmak bir kayıp gibi görünüyordu.

onunla daha ilginç şeyler hakkında konuşmak.

Harvard'da kiminle çıkıyordu? Onu papyonlu adamlarla kol kola biyokimya tartışırken hayal ediyorum. Muhtemelen Akdeniz'e yelken açan ve eğlenmek için dil öğrenen varlıklı ailelerden geliyorlardı. Muhtemelen baskıcı bir rejimden kaçmak için bedenlerini fiziksel sınırlarına kadar zorlamak zorunda kalmamışlardır. Ve kesinlikle sevdikleri her şeyden uzağa gönderilmekten hiç endişe etmediler.

"Bu cevabın gerekli olduğunu sanmıyorum," diyor Oskar sonunda.

Göğsümde bir şey gümbürdüyor.

"Bunu ciddiye aldığını sanıyordum," diyorum.

"Ciddiye alıyorum."

"Geçmişteki ilişkilerinin olduğunu bilmeliyim," diyorum.

"Kocanın bilmesi gereken bir şey."

Oskar kanepede kayıyor. Bacaklarını benden uzaklaştırıyor ve bundan nefret ediyorum. Onları eski yerlerine sürüklemek istiyorum, böylece baldırları benimkilere geçecek.

"Sen gerçek bir koca değilsin."

Kelimeler acıtmamalı. Bunu biliyorum. Bedenimde bir patlama gibi patlamamalıydılar.

"Onlara bu paylaşım inanmadığımızı söyleyeceğiz. bilgi" diyor. "Onlara önemli olan tek ilişkinin bizim ilişkimiz olduğunu söyleyin."

Ona bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Uh-huh." Gözlerimi kaçırarak karanlık televizyon ekranına doğru sertçe başını sallıyor. Kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır."

Bana döndü. Ağız düşüyor, sonra bakışlarını hızla benden uzaklaştırıyor. Şu anda sadece karanlık bir ekran olmasına rağmen tekrar televizyona odaklanıyor. "Reddediyorum."

Tedirginlik işliyor. "Anlıyorum." Ayağa kalktı. "Biraz iş yapmalıyım." "Ofiste değilsin, Oskar."

"Yarın için bir başlangıç istiyorum."

"Ama-"

"Ne yaptığının önemli olmadığını mı söyleyeceksin?" Başımı hızla sallıyorum. Bundan daha iyisini biliyorum.

"Bu sorular da önemli," diyorum sonunda.

İç çeker ve uzun kirpikleri aşağı doğru iner. Bir elini ipeksi sarı buklelerinde gezdiriyor ve yumuşak, dolgun dudakları surat asmaya dönüşür. "Geçmiş ilişkilerin hakkında konuşmak ister misin?"

"Kağıt üzerinde. Arzu değildir."

"Ne bilmem gerekiyor?" diye soruyor sonunda.

"Ciddi bir şey değildi," diyorum. "Sen birlikte yaşadığım ilk kişisin."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Geçen yıl Isaiah'ın düğününe götürdüğün kadın vardı."

"Rebecca."

"Madison'la da oldukça yakındınız," diyor. "Sadece öylesine," diyorum. "Nasıl olduğunu bilirsin."

Yüzü beyazlaşıyor ve bana o hiç sevmediğim titrek gülümsemelerinden birini daha atıyor.

"Yakın değildik," diyorum. "Pek sayılmazdı." "Kiminle yakındınız?"

Kaşlarımı çattım.

"Hiç aşık oldun mu?"

Ağzımı açıyorum. Sonra da kapatıyorum.

"Geçmişimde trajik bir aşk hikayesi yok, Oskar. Birlikte güzel zamanlar geçirdiğim pek çok güzel kadınla tanıştım. Öyle mi? basit."

"Oh." Alnı kırışmaya devam ediyor.

Daha önce birine aşık olmalı mıydım? Bu da normal, değil mi? Ama Finn ve Noah'ı, Luke ve Sebastian'ı, Vinnie ve Evan'ı gördüm.

Ve çıktığım insanlarla yaşadığım şey... şey, o değildi. Geçmişteki ilişkilerim eğlenmek üzerineydi. Seks yapmak ve birlikte etkinliklere gitmekle ilgiliydi. Hiçbiri uzun sürmedi. Seçtiğim kadınlar benimle sonsuza dek birlikte olmayı beklemiyordu, sadece arkadaşlarına anlatabilecekleri hikayeler bekliyorlardı. Bir dizi profesyonel sporcudan biriydim ve eminim ki onlar da doktoru ya da işi olan bir finansçıyı beklemek

önümüzdeki on yıllar boyunca para kazanacak. En verimli çağımdayım ve Rusya'ya geri gönderildiğimde her şey bitmiş olacak.

NHL ile işim bitecek, buradaki hayatım bitecek.
Arkadaşlarımla, sevdiğim işimle, Oskar'la vakit geçirerek.

"Geçmiş ilişkilerin hakkında konuşmak istemiyorsan sorun değil," diyorum.

Oskar başını sallıyor ama nedense gözleri benim suçlu diyebileceğim bir tavırla başka yöne kayıyor.

Ama bu hiç mantıklı değil.

Telefonu çaldığında, hemen ona atlar. Bir sonraki anda, annesiyle ziyaret için konuşuyor.
aile yemeği ve beni getiriyor. Onun konuşmasını dinliyorum, omuzlarındaki gerginliğin azalmasını izliyorum ve annesinin söylediklerine gülerken başını geriye attığını görüyorum.

Belki de birinin telefon konuşmasını izlememem gerekiyordu ve bakışlarımı başka yöne çektim.

Oskar'la aile yemeğine gideceğim.

Ve babasını son gördüğümde beni yumrukladı.

Oskar telefonu kapattığında, onu kendime doğru çektim.
Mavi gözleri genişliyor.

"Dmitri?" Kaşları yukarı doğru kalktı.

Muhtemelen bileğini bırakmalıyım.

Bırakmıyorum.

"Peki, anneni nasıl etkileyebilirim?" "Annemi etkilemek istiyorsun."

"Yani, babanı gerçekten etkileyemedim. O benim son umudum sayılır."

Pembe dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Senden hoşlanacak." "Öyle mi?"

"O da bir hokey oyuncusuyla evlendi."

"Az önce beni babanla kıyaslamadın."

Önce gözleri, sonra ağzı döndü. "Asla olmaz. Yani, saçların daha koyu ve sesin de..."

"Öyle mi?"

"Daha mı güzel?" Yanakları ama ben sadece başımı sallıyorum. Tabii ki sesim daha güzel.

"Bizi karşılaştırdınız," diyorum. "Çok trajik. Şimdi ne olacak biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Ceza!" Sonra onu doğru çekiyorum ve kıvrana kadar gıdıklıyorum, mavi gözleri dans ediyor, tenor sesi altımda ciyaklıyor ve tek koklayabildiğim onun tatlı teni.

Sikim sertleşiyor ve Oskar'ı serbest bırakıyorum.

Kahretsin.

Gözleri yuvarlak. "Bir sorun mu var?"

Titrek bir gülümseme veriyorum. "Bu sefer sen kazandın."

Charles de Gaulle ya da onun gibi bir şeymiş gibi zafer pozu vererek kollarını kaldırıyor, sonra da uzaklaşıyor. Hemen kendimi ayarlıyorum, çünkü birini gıdıklarken sertleşmemem gerektiğinden oldukça eminim.

Kalbim gümbür gümbür atıyor. Garip.

Belki de biriyle yatmayalı çok uzun zaman olmuştur. Muhtemelen bu . Başka bir şey yok. Belli oluyor.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Oskar
Soyunma odasının dışındaki koridoru adımlıyorum.
Sonunda Dmitri geldi. Beni görünce gözleri parladı.

Dün geceki mülakat için daha fazla hazırlık yapmalıydık.
Daniela'nın soru listesini tekrar taradım, endişeliydim.
Vücudumda fokurduyor.

Yeni duş almış ve yüzünde hâlâ su tanecikleri parlıyor.
Saçları nemli ve üzerinde takımın eşofman altı ve sweatshirt'ü var.

Elimi tutuyor ve çıplak teninin benimkine dokunuşu karşısında titrememeye çalışıyorum.

"Basın burada."

"Güzel. Hadi şu bitirelim."

Koridorda hiç gazeteci olmamasına rağmen Dmitri elimi bırakmıyor. Sanırım her an bir gazeteci ortaya çıkabilir ve o sadece akıllı davranıyor.

El ele tutuşmamız için başka bir neden yok. Odaya giriyoruz.

"Mutlu çift," diye haykırıyor Daniela içeri girdiğimizde.
Gülümsemesi kırılgan ama tabletine cesurca bir şeyler yazıyor.

Jeremy Jones ve Rex Manley'i tanıyorum-çok uzaklarda olmasını dilediğim iki gazeteci.

Belki de haksızlık ediyorum.

Muhtemelen harika insanlardır.

Ama kocamın hayatını mahvetme yeteneğine sahipler ve açık konuşmak gerekirse, hayatının geri kalanını benimle geçirmeye niyetli olmasa bile, bu düşünceye katlanamıyorum.

Ona kötü bir şey olursa.

"Evliliğiniz için tebrikler." Rex'in gözleri durumu eğlenceli bulmuş gibi dans ediyor.

Boğazımda bir şeyler düğümleniyor, ama sonra Dmitri'nin eli benimkini kaplıyor, sıcak ve harika.

"Teşekkür ," diyor Dmitri, derin sesi beni rahatlatıyor.

"Dünyada bu kadar çok eşcinsel çift olduğuna inanamıyorum.

Boston Blizzards," diyor Rex. "Oldukça inanılmaz." "Ben bir oyuncu değilim tabii ki."

Jeremy ve Rex'in gözleri yuvarlak.

"Yani, ," diyorum. Yanaklarım kızarıyor.

Pappa İsveç'in en iyi hokey oyuncularından biriydi ama ben ondan daha kısayım. Bir hokey oyuncusuna hiç benzemiyorum.

"Finn ve Noah'nın aksine," diyorum aceleyle. "Ya da Evan ve Vinnie'nin. Ben yönetim tarafında çalışıyorum."

"Bu çok uygun," diyor Rex ve Jeremy bile Şimdi onunla birlikte başını sallıyor, gözleri daralmış ve değerlendiriyor.

Kahretsin.

Jeremy'nin kolay bir röportajcı olması gerekiyordu. Bir LGBTQ dergisinden geliyor.

"Vize sorunlarınız vardı," diyor Rex. "Ve şimdi çözüldü."

Dmitri geriliyor.

Kapı açılıyor ve Teksas saçları ve İtalyan topuklu ayakkabılarıyla ince bir kadın odaya giriyor. Bir rozet takıyor ve kalbim sıkışıyor.

"Üzgünüm geciktim," diye bağılıyor kadın. "Bu arena çok büyük."

"Sen Kara mısın?" Daniela sorar. İki kadın bir süre konuşur.

Donuk bir gülümseme veriyorum. Jeremy ve Rex'i tanıyorum. Bu kadını tanımıyorum.

Rex ona bir sandalye çekiyor, o da odaya yerleşiyor ve bize doğru özürler mırıldanıyor.

Kirpiklerini Dmitri'ye doğru kırıştırıyor. "Mutlu çifti tebrik ederim."

Kaskatı kesildim. Bu işe yaramayacak. Dmitri heteroseksüel. Bunu anlayabilir.

Dmitri'nin barlarda ona benzeyen kadınları gördüm. Onun tipi. Biliyorum, çünkü her şeyi biliyorum.

Onun hakkında.

Ancak Dmitri, daha önce Rex ve Jeremy'ye verdiği nazik baş selamının aynısını veriyor ve daha sonra izleyicilere verdiği aynı gülümsemeyi .

"Teşekkür . Çok mutluyuz." Elimi tutup sıkıyor ve ben de sakin olmaya çalışıyorum. Sakin olmam gerekiyor. Bu toplantı çok önemli.

"Peki nasıl aşık oldunuz?" Rex soruyor, dudakları hâlâ sırıtıyor.

Buna cevap verebilirim.

Dmitri'ye yıllardır aşığım, her ne kadar bu hiçbir zaman yayınlamak istediğim bir şey olmasa da.

Ama Dmitri benden önce konuştu. "Oskar ve ben her zaman yakın olduk. O benim en iyi arkadaşım. Bu her zaman aşk için en iyi temeldir."

Rex kaşlarını çatıyor. "Her zaman arkadaşlığın iyi bir dostluk için harika bir temel olduğunu düşünmüşümdür."

"O zaman çok şey kaçırıyorsun," diyor Dmitri hafifçe, başparmağı elimin üzerinde daireler çizerken.

"Biz çok iyi arkadaşız," diyorum.

"Ne kadar sevimli," diyor kadın muhabir.

Dmitri ona dönüyor ve ben kaskatı . Ama ona farklı bir şekilde bakmıyor ve düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum.

"Oskar çok sevimli," diyor Dmitri bana sevgiyle gülümseyerek.

Rex, "Vegas'ta kaçtınız mı?" diye soruyor. "Evlendiğin kişi Daha önce hep kadınlarla çıkmış olmana rağmen en iyi arkadaşın bir erkek mi? Vize sorunları yaşadktan ve ülkeden sınır dışı edilebileceğini anladıktan hemen sonra mı?"

Dmitri'nin ağzı düşer. Kolay kolay sinirlenmez ama evet, şimdi sinirlendi.

"Dmitri ve ben çıkıyorduk. Bunu gizli tuttuk çünkü benim haberlerde yer almamı istemedi." En iyi gülümsememi takınıyorum. "Ben biraz utangacımdır."

"Vize meselesini öğrendiğimde, hayatımı Oskar olmadan yaşamak istemediğimi fark ettim," diyor Dmitri. "O benim için

hayatımdaki en önemli kişi."

"Ve şimdi evliyiz," diyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "Mutlu son," diyor Rex.

"ok," diyor Jeremy.

Kadın muhabir ellerini çırpıyor. "Süper sevimli."

Dmitri aniden ayağı kalkar. "Gitmeliyiz. Benim antrenmana dönmem gerekiyor. Oskar da işiyle meşgul olacak."

Odadan aceleyle ıkıyoruz.

"Bu daha iyi olabilirdi," diyorum.

Dmitri'nin yüzü zaten solgun ama başını sallıyor. "Daha kötüsü de ."

"Evet. Bu doğru."

Ben kıkırdıyorum, Dmitri de homurdanıyor.

"Gel, Oskar." Dmitri beni görüşme odasından çıkartıyor ve ancak ofisimin önünde durduğunda yol boyunca elimi tuttuğunu fark ediyorum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Dmitri

Kendimi buzdan dışarı sürüklerken kaslarım çığlık atıyor. Koç'un antrenmanları bugün beni her zamankinden daha fazla zorladı. Düğünden beri daha da acımasız oldu. Bana yumruk atmak yetmedi. Ama bunu kaldırabilirim. Dayanamadığım şey Oskar'ın ailesini yemekte hayal kırıklığına uğratmak.

"Umarım unutmamışsındır, Volkov," diyor Koç, eğer unuttuysam gözleri yeni bir intikam vaat ediyor.

Alaycı bir şeyler söyleme isteğimi bastırıyorum. Koç artık bana saldırmadığı için bu dürtüye direnmek daha kolay. "Yemekte görüşürüz, Koç."

"İyi şarap getirdiğinizden emin olun," diyor Koç. "Kutulu ya da teneke kutulu şeyler yok Ingrid olacak etkilenmedim."

"Şarap getireceğim." Ciddi olduğumu göstermek için kararlı bir şekilde başımı sallıyorum, sonra da aceleyle diğerlerinin yanından geçiyorum. "Duş almam lazım. Çok önemli!"

Finn arkamdan gülüyor. "Kendini daha kirli mi hissediyorsun, Dmitri?"

Arkamı dönüp kaşlarımı çatıyorum ve spor kıyafetlerimi çıkarıp sepete atıyorum.

Jason, "Tam cephe görmemize gerek yok," diyor. "Bu çok geyce."

"Hey!" Finn, Jason'a kirli bir tank fırlatır.

Noah yüzünü buruşturur. "Üzgünüm, Dmitri. Jason bazen böyle oluyor."

Jason odadan çıkarken kaşlarımı çatıyorum. "Böyle davrandığını fark etmemiştim."

"Bizim açımıza hoş geldiniz," diyor Noah.

Yavaşça başımı sallıyorum, sonra hazırlanmam gerektiğini hatırlıyorum. Akşam yemeği birazdan ve Koç'u bekletmek istemiyorum.

Duş odasına giriyorum. Vücudumu keseliyorum çünkü Koç'un evine mükemmelden daha az kokan bir şeyle girmem mümkün değil.

Aceleyle hareket ediyorum, daha da hızlı kurulanıyorum, sonra Oskar'ı ofisinden için acele ediyorum.

Birkaç kişi bağılıyor ama umurumda değil.

Ben içeri girdiğimde Oskar bilgisayarını kapatıyordu, ceketini alıp giymesine yardım ettim.

Daniela bir kaşını kaldırıyor. "Çok yardımcı oluyorsun."

"Önemli bir akşam," diyorum ona. "Oskar'ın annesi ve kız kardeşleriyle buluşacağım."

"Korkutucu değil," diye beni temin ediyor Oskar.

Bakışlarımı kısıyorum. "Bunu ciddiye almıyorsun."

Gözleri genişliyor.

Eşarbını alıp ona sarıyorum, sonra da ceketinin fermuarını .

"Bunu yapabilirim."

"Tamam."

O fermuarını çekerken ben uzaklaşıyorum. Şapkasını başından geçiriyorum, kulaklarını kapattığından emin oluyorum ve eldivenlerini giymeye başlıyorum.

Kıkırdıyor. "Ben çaresiz değilim."

"Tabii ki hayır. Ama acelemiz var."

Oskar'elini tutup onu uzaklaştırıyorum ve dokunduğumuzda gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum.

"Her yerde elimi tutmak zorunda değilsin," diyor. "Evliliğin avantajı."

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor ve bana mutluluk dolu bir gülümseme gönderiyor. "Tamam."

Elini sıkıyorum ve koridorda aceleyle ilerliyoruz.

Takım arkadaşlarımdan bazıları soyunma odasından yayın yapıyor ama şu anda konuşmak için durmamın imkânı yok.

"Bu sadece bir aile yemeği," diyor Oskar.

"Annen ve kız kardeşlerinle ilk kez tanışıyorum."

"Onlarla daha önce tanıştığını sanıyordum."

"Onlara el salladım. Merhaba dedim. Onlarla hiç vakit geçirmedi." Elini sıktım. "Yapsaydım daha kolay olurdu. Beni önceden davet etmeliydin."

Sırıttırıyor. "Kocam olmanı beklemiyordum."

Başımı salladım. "Harvard öğrencilerinin geleceği tahmin edebildiklerini ."

"Hayır. Bir Rus hokey oyuncusuyla evleneceğimi hiç tahmin etmemiştim."

"Harvard'dan parayı geri istemelisin," diyorum.

Oskar kıkırdıyor ve ben telefonumu çıkarıyorum. "Siri, yakınımızdaki en iyi şarap dükkanı hangisi?"

Siri ona mekanik talimatlar veriyor ve çok geçmeden Oskar'ı arabama bindiriyorum ve aceleyle en yakın şarap dükkanına, ardından da Koç'un banliyödeki evine doğru yola çıkıyoruz.

Gergin değilim. Hayır, değilim.

Yine de direksiyonu sıkıca kavriyorum. "Bana annenle ilgili her şeyi anlat, Oskar."

"Her şey mi?"

"Bu önemli. Beni sevmesi gerekiyor."

"Onun ne düşündüğü önemli değil," diyor. "Senden nefret etse bile, biz yine de evleneceğiz."

"Ailenin sevdiği bir kocaya sahip olmayı hak ediyorsun." "I-" Oskar ağzını açar, sonra kapatır.

Belki de bu ilişkinin bir önemi olmadığını, çünkü sonsuza dek sürmeyeceğini düşünüyordur.

"Çok nazıksınız," diyor sonunda gülümseyerek.

Ben de ona gülümsüyorum ama kalbim göğsümde ağırlaşıyor.

Arlington'a doğru yol alırken Oskar anne babası ve küçük kız kardeşleri hakkında konuşuyor. Boston'dan ve onun turist ve meşgul profesyoneller sürüsünden ayrılıyoruz. Tertemiz bakımlı erkekler ve kadınlar kabarık köpeklerini gezdiriyor.

Sonunda büyük banliyö evinin önüne çekiyorum. Yeşil panjurlu beyaz bir ev.

Rusya'da büyürken izlediğim filmler. İyi ailelerin yaşadığı bir ev, iyi ailelerin yaşadığı diğer evlerin yanında. Doğduğum, annemin evinde uyuduğum beton apartman dairesine hiç benzemiyor.

Ta ki on yaşıma kadar ve Rus devleti için hokey oynamaya gönderilinceye kadar. O daireyi annemin büyükanne ve büyükbabasıyla paylaşıyorduk; benim varlığımdan, annemin varlığından ve babamın sürekli yokluğundan şikayet eden huysuz, kır saçlı bir çift.

Bu iyi.

Oskar'ın ailesiyle tanışacağım.

Ve teknik olarak, onlarla daha önce tanıştım.

Ama ne kadar kötü olduğumu biliyorlar. Evlilikten etkilenmediler.

Kendime benden hoşlanıp hoşlanmamalarını umursamadığımı söylüyorum, çünkü bu normalde umursadığım bir şey değil. Buzda diğer oyuncularla dövüşürken, benden hoşlanmamalarını umursamıyorum. Aslında, diğer takım beni ne kadar sevmezse, o kadar iyidir, hep söylerim.

Ama bu farklı. Oskar'ın herhangi bir geri tepme yaşamasını istemiyorum. Mutlu, süper sevimli ailesiyle olan ilişkisinin benim yüzümden değişmesini istemiyorum.

Birkaç on yıl sonra hayatına dönüp bakmasını ve benimle tanıştığında her şeyin değiştiğini söylemesini istemiyorum. Olmaz öyle şey.

Oskar'ın elini tutuyorum ve onunla birlikte dolambaçlı taş yukarı yürüyorum, sonra pahalı şarabı bir kalkan gibi tutarak kapının zilini çalıyorum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O skar

Kapı açılıyor ve Dmitri elimi bırakmadan önce sıkıyor. Kız kardeşim kapıyı açtı, pembe ve kırmızı parantezler yanıp sönüyor.

"Dmitri Volkov!" diye bağılıyor. "Ben senin kız kardeşimim!" Kahretsin.

"Merhaba Linnea," diyorum.

Bir sonraki anda Linnea kendini Dmitri'nin kollarına bırakır. Bir çift patencinin coşkusu ve özgüveniyle ürkek kollar. Şarabı elime tutuşturdu.

"Merhaba," diyor Dmitri, garip bir şekilde başını okşayarak. Ayak sesleri duyuyorum, sonra Olivia kollarıma atılıyor.

Sırıtiyorum. Dmitri'nin çocuklara ne kadar alışkın olduğundan emin değilim. Hiç kardeşi yok ve yardım etkinlikleri düzenlediğimizde genellikle gaziler ya da hayvanlarla ilgili etkinliklere katılıyor.

"Bu kadar yeter Linnea," diyorum.

En küçük kız kardeşime döndüm. "Merhaba Olivia. Okul nasıldı?" "Neden bizi düğününe davet etmedin?" Olivia sızlanıyor.

"Biz düğünümüze kimseyi davet etmedik," diyorum Dmitri'yle hızlı bir bakış atarak.

Olivia Dmitri'yi değerlendiriyor. "Utangaç mısın?"

Dmitri sertçe yutkunuyor, adem elması umutsuzca sallanıyor. "Belki biraz utangaç."

Sırıtiyorum.

Dmitri iş yerinde kesinlikle utangaç değil. Takımdaki en konuşkan oyunculardan biri.

Ama şu anda genç kız kardeşlerim yerine kızgın bir rakip takımla karşılaşmayı tercih eder gibi görünüyor.

"Belki de Dmitri'nin gitmesine izin vermelisin," diye önerdim.

Linnea hâlâ Dmitri'yi tutarak, "Onu evde yeterince sıkıyorsun," diyor. "Şimdi sıra bende."

"Evlilik böyle ."

"Evlilik konusunda uzman mısınız?" Babası arkasında belirir, sesi kurudur.

"Seni görmedim," diye kekeleyim.

"Onun yerine kapıyı açmak için koşmayacaktım." Pappa, Dmitri'ye doğru dudak büküyor, sonra sert bir el sıkışma uzatıyor. "Bırak onu Linnea."

Linnea isteksizce Dmitri'yi serbest bırakıyor, sonra kollarını iki yana . "Ailemize hoş geldiniz."

Pappa gözlerini devirir. "Ona bağlanma." "O Oskar'ın kocası!" Linnea ciyaklıyor.

"Evet, o Oskar'ın kocası!" Olivia daha yüksek sesle ciyaklıyor ve boyut ile ses diyaframı boyutunun tahmin edilebilir olmadığını kanıtlıyor.

Pappa çaresizce, "Tüm aile üyeleri sonsuza dek yaşamaz," diyor.

Linnea'nın alt dudağı titriyor ve Dmitri bile biraz daha solgun görünüyor.

"Çocukların önünde ne saçmalıyorsun?"

Anne ortaya çıkar, Pappa'yı bir kenara iter ve Dmitri'yi evin içine çeker.

İnce kemiklerimi ve narin vücudumu ondan almışım ama o hokey oyuncularını tartaklamakta hiç zorlanmıyor.

"Ailemize hoş geldin, Dmitri. Burada olduğun için çok ."

Dmitri'nin gözleri açılıyor ama anneme ciddi bir şekilde başını sallıyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Ingrid," diyor Pappa. "İşlerin öyle olmadığını biliyorsun."

Annem suçlayıcı bir kaş kaldırıyor ve Pappa omuzları çökmeden önce Linnea'ya bakıyor.

Babamın anneme evliliğin sahte olduğunu söylediğinden ve Linnea ile Olivia'ya söylememeye karar eminim. Ergenlik çağındakiler sağduyularıyla pek bilinmezler.

"Bu Dmitri'den," diyorum anneme kırmızı şarap uzatırken. Etiketini inceliyor. "Toskana'dan. Ne kadar harika."

"Şarap dükkanındaki kişi iyi olduğunu söyledi," diyor Dmitri, her zamanki özgüveni yok.

Annem kaşlarını çatarak ona doğru bakıyor, ince boynunu yukarı kaldırıyor. "Yüzüne ne oldu senin?"

Pappa bize doğru suçlu bir bakış fırlatıyor. "Önemli şey değil," diyor Dmitri. "Hokey serttir."

Anne başını sallıyor. "Eskiden kocam için ne kadar endişelenirdim."

Pappa'nın suçlu ifadesi yoğunlaşıyor.

Dmitri, "Eminim kendi başının çaresine bakabilir," diye öneriyor. "Hâlâ yapabilir."

"Sanırım yemek hazır," diye araya giriyor Pappa. "Herkes yemek odasına!"

Linnea ve Olivia evin içinde yarışır, cilalı zeminlerde kayarken, Pappa onlara uslu durmaları için bağırır.

Mamma, Dmitri'ye "Sanırım NHL oyuncularını getirme konusunda kızlardan daha iyi," diyor.

Dmitri, "Biz her zaman onun oldukça korkutucu olduğunu düşündük," diyor. Pappa dönüp parmağını onun yüzüne vuruyor. "Hâlâ oldukça korkutucu," diyor Dmitri hızla.

Pappa göğsünü kabartır. "Aynen öyle kızlar. Bu adamı dinleyin."

Linnea ve Olivia Dmitri'ye bakıp başlarını sallıyorlar. "Daha zeki bir koca seçtiğini," der Linnea Sonunda.

"Neden daha zeki bir koca seçmedin?" Olivia . Dmitri'nin yüzünde dehşet ifadesi belirir.

"O çok zeki," diyorum.

"Babamın korkutucu olduğunu düşünüyor."

"Ben korkutucuyum," diye haykırıyor Pappa.

"O zaman iyi anlaşsınız," diyor anne, kollarını babama dolayıp onu öperek.

"Ew!" Olivia bağırıyor.

"Ew!" Linnea ciyaklıyor.
"Çiftler öpüşür," diyor Pappa.
"Bir gün birini öpeceksin," diye ekliyor anne.
Olivia burnunu kırıstırır ve başını şiddetle sallar. "Oskar Dmitri'yi öpüyor," diyor Linnea.
Olivia bakışlarını kısar. "Şaka değil mi?"
"Elbette," diyor Dmitri, ki bu sanırım bilmediğini söylemekten iyi.
"Bu iğrenç," diyor Olivia. "Genç bayan!" Anne azarlıyor.
"İğrenç değil," diyor Dmitri, kollarını arkamdan sararak beni göğsüne doğru çekiyor.
Artık onun kalkaniyim.
Olivia ona şüpheyile bakar. Pappa bu alışverişi fazlasıyla ilgiyle takip eder.
"Gerçekten öpüşüyor musun, Oskar?" Olivia sorar.
"Kesinlikle," diyor Dmitri kararlılıkla. "Bazen." "Çok şanslısın, Oskar," diye iç geçiriyor Linnea, elini yüzüne vurarak.
kocama kirpik atıyor.
"Şanslı olan benim," diyor Dmitri , şakağıma bir öpücük kondurarak.
Gözlerim muhtemelen geriye kayıyor ya da benzer utanç verici bir şey yapıyor.
"Senin adına çok mutluyum," annem. "Bunu ne kadar uzun zamandır istediğini biliyorum."
Dmitri'nin sertleştğini hissediyorum.
"Eve ilk kez birini getirdiğinde, bu-" "Anne," diye yalvarıyorum, Dmitri'nin kollarından sıyrılıyorum ve koşarak uzaklaştı.
"Ne?"
"Anne!"
Dmitri'nin bakışlarının beni yaktığını hissediyorum.
Tenim karıncalanıyor. Utanç verici olanın Pappa olacağını düşünmüştüm.
"Ne? Artık birliktesiniz!" "Ama-"
Ona bakıyorum.
O da .

"," diye araya giriyor Pappa. "Yemek soğuyacak."

Dmitri neredeyse koşarak yemek masasına gitti. Onu suçlamıyorum.

Dmitri'nin onun hakkında ne kadar güçlü hisler beslediğini bilmesini istemiyorum. Bu utanç verici. Biriyle arkadaş olabilmeliyim.

çekici bir sporcunun peşinden koşmadan. Onu nesneleştirmemeliyim. Bu doğru değil.

Sanki duygularımı yutmak mümkünmüş gibi derin bir nefes alıyorum ve oturuyorum. Dmitri yanımdaki sandalyeye oturuyor. Genelde onun varlığı beni sakinleştirir, ama şimdi geçmiş ilişkilerimi sormaya başladığında olduğu gibi kararsız hissediyorum.

Tanrım, annem neredeyse ona hiç erkek arkadaşım olmadığını söyleyecekti.

Kimsenin beni istemediğini.

Sinirlerim gerilmeye devam ediyor ve Dmitri şarap kadehimi alıp anneme uzattığında irkiliyorum, kadehi annemden geri aldığı anda ise daha da irkiliyorum, kadeh artık şarapla dolu. Omzumu ovuyor, sanki dokunuşunun beni sakinleştirebileceğini düşünüyor. Açıkçası fena bir varsayım değil.

Şaraptan normalde aldığımdan daha uzun bir yudum alıyorum ve kadehimi yere bıraktığımda Pappa bana kaşlarını çatıyor.

"Oğlumu bir alkoliğe dönüştürme, Dmitri," diyor Pappa.

Ağzım açık . "Bir yudum aldım! Ve sen ondan şarap getirmesini istedin!"

Pappa'nın dudakları kıvrılıyor ve burada tam olarak olgunluk yansıtmadığını fark ediyorum.

Tanrım, Dmitri erkeklerden gerçekten hoşlansaydı, benden gerçekten hoşlansaydı, muhtemelen bu geceden sonra hoşlanmazdı.

"Dmitri oğlumuzu mutlu ediyor," diye azarlıyor anne Pappa. "Ne kadar uzun biliyor musun-"

"Anne!" Yalvarıyorum. "Lütfen."

Yine o bakışma olayını yapıyoruz, ama nedense o şaşkın görünüyor.

Dmitri'yle gerçekten evlendiğimizi mi sanıyor? Bunun sahte olduğunu biliyor olmalı. Dmitri hetero, hetero, hetero. Beni asla seçmezdi. Eşcinsel olsaydı bile, muhtemelen

Spor salonunda ona ayak uydurabilecek kaslı birini seç. Vinnie ve Evan ya da Noah ve Finn gibi.

Hayır, belki bir gün hayallerimdeki sıırım gibi muhasebeci ya da anestezi uzmanıyla tanışırım.

Dmitri anneme yemekleri öven bir şeyler söylüyor, ve gerçekten yemem gerektiğini fark ettim. Aile yemekleri genellikle ailemin evine gidip Annemin saatlerce üzerinde çalıştığı yemeğe bakıyordum.

Çatalımı ve bıçağımı aldım. Köfteler muhtemelen çok sulu ama bir tanesini ağzıma attığımda ağır ve yabancı geliyor. Yanımdaki Dmitri'nin bilincinde, annemin ne kadar deneyimsiz olduğumu anlamasını sağlayacak başka bir şey söyleyeceğinden endişelenerek beceriksizce çiğniyorum.

1950'lerde değiliz ve ben hamile kalabilen bir kadın değilim. Artık deneyimsiz olmak için bonus puan yok. Dmitri neredeyse otobüs her yeni yerde durduğunda farklı bir kadınla yatıyor. Sıkıcı bürokratik nedenlerle evlendiği arkadaşının yıllardır onun için yanıp tutuştuğunu öğrenirse ne düşünür?

Çiğnemeye devam etmek için kendimi zorlarken midem sıkışıyor.

Dmitri kalçamı sıkıyor ve muhtemelen ona ürkmüş bir bakış atıyorum. Gözleri endişeyle yuvarlaklaşıyor.

"Tamam mı?" diye mırıldanıyor.

Doğru olmasa da başımı sallıyorum ama dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde benim de gülümsemem mümkün değil Yanında.

"Çok tatlısın!" Linnea ciyaklar ve Dmitri sertleşir. "Okul nasıl gidiyor?" Çabucak soruyorum.

Kız kardeşler öğretmenler ve sınıf arkadaşları hakkında konuşur.

Onlara soru sormaya devam çünkü en son istediğim şey annemin ya da babamın Dmitri'yi sorgulamaya başlaması.

Geldiğimizden beri beni saran gerilim dağılmaya başladı. Tabii ki uzun sürmedi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

D mitri Oskar'ın ailesinden kibarlık fışkırıyor ve bunu Koç'un yumruğundan sonra yüzüm henüz iyileşmemişken söylüyorum.

Ama Koç Oskar'ı savunuyordu ve. Bunu anlıyorum. Ona zarar veren herkesi yumruklardım. Ve evet, şimdi görebiliyorum ki eğer işler yolunda gitmezse, dünyayı birbirimize aşık olduğumuza ikna edemezsek, yeşil kart dolandırıcılığının poster çocuğu olursa... bu ona zarar verecek.

Korkunç bir şekilde.

En kötü senaryoları hayal ettiğimde, sadece bunun benim için işe yaramayacağını düşündüm. Oskar'ın fantastik geleceğine doğru süzülmediği bir dünya hayal edemiyordum. Sadece geçici olarak takım için çalıştığını, bu yaz LSAT sınavına , onu hayata hazırlayacak havalı hukuk fakültelerine başvurduğunu biliyorum.

Oskar hukukla uğraşmayı düşünüyor. ABD göçmenlik yasasını çiğnerken bulunamaz. Bu tatlı, nazik adama layık değilim. Zarafetle hareket ediyor, kız kardeşleriyle gülüyor.

Baştaki tedirginliği geçmiş gibi görünüyor, Çünkü bu adam yalan için yaratılmamıştı, özellikle de ailesine.

Onu milyonlarca yönden bozdum ve tek istediğim onun mutluluğu. Son zamanlarda belki de benim varlığımın onu mutsuz ettiğini düşünmeye başladım. Yoksa neden kanepede film izlerken kaçıp gitsin ki?

Titrek mum ışığı yüzünde oynaşıyor. Konuşurken uzun kirpikleri dalgalanıyor ve içimden onun kalkık İsveç burnunu takip etmek ve şaraptan yanaklarını okşamak geliyor.

Kız kardeşleri beni soru yağmuruna tutuyor. Onlara karşı çok sertim, biliyorum. Ama çocuklara alışık değilim.

Gülen, alay eden, çirkin kızların benden hoşlanmasını istiyorum. Normalde insanların ne düşündüğünü umursamam. Bu durum yeni.

"Bana aileden bahset," diye soruyor Oskar'ın annesi. "Hiç kardeşin var mı?"

"Hayır." Kaşlarımı çatıyorum. "Yani, belki üvey kardeşlerim vardır. Babamı gerçekten tanımıyorum."

"Bu zor olmalı."

Başımı salladım. "Onunla hiç tanışmadım." Ona bunun hiç de zor olmadığını kanıtlamak için yumuşak bir kahkaha atıyorum ama kulağa içi boş ve korkunç geliyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Başka bir ailesi var mı? Bir yerlerde birlikte mutlu şeyler mi yapıyorlar?

"Belki ölmüştür," diyorum sonunda. "Annem onun bir asker olduğunu söylemişti. Ama sanırım bilmiyorum."

Annem pek çok şey hakkında yalan söyledi ve oğluna babasının asker olduğunu ve bu yüzden hiç ortalıkta olmadığını söylemek marka olurdu.

Yine de, bu kesinlikle mümkün.

Gerginim. Tanrım, savaşmam gereken tek insanlar buzun üzerinde.

Babam kimdi?

"Annen hâlâ hayatının bir parçası mı?" Oskar'ın annesi dikkatle sorar.

"O etti. Ama hala kuzenlerim var."

"Özür dilerim," diyor Oskar'ın annesi ve belki de duygularım sandığım kadar maskeli değildi.

"Aşırı doz. Bu dünyanın her yerinde oluyor. Onun değil. Hata," diyorum çünkü Oskar'ın annesinin onun hakkında kötü düşünmesini istemiyorum. Bana acımasını istemiyorum. "Beni genç yaşta doğurdu. Ailesi mutlu değildi. Birdenbire bakmaları gereken bir çocukları daha oldu ve evleri küçücüktü."

Oskar'ın annesi konuyu değiştirerek, "Paten kaymak senin için önemli olmalı," diyor.

"Bu işte iyi olduğum için şanslıyım." Sertçe yutkunuyorum, bir an için öyle olmasaydım diye hayal ediyorum. Ne de olsa bu işte iyi değilim.

başka bir şey. "On yaşındayken ailemden gönderildim. Orada daha iyiydim."

Koç bana bakarak, "Rusya'da oldukça katılar," diyor. "Sen Olivia'nın yaşındaydın."

"Evden daha iyiydi," diyorum.

"Bu çok sıkıcı," diye sızlanıyor Olivia. "Rusya, , Rusya." "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Oskar'ın aradığın kişi olduğunu nereden biliyordun?"

Linnea ellerini birbirine kenetleyip öne doğru eğilerek soruyor.

Koç'un bakışları daralıyor. Oskar'ın annesine bakıyorum, o da bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. O gerçekten beni aileye davet ediyor. Koç gibi şüpheli ve korumacı olacağını düşünmüştüm ama yerine Oskar ve benim bir araya gelmemizi bekliyormuş gibi davranıyor.

Oskar ve ben arkadaşız. Hepsi bu kadar. Ama başka bir Daha fazlası olabileceğimiz bir dünya? Onu görüp sadece arkadaşlık istemediğime karar verebileceğim bir yer. Daha derin bir şey mi? Akşamlarımı sadece şeyleri izleyerek değil, ona sarılarak, onu öperek ve daha fazlasını yaparak geçirmek istiyordum.

Adam çok sevimli.

Tabii ben heteroseksüelim, yani öyle bir dünya yok.

O dünya Oskar'la tanışan eşcinsel bir hokey oyuncusu için.

Ancak Finn, Noah ile tanışmadan önce bir erkekle birlikte olacağını hiç düşünmediğini, bu fikrin aklına hiç gelmediğini ve şimdi ona baktığını söyledi.

"Dmitri'yi rahatsız etme," diyor Oskar ve belki de kız kardeşlerine cevap vermem gerektiğini fark .

"Bir hokey maçından sonra tanıştık," diyorum sonunda.

"Kulağa hiç romantik gelmiyor," diyor Olivia, tıpkı Koçun antrenman sırasında bir şeyler anlatmaya çalışırken kaşlarını çatıldığı gibi kaşlarını çatarak bize rehberlik ediyor ve biz bunu tam olarak anlamıyoruz.

"Sanırım sıkıcı bir romantizmimiz var," diyorum Oskar'ın elini sıkarak.

"Dmitri'nin hokey kıyafetleri içinde çok iyi görüldüğünü unutuyorsunuz," diyor Oskar. "Ve o mükemmel bir patenci."

Olivia hâlâ şüpheli görünüyor ama Linnea başını sallıyor.

"Çok seksi biri," diye onaylıyor Linnea.

"Oskar da çok ateşli," diyorum.

Oskar'ın kaşları bunu beklemiyormuş gibi havaya kalktı.

Kaşlarımı çattım.

Mesele şu ki, ben haklıyım. Tabii ki haklıyım.

"Benden daha küçük," diyorum, "ama bu çok tatlı.

Oskar'la ilgili her şey çok sevimli. Kompakt ama kesinlikle seksi."

Elini elime alıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Bunu bilmiyor muydun?"

Oskar'ın teni pembeleşir. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Ciddiyim."

Başını sallıyor ama kaçırıyor. Mesele şu ki, bu gece pek de yalanmış gibi gelmiyor.

Keşke bu gece gerçek olsaydı. Keşke gerçekten kayınvalidemle tanışıyor olsaydım, bunun birçok gecenin ilki olduğunu bilseydim.

aile yemekleri, tatil kutlamaları ve gerçek, mutlu ailelerin birlikte yaptığı her şey.

Çünkü Oskar'dan daha iyisi yok.

Fark ettiğime şaşırmış olsa da yakışıklı biri. Ben heteroyum, kör değilim. Oskar'ın yüz hatları narin. Güzel bir adam. Formda ama vücudu asla kaslarla dolmayacak ve zamanını uçan disklere karşı bir fileyi savunarak geçirmeyecek.

Elimi kalçasına , çünkü bunun bir kocanın yapabileceği bir şey olduğundan oldukça eminim.

Oskar'ın annesi ayağa fırlar. "Kim tatlı ister?"

Masanın etrafından bir "evet" korusu yükseldi.

Oskar'ın annesi tabakları toplamaya başladı, ben de ona yardım etmek için ayağa kalktım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Dmitri," diyor.

"Sorun değil."

"Misafirimizsiniz."

Kaskatı kesildim. Gerçek bir aileymişiz gibi hissediyordum ama tabii ki o haklı.

Gözleri yumuşuyor. "Ama yardım ederseniz çok minnettar olurum."

Başımı sallayıp tabakları temizliyorum. Oskar ayağa kalktı, kafası karışmıştı.

"Otur, Oskar."

Oskar bana endişeli bir bakış attı.

"Yakında döneceğim," diye söz veriyorum ona, sonra sırf ona doğru eğilip başının üstünü öptüğüm için.

Oskar'ın teni yine o güzel pembe renge dönüyor ve onu izlerken göğsüm sıkışıyor.

Koç boğazını temizliyor ve ben de tabaklarla mutfağa koşuyorum.

"Aileniz hakkında bu kadar çok soru sorduğum için özür dilerim," diyor. "Sanırım ABD'de buna insanları zor durumda bırakmak diyorlar."

"İyi." Nefes alıyorum. "Böyle harika bir evlat yetiştirdiğin için teşekkür ederim."

"Hep bir araya geleceğinizi düşünmüştüm. Sonunda birlikte olduğunuza sevindim."

Kaşlarımı çattım çünkü Koç ona söylemiş olmalıydı.

"Biz..."

Kasılıyor ve suçluluk duygusu doluyor.

Sonunda "O özel bir adam," diyorum ve o mutlulukla başını salladığında doğru şeyi söylediğime emin oluyorum.

"Buraya gel," diye bağılıyor Koç. "Birkaç fotoğraf çekmem gerekiyor."

"Telefonun yemek masasında!" Linnea haykırıyor. "Yemek masasında telefon kullanmama izin yok. Bu haksızlık!"

"Aynen öyle!" Olivia yankılanıyor. "Bu haksızlık!"

Koç'un yüzü gittikçe kızarıırken onlar da zıplamaya başlarlar. Olivia ve Linnea yeterince büyüdülerinde kesinlikle bir avukatlık bürosu açmalılar.

"Buradaki ilk aile yemeğimin fotoğrafları için," diyorum.
Kızlar bana kaşlarını çatıyor.
"Gülümseyin," diyor Koç, telefonunu bize doğrultarak.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

O skar
Tatlı bitince ayağa kalkarım. Dmitri aileme yeterince uzun süre maruz kaldı.

"Lezzetli yemekler için teşekkür ederim," diyor Dmitri.

"Bir şey değildi" diyor annem, çünkü her gece harika yemekler pişiriyor.

Babam her zaman kariyerine odaklandı, o ise zamanını beni yetiştirmeye adadı ve şimdi Linnea ve Olivia. Daha fazla vedalaşıyoruz ve sonra Dmitri beni paltomun içine sokup oradan çıkarıyor.

"Fotoğrafların iyi çıktığını düşünüyor musun?" Dmitri benim için arabanın kapısını açarken soruyorum.

Dmitri homurdanıyor. "Babanın tekniği pek iyi görünmüyordu."

"Evet, ona bahşış vermeliydim."

"Fotoğraflarınız güzel," diyor Dmitri, yanına gitmeden önce kapıyı kapatarak. "Şimdi bir partiye gidiyoruz."

"Öyle miyiz?"

"Finn'in ve Noah'ın evinde." "Oh."

Gülümsüyorum.

Çoğu parti Finn'in ve Noah'ın evinde.

"Güzel olacak," diye söz veriyor Dmitri.

Dmitri araba kullanıyor ama uzanıp elimi tutuyor.

Ona bakıyorum ama bakışları arabaya odaklanmış. Kar taneleri düşüyor, yılın bu zamanlarında Boston'da pek sık rastlanmayan bir durum ve ben tanelerin aşağıya doğru uçuşup ön camda erimesini izliyorum.

Dmitri ön cam sileceklerini çalıştırır ve araba sileceklerin şıp şıp sesleriyle dolar.

Sonunda Dmitri arabasını kendi park ediyor ve birlikte Finn ve Noah'nın dairesine yürüyoruz.

Dmitri tekrar elimi tuttu.

"Akıllıca bir düşünce, birileri görebilir," diyorum.

Dmitri'nin kaşları havaya kalkıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ama bu doğru görünmüyor. Belki de ifadesini düzgün okumak için çok karanlıktır ya da öyle bir şeydir.

Finn ve Noah'nın lüks apartman kompleksine girdiğimizde beni bırakmıyor, güvenlik görevlisine başıyla selam verdiğinde elimi bırakmıyor ve asansöre binip çatı katına çıktığımızda da elimi bırakmıyor.

Kapıyı çalıyor ve kapı açılıyor. Pembe yanaklı Noah bize bakıyor. "Hoş geldiniz!"

Noah bizi içeri soktu. "Yıldız çift burada!"

Daireye giriyorum ve hokey oyuncuları tezahürat yapıyor. "Tebrik Ederiz" yazılı bir pankart asılıyor ve romantik bir müzik çalmaya başlıyor.

"Kim şampanya ister!" Troy haykırıyor ve geçmeden elimize köpüklü sıvı flütleri tutuşturuyor.

Sahte de bir kocam olduğunu fark etmek hâlâ garip.

Şampanyamdan bir yudum alıyorum ve tüm bunların sahte olduğunu her hatırladığımda göğsümde oluşan ani ağrıyla dikkatimi dağıtıyorum.

Işıklar parlıyor ve çatı katı ıslı ıslı. Finn hokey oyununun zirvesindedir ama aynı zamanda Bostonlu süper zengin bir aileden gelmektedir. Aslında, kuzeni Cameron'ın teknoloji çevrelerinde çok önemli biri olması gerekiyor ve şimdiden bir milyarder.

Kalabalığa mutlulukla gülümsüyorum, sonra Dmitri'nin kollarının belime dolandığını hissediyorum. Yanağını yanağıma dayıyor ve konuştuğunda nefesi sıcacık.

Ekip üyeleri kısa sürede etrafımızı sardı, çünkü Finn ve Noah'ın dairesi olabilir ama bu bizim partimiz. Jason dışında herkes burada ama bana attığı düşmanca bakışlara bakılırsa pek şaşırmadım, gerçi Dmitri'yle iyi anlaştıklarını sanıyordum.

Troy, Luke'a sertçe dirsek atarak, "Umarım başka kimse ekibi davet etmeden düğün yapmaz," diyor.

Luke gülüyor ama yüzü biraz kızarıyor ve erkek arkadaşına sarılıyor.

"Söz veriyorum," diye kekeliyor Luke.

Troy bana fısıldayarak, "Evlendikleri zaman için bir anket düzenlemeliyiz," diyor.

"Kocama fısıldamayı kes," diyor Dmitri. "Uygunsuz."

Troy'un gözleri büyür, sonra kıkırdamaya başlar. "Anladın sen onu." "Bizim düğün kutlamamız," diyor Dmitri.

"Bizim için dans edecek misin?" Troy soruyor.

Yanaklarım yanıyor çünkü bu öyle bir evlilik değil ve herkesin öyleymiş gibi davranmasından nefret ediyorum.

"Elbette," diyor Dmitri ve hemen ardından beni odanın ortasına sürüklüyor.

"Dans etmek ister misin?" Ben sorarım.

Dmitri, "Mutlu bir gün," diyor ve kaşları çatılıyor. "Dans etme zamanı, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyorum. "Sanırım bu normal."

Omuzları gevşiyor ve ellerimi boynuna doluyorum. Benden daha uzun ve boynumu yukarı kaldırdığımda onu tam karşımda, gözlerimin içine gülümserken buluyorum.

Romantik bir şeyler çalıyor ama Dmitri yüzünü buruşturmuyor. Bunun yerine gözlerimin içine bakıyor, sonra da beni kendine doğru çekiyor.

Sanırım herkesi bunun gerçek olduğuna ikna etmek istiyor.

"Parti hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Sen?"

"Seninle geçirdiğim her fırsattan zevk alıyorum."

Bu adam beni başkaları için mahvedecek. Zaten mahvetti. Kanadalı Blaine'i kıskanması çok saçmaydı. Başından beri Dmitri'ydim, umurunda olsa da olmasa da.

Umurunda değil, kendime hatırlatıyorum. Bunların hepsi rol yapmak için.

Boynunu sıkıca kavriyorum çünkü tüm bunların gerçek olduğunu bildiğim halde biraz daha gerçekmiş gibi davranmak istiyorum.

absürd. Gözlerimi kapatıyorum ve erkeksi kokusunu içime çekiyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissetmeme izin veriyorum.

• • • •

DMITRI

Müzik gümbürdüyor ve Oskar'sıkıca kavriyorum. I Gülümseyip parmaklarımı ipeksi sarı saçlarında gezdiriyorum ve bir inilti çıkardığında içimde bir şeyler ısınıyor. Birden yatakta nasıl olacağını merak ettim. Dokunuşlarıma çok duyarlı, öyle değilmiş gibi davransa bile. Çok tatlı Sevimli ve küçük. Sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi yanıma kolayca sığıyor.

Yani, belli ki orada olmaması gerekiyor. Ben heteroyum.

Ama evlenmek için daha mükemmel birini seçemezdim.

Rusya'ya dönmek zorunda kalsam bile, ABD'de kalan zamanımı onunla geçirmeliyim. Onun etrafında dönüyorum

Çünkü dans etmek hoşuma giden bir ve onun uzun kirpiklerinin yukarı kalkışını ve pembe dudaklarının şaşkınlıkla aralanışını izliyorum.

Finn ve Noah bir köşede, vücutları birbirine yapışmış. Sevişiyorlar. Bu odadaki kimsenin umurunda değil. Burası Rusya değil.

Oskar'ı tekrar öpmek istiyorum. Dudaklarını dudaklarıma değdirmek, dilini hissetmek istiyorum. Ve belki, eğer dürüst olursam, daha fazlasını yaparsak harika .

Bu gece soyunduğumuzda, insanların genellikle bir yatakta uyurken yaptıkları her şeyi yapsak güzel olurdu. Onu kendime doğru çekebilir ve narenciye kokusunu içime çekebilirdim. kimse bir şey düşünmezdi.

Kalbim çarpıyor ve dudaklarına bakıyorum. Yuvarlak ve etliler ve kameralardan önceki öpüşmelerimizin tüm anıları içime çöküyor.

Sanırım onu istiyorum.

Yapmamalıyım.

Bunu

biliyorum.

Ben

heteroyum.

Ama heteroseksüel olmasaydım, kesinlikle onunla birlikte olmak isterdim.

Partide yeterince kaldıktan sonra dışarı çıkmaya karar verdik. Oskar'ı yanıma çekerek Finn, Noah ve Troy'a veda edip teşekkür ediyorum.

"Bu bizim için bir partiydi," diyor Oskar Boston'un serin havasında yürürken. Kar hâlâ yağıyor ve ben Oskar'ın elini daha sıkı . Karın ve buzun içine düşmesine izin vermeyeceğim. Oskar'ın gözleri eskisinden daha parlak görünüyor.

"İyi vakit geçirdin mi?"

Etrafında dönüyor, hareketleri daha cesur. "En iyisi."

Gözlerindeki ışıltıyı ve hareketlerini

İskandinav burnu ve nedense içime bir sıcaklık doluyor.

Gözlerini bana dikti. "Ne oldu?"

Kalp atışlarım hızlanıyor ve kendimi hissediyorum.

"Yok bir şey."

Ama yalan söylediğimi biliyorum ve bakışlarım tekrar ona dönüyor. Dairemize dönüyoruz.

Oskar ceketinin düğmelerini , ben de ona yardım ediyorum.

"Kendim yapabilirim," itiraz ediyor ama gülümsüyor ve pek de üzgün değil.

"Biliyorum."

"Yıllardır ceket düğmelerini açıyorum." "Bir uzmanın huzurundayım."

"Uh-huh." Başını sallıyor ve parmaklarını ceketinin düğmelerine götürüyor. Parmakları benimkilere değiyor ve nefesi kesiliyor. Fark etmemiş gibi yapıyorum, tıpkı o an fark etmemiş gibi yaptığım gibi.

Kalbim hızla atıyor.

"Partiyi beğendin mi?" aldım.

"Bayıldım." ve uzun kirpikleri titriyor. "Dans etmeyi sevdim."

Sırıtiyorum. "Çünkü işte iyisin."

"Gerçekten mi?" Gözleri genişliyor. "Emin değildim. Yani, ben hiç..."

"Asla ne?" Paltosunu asıyorum ve ona dönüyorum. Kendi ceketimin düğmelerini açıyorum ve bakışları başka yöne kayıyor.

"Biriyle dans ettim... bunun gibi. Um, yakın." Elini belirsiz bir şekilde sallıyor ve birden anlıyorum.

"Oskar, hiç biriyle çıktın mı?"

Geri adım atar ve yüzü pembeleşir. Bakışlarını dairenin içinde gezdiriyor. "Doğal olarak!"

Ama sesi normal olmayan bir şekilde titriyor. Gözlerimi kısıyorum. "Kim?"

"İnsanlar. Çocuklar. Okuldaki. Onları tanımazsın. Ben de hep öyle düşünmüştüm ama şimdi.

"İsimleri neydi, Oskar?" "Bu önemli değil!"

"Hiç kimseyle çıkmadın, değil mi?"

"Çıktım! Çıktık!"

"Ama benden önce?"

Başka tarafa bakıyor. Göğsüm sıkışıyor. "Oskar..."

"Yapma. Lütfen benimle dalga geçme."

"Seninle asla dalga geçmem." Ona doğru bir adım attım, Çünkü hep ona çekiliyorum. Onu kollarımla sarmak istiyorum ama tereddüt ediyorum, emin değilim. Bunu söylememesi gerekiyordu ve aklım karışıyor. "Ben sadece anlamıyorum. Sen..."

Ona güzel olduğunu söylemek istiyorum. Ona mükemmel olduğunu söylemek istiyorum.

Hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. Sanki duvar dünyaya karşı benden daha iyi bir korumaymış gibi geri adım atıyor. "Sadece hiç olmadı. Olacağını düşünmüştüm. Yani, olması gereken de bu, değil mi? Ama okulla meşguldüm,

ve..." Sertçe yutkunur. "Ve belki de ben

Özel biri. Erkeklerle başka şeyler de yaptım. Harvard'daki ilk haftamda bir ev partisine gittim ve biri beni çatıya davet etti, öpüştük ve..."

Vücudum soğuyor. "Ve?"

"Öyle bir şey değil." Cildi kızarıyor. "Ama onu tekrar gördüğümde beni hatırlamadı. Bunu istemedim. Daha fazlasını istedim." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Belki de okula çok fazla odaklanmıştım. Ve daha sonra kalbim bu işin içinde değildi. ve..."

Elleri titriyor ve ben onları nazikçe tutuyorum. Gözlerinin açılmasını bekliyorum.

"Bana söylemeliydin."

Kollarımdan kıvranıyor, ben de irkiliyorum. "Yeşil kart konusunda kendini daha suçlu hissedebilesin diye mi? Ben bunu istemedim."

"Her şeyi daha özel hale getirebilirdim."

"Çok özeldi." Sesi yumuşak ama kalbim güm güm atıyor.

kollarıma almak, öpmek ve ne kadar özel olduğunu elimden gelen her şekilde göstermek istiyorum.

Ama ben . Ama Oskar'ı kollarıma almayı ilk kez düşünmüyorum.

Bize öpüşmemizi söyleyen kimse yok.

Paparazzi yok.

Meraklı gazeteciler de yok.

Ama tek istediğim Oskar'ın kollarımda olması.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Oskar
Tanrım, bunun gerekiyordu. Dmitri'nin öğrenmemesi gerekiyordu.
Ama o biliyor.
Çekmeceli dolabın kendi tarafını açıp pijamalarımı çıkarıyorum. Yatak odasına gitmek için döndüğümde Dmitri yanımda. Zıplıyorum.
"Hiç kimseyle yatmadın mı?"
Geri çekiliyorum, kalbim güm güm atıyor. "Önemli bir şey değil."
Dmitri karanlık gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Bu çok önemli. Senin mutluluğun."
"Beni başka şeyler mutlu ediyor, Dmitri."
"Hiçbir şey kimseyi seks kadar mutlu edemez, Oskar."
"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Gözlerimi hızla kırpıştırarak dönüyorum.
"Keşke bana söyleseydin."
"Yani bu konuşmayı daha önce yapabilir miydik?" Sesim çok yüksek ve parmaklarım çok fazla titriyor.
Ben kendimde değilim.
"Ama artık kimseyle yatamazsın," diyor Dmitri. "Çünkü benimle evlisin. Kimseyle yattığına dair bir anın bile yok."
Mide bulantısı boğazımda yükseliyor. "Kendini başkalarıyla yattığın anılarla mı oyalıyordun?"
Dmitri'nin ağzı açık , sonra başını sallar. "Hayır. Yapmadım. Ama bu demek değil ki-"
"Ne? Sana yardım etmemi istediğinde, 'hayır teşekkür ederim, durumun umurumda değil' demeliydim. çünkü henüz seks yapmadım ve bunu bir yıl daha ertelemek istemiyorum?"
Dmitri ağzını kapatır. "Özür dilerim. Bunların hepsi benim hatam. Boşanırsın ve sen yirmi dört yaşında bir bakire olursun."

"Sana yardım ediyorum," diyorum. "Bu benim için yeterli."
Bana kalbimi sızlatan şefkatli bir gülümseme veriyor.
Sonra gözleri döndü. "Bir fikrim var." "Ne?"
"İyi fikir," diye açıkladı.
"Tamam..."
"Seks yapabiliriz."
Çenem düştü. Sonra hatamı anladım. Yanlış duymuşum.
Kaşlarımı çattım. "Ve yeşil kart başvurunuzu riske mi atıyorsunuz?"
"Yeşil kart başvurumun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"
Kızgınlık içimde dolaşüyor.
Bunu teklif ediyor çünkü ilişkilerini özlüyor.
"Her şeyi rayından çıkarmak için tek bir haber yeterli," diyorum. "Tek bir sosyal medya paylaşımı."
Gözlerinde anlayış titreşiyor gibi görünüyor ve nedense dudakları yukarı doğru hareket ediyor, sanki eğlenceli bir şey söylemişim gibi.
Ben yapmadım.
Az önce ona insanlarla yatmanın
Yeni evli olmak, insanların evliliğin gerçek olmadığını düşünmelerine neden olabilecek türden bir şey ve şu anda düşünmelerini istediğim şey bu değil.
"Oskar," diyor, sesi nazik.
"Ciddiyim," diyorum. "Seninle yatmak istemiyorum başka biri. Bu doğru değil. Sana bunu söylemek istemiyorum ve evet, kendimi kesinlikle gülünç hissediyorum ama bunu yapmanı istemiyorum. ABD'de kalmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve..."
"Seks yapmalıyız ," diyor, sesi İngilizce dersinin ortasındaki bir bebeği dinliyormuş gibi yavaş, "ikimizi kastetmiştim. Birlikte."
Kalp atışlarım hızlanıyor ve muhtemelen bir şey söylemem gerekiyor ama yanlış duymuş olmalıyım. Çünkü kesinlikle öyle demedi. İmkânı yok.

Dudakları şehvetli bir şekilde hareket ediyor ve ben ona bakamıyorum. Hayal gücümle bir şeyler uyduruyorum. Beynim normal hayatından hoşlanmadığına ve bunun yerine yepyeni bir hayat kurmaya karar verdi.

Oh, Tanrım.

"Oskar," diyor Dmitri, sesi alçak ve fazlasıyla çekici.

"Kaçma."

"Ama..."

"Biz zaten birbirimizi öpmeyi seviyoruz," diyor.

"Öyle mi?"

Göz kırpıyor. "musun?"

"Seni öpmeyi seviyorum." Göğsüm sıkışıyor ve dilim ağzıma sığmıyor, ama sonunda gözleriyle karşılaştığımda sıcaklıkla doluyorlar.

"Aynı," diye mırıldanıyor.

Sesi derin ve hücrelerim sanki onun yanına sürünmek istiyormuş gibi zonkluyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ama sonra kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Kalbim çılgınca çarpıyor ve kendime onu öpmek gibi saçma bir şey yapmamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Çünkü Dmitri heteroseksüel. Ve güzel, deneyimli insanları öpüyor.

Beni istemiyor. Gerçekten istemiyor. Daha önce kimse beni sahiplenmemişken.

Arkadaşlığımızı daha da garip hale getirmeyeceğim, zaten şu anda da oldukça garip. Sınırları . Onunla yatağa girmeyeceğim... yani uyumak dışında bir şey yapmayacağım.

Nefes alıyorum. "Çok naziksin ama..."

Kaşlarını çatıyor. "Hayır mı?"

Gözlerim büyüdü. "Hayır."

Başını salladı. "Hayır." Sonra ellerimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Yatağa doğru gittiğini fark ettiğimde kaskatı kesiliyorum ama kenara oturup beni kollarına aldığı anda kucağına kayıyorum.

Şu anda bile, kalbim deli gibi atarken ve utanç bedenimi sararken, kendimi en çok Dmitri'nin yanında güvende hissediyorum. Onun teni beni ısıtıyor ve rahatlatıyor.

"Sorun ne Oskar?"

"Utaniyorum."

Saçlarımı düzeltiyor ve birkaç tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Olmamalısın."

"Ama çok fazla insanla birlikte oldun."

"İnsanlardan daha fazlasını istemek kötü bir şey değil," diyor. "Bu iyi bir kalite, Oskar. Ayrıca," sesi süper seksi bir gürültüye dönüşüyor, "sana her şeyi öğretebilirim."

"Sen hiç bir erkekle yatmadın," diyorum.

"Bir yolunu bulacağım."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Vücudumla aram iyidir."

Homurdanıyorum. "Muhtemelen bu işte inanılmaz olurdun."

Dmitri'nin göğsü . "Biliyorum." Şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Sen de öyle olacaksın. İkimiz de bu yeni olacağız."

"O kadar kolay değil." Sert olmaya çalışıyorum, ama bir gülümseme hissediyorum
dizginlemek için tüm çabalara rağmen içimde fokurduyor.
"Saçmalıyorsun."

"Sadece seninle," diye söz veriyor Dmitri. "Seni yatakta bir uzman yapacağım. Ve gerçekten birlikte olman gereken adamla tanıştığında, utanmayacaksın."

Sesinde hüzünlü bir şeyler var ama ona baktığımda gözlerime gülümsüyor.

Belki de ses tonunu hayal etmişimdir.

"Bu kulağa kötü bir fikir gibi geliyor," diyorum.

Omuz silkiyor. "Belki onun yerine masa oyunlarına başlayabiliriz." Burnum kırışıyor ve bana karşı kıkırdıyor.

"Seçim senin Oskar," diyor Dmitri.

"Ama sen . Benim için üzülmeni istemiyorum.

."

"Senin için üzülüyorum," diyor. "Ama ben hiç-"

Parmağını dudaklarımın üzerine koyuyor. "Sen akıllısın ve yakışıklı, iyi eğitimli ve harika bir ailen var. Yaklaşık on gün içinde sona erecek bir kariyeriniz yok."

"Ama-"

"Seninle erkek erkeğe seviştiğim için kesinlikle çok şanslı olurdum."

"Kimse öyle demiyor."

"Gördün mü, şimdiden bana öğretiyorsun." Yanağımı çimdikliyor. "Ve eğer hoşumuza gitmezse, bırakırız. Soru sormak yok."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve orta mesafeye bakıyorum.

"Bana meraklı olmadığını söyleyemezsin." "Merak ediyorum..."

Gözleri kararıyor. "Bana durmamı söyle."

Gözlerinin içine bakıyorum, orada sadece sıcaklık ve kabullenme buluyorum.

Birkaç dakika sonra boynumu öpüyor. Daha önce dudaklarımı öpmüştü ve hem dudaklarının hem de dilinin hareket ettiğini hissetmiştim ama başka bir bölgemi hiç öpmemişti. Kimse başka bir bölgemi öpmemişti. İnce derime dokunduğunda ürperiyorum ve hücrelerim yine zonklamaya başlıyor. Kelebekler vücudumu sarıyor ve kalbim göğsümden çıkmak için savaşıyor.

Dmitri boynumdan aşağı ıslak öpücükler bırakmaya devam ediyor, elleri vücudumda geziniyor. "Güzel kokuyorsun."

"Senin vücut yıkayıcını kullandım..."

Homurdanıyor. "Oh, güzel. İkimizde de işe yarıyor." "Sanırım. Benimkini taşınırken unutmuşum. Unutmuşum." "Benim vücut yıkayıcımı kullanabilirsin, Oskar."

"Oh?"

"Uh-huh." Dmitri öpücüklerini kulağıma yaklaştırıyor, sonra dişleriyle lobumu yakalıyor.

Gözlerim yuvarlandı.

"Oh." "İyi hissettiriyor,

ha?" "Evet."

Saçlarımı saygıyla düzeltiyor ve ben parmaklarına daha da .
"Seni çok iyi hissettireceğim," diye söz veriyor.
Ve ben ona aslında bunu yapmak zorunda olmadığımızı
söylemek gibi aptalca bir şey söyleyemeden dudaklarımı
dudaklarıyla yakalıyor ve bir kez daha öpüşüyoruz.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

D mitri
Oskar'ı öpüyorum. Oskar kollarımda ve ben onu öpüyorum. Las Vegas'taki ilk öpüşmemizden beri bir anı özlüyordum.

Vegas'ın aksine, kimse bizi izlemiyor ve öpüşmemiz onu aşağı indirip tekrar yukarı çekmenin ne kadar süreceğiyle kısıtlanmıyor. Bu gece onu istediğim kadar öpebilirim.

Ve bu gerçekten çok hoşuma gitti.

Kalbim mutlulukla çarpıyor. Belki de bunu Vegas'tan önce bir şekilde yapmak istemiştim. Belki de kollarımdaki bu nazik, sevimli adama her zaman çekilmemin bir nedeni vardır.

Beline tutunuyorum, sonra uzanıyorum, böylece o da benim üstümde oluyor. Kendini güvende hissetmesini istiyorum, çünkü bu onun için yeni bir şey ve beni hâlâ şaşırtıyor.

Tanrım, Oskar herkesi elde edebilir. İnanılmaz biri. Oskar ilklerini benimle paylaşmamalı. Ben sadece beceriksiz bir sporcuyum. Hayatım boyunca okulda kötü notlar almış biriym. Hokey olmadan bir hiçim ve yakında hokeyim de olmayacak.

Ama şimdi onu kucağıma aldım ve her saniyesinin tadını çıkaracağım. Farklı ama nahoş değil. Sert bir şey karnıma bastırıyor. Bir şey...nabız gibi atıyor. Şaşırtıcı bir şey.

Ellerimi aşağıya doğru hareket ettirip penisinin dış hatlarını hissediyorum. Düşündüğüm gibi.

Oskar'dan uzaklaşıyorum. Gözlerini kırpıştırarak bana . Yanakları pembeleşmiş, yanaklarımın onunkilere değdiği yerlerden pürüzlenmiş. O çok güzel.

Ve bir şey saklıyor.

"Oskar... Bu da ne?"

Göz kırpıyor, ben de aşağı doğru işaret ediyorum.

Yanakları o sevimli, masum tavrıyla pembeleşiyor.
"Benim..." Yutkunuyor, sonra bakışları daralıyor. "Erkek anatomisine aşinasınız."

"Her gün hokey oyuncularını çıplak görüyorum."

"Erkeklerde genellikle bu vardır." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ama eğer çok tuhafsa-"

Kollarımdan kaçmaya falan karar vermeden önce onu kendime daha da yakın tutuyorum.

"Size orada oldukça büyük bir ekipmanınız olduğunu söyleyen oldu mu?"

Sertçe yutkunuyor ve ben gülüyorum.

"Oskar, çok donanımlısın." "Sanırım?"

"Başka türlü küçük sayılırsın. Orada biraz sıkışık olacağını düşünmüştüm. Ama değilsin."

Cildi kızarıyor. Belki de aleti hakkında konuşulmasına alışık değildir.

"Bir bakayım," diye fısıldadım.

"Um..."

"Lütfen?" Sızlanıyorum. Ellerimi tekrar üzerinde gezdiriyorum. Çıkıntısı çok büyük. Bunu hayal etmemiştim.

"Sanırım sana gösterebilirim."

Ellerimi çırttım ve o da irkilerek üzerimden yuvarlandı.

"Bu onuru ben kazanacağım." Pantolonunun kemerini çözdüm, sonra gömleğinin düğmelerini açmaya karar verdim. Yatağında çıplak bir Oskar istiyorum.

"Sen de soyunsan iyi olur," diyor.

"Tamam." Kıyafetlerimi hızla çıkarıp sepetin olduğu yöne doğru fırlatıyorum. Ona ulaştığımı sanmıyorum, Çünkü Oskar kıkırdıyor.

"Hey, ben futbolcu değilim."

"İyi bir şey." Bakışlarını bana çeviriyor ve gözleri parlıyor. Dili alt dudağını ıslatıyor ve her zamanki gibi çok sevimli.

Tanrım, ben onun gördüğü ilk çıplak adamım. Bu hoşuma gitti.
Gerçekten hoşuma gitti.

Gözlerim sikine takılıyor. Karnına dimdik duruyor. Büyük, uzun ve her şekilde uygunsuz.

Kıkırdıyorum. "Bu çok büyük."

"Devasa değil."

Kendimi yatağa geri atıyorum ve onu yeniden düzenliyorum, böylece horozunu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Sert, sızan, zonklayan sikini.

"Kaç santim bu?" "Makul bir miktar mı?"

"Hayır, Oskar, bu makul bir miktar değil. Sende fazladan bir sürü santim var."

"Belki birkaç tane..."

Gülüyorum.

"Ben daha küçük olduğum için öyle görünüyor."

Kıkırdıyorum. "Sen benden daha büyüksün."

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır. Sorun değil." Kendimi onun yanına atıyorum, sonra vücutlarımızı siklerimiz birbirine değecek şekilde hizalıyorum. Vücudunu hissettikçe içim ısınıyor. Onunla sadece Bir alete dokunmak çok iyi hissettirirdi, ama bu kesinlikle benim için işe yarıyor. "Tamamen eşit olduğumuzdan emin olmalıyız."

"Sen bir uzman mısın?"

"Birçok konuda uzmanım, Oskar. Bunu biliyorsun."

Parmaklarımı siklerimizin üzerinde gezdiriyorum ve o da alt dudağını ısırtıyor.

"İnleyebilirsin," diyorum. "İyi hissettiriyor. İnlemek iyidir."

"Öyle mi?" Pantolonunu indiriyor ve o kadar sevimli görünüyor ki onu öpüyorum.

tekrar.

"Evet."

"Şimdi yeniden ölçmek zorundasınız" diyor.

"Benim için zevktir." Aletlerimizi tabanlarından birbirine geçiriyorum. "İki inç, Oskar. Benden iki inç daha uzunsun. Uzunluğun 8 inç olmalı. Belki daha fazla."

"Sekiz ," diyor. "Eğer gerçekten zorlarsam."

"Seni gerçekten sertleştireceğim." Parmaklarımı sikinin üzerinde gezdiriyor, her çıkıntısını ve damarını hissediyorum. Üstünden pre-cum dökülüyor, ve sıvıyı sikinin üzerinde gezdiriyorum, böylece kendini iyi hissedecek.

Bana garip bir bakış attı. "Sakıncası yok mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Seksi severim. Bende de aynı parçalar var. Ve senden hoşlanıyorum. Neden umursayayım ki?"

"Kadınlardan hoşlanıyorum ama onlara bu şekilde dokunmak istemiyorum."

Kaşlarım . Belki de bundan hoşlanmamalıyım. Ama herhangi bir tiksinti ya da çekingenlik hissetmiyorum. Bu Oskar.

"Sorun değil," diyor Oskar yumuşak bir sesle.

"Hayır mı?"

"Bana dokunmandan hoşlanıyorum."

Büyük mavi gözlerine gülümsüyorum ve tüm vücudum ısınıyor.

Göğsümde bir şey sıkışıyor.

"Bunu yaptığımıza memnunum," diyorum ve kelimeler niyet ettiğimden daha boğuk çıkıyor.

O güven dolu tavrıyla bana göz kırpmıyor. "Ben de."

Aletine tekrar bakıyorum. Oskar ne derse desin, gerçekten çok büyük. Oskar'ın bunu almasını kesinlikle beklemiyordum. Bu Kesinlikle harika.

Parmaklarımı kadifemsi uzunluğun üzerinde gezdiriyorum. Kanın nabzını. Elimde sertleşiyor, büyüyor gibi görünüyor. Sonra eğildim ve ağzımı açtım.

Oskar ne yapmak istediğimi hemen anlıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin-"

Ama ağzım onun kocaman sikinin üzerinde olduğu için söylediği bir sonraki kelime anlaşılmıyor. Ağzımı sonuna kadar açtım, ucu sığdırabildiğim için şükrettim. Ağzımı ıslattım, çünkü Oskar hiç

Bunu daha önce yaşadım ve ona harika bir oral seks yapmak istiyorum.

Oskar'ı seksle tanıştıracaksam, ona en iyi tanıtımı yaptığımdan emin olmak isterim.

Ne de olsa ben onun en iyi arkadaşıyım. Ve ben de Dmitri. Bu harika olacak.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

O skar Böyle bir şey . Açıkçası. NHL yıldızı Dmitri Volkov ile aynı yatakta olmamın imkanı yok.

sertifikalı F-boy, x-rated fantezilerinde olan şeyleri yapıyor.

Kalbim kendini gelişmiş bir jimnastiğe bırakıyor rutin çünkü bir şekilde bu gerçekten oluyor. Dmitri dünyada en sevdiğim insan. Onun arkadaşı olmaktan memnundum, sadece var olduğunu bilmek bile beni mutlu ediyordu.

Ama şimdi tüm odağı benim üzerimde.

Koyu renk gözleri niyetli, elleri vücudumda emin kendinden emin.

Çarşafı kavırıyorum ve olduğum yanmamaya çalışıyorum. Yetenekli ağız inanılmaz şeyler yapıyor ve ben iki saniye içinde kendimi utandırmamak için çaresizce. Elleri vücudumda geziniyor, sanki her zamanki tipi olmadığımı fark etmemiş gibi. Vücudum kesinlikle erkeksi, ama o... hevesli görünüyor?

Tanrım. Sikim ağızda. Etli dudakları Vücudumun en özel bölümünün etrafına gerildi. Islak dudaklarını başımın etrafında hissediyorum ve dilinin horozumun hassas alt tarafını yaladığını hissediyorum.

Geri çekiliyor. " fazla düşünüyorsun." "Fark etmemen gerekiyordu."

"Seni hep fark ediyorum."

Onun yorumu karşısında kalbim tekliyor ve kendime bunun yeterli söylüyorum. Bu gece, eğer aramızda olan tek şey buysa, yeterli. Bunun onun için de önemli olmasını istediğimi, doksanların romantik komedilerinde ve kitapçıların belirli bölümlerindeki kitaplarda birlikte olan insanlar gibi, annemle babamın birlikte olduğu gibi birlikte olmamızı istediğimi söyleyen bencil yanıma itiyorum.

Bu o değil.

Ama sorun

değil.

İyiden de öte.

Sonra Dmitri dudaklarıyla bir tür emme hareketi yapıyor ve kalbim ileri doğru atarak kaburgalarımaya çarpıyor.

"Ben..." Sertçe yutkunuyorum, görgü kurallarının ne olduğundan emin değilim.

"Sadece rahatla. Oluruna bırak."

Gözleri yumuşak ve şefkatli, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Sonra dudakları bir sırtışa dönüşüyor ve beni kendine doğru çekiyor. Sanırım ben süper hafifim ve o kesinlikle süper güçlü, çünkü bir sonraki anda beni popom açıkta kalacak şekilde yeniden düzenledi. İşaret parmağını emiyor. Yanaklarını ukurlaştırırken bakıyorum. Niyeti olamaz.

Ama biliyor. Tamamen biliyor.

Parmağını kırıışıklığımda gezdiriyor. "Dmitri..."

"Kılar erkek erkeğe aşkın büyük bir parçasıdır,

Oskar." Kıkırdıyorum. "İyi ki bunu bana sen

söylüyorsun." Memnun bir tavırla başını sallıyor.

"Ama sanmıyorum ki..." Nefes alıyorum. "Bu zaten..."

Sırıtıyor. "Şimdiden senin için çok mu fazla? Merak etme, eğitimi yayıyoruz. Beyninin patlamasını istemiyorum."

"Beynim-"

Bir kaşını kaldırıyor, sonra parmağını deliğıme doğru hareket ettiriyor. Evet, o haklı. Belki de beynim patlayacaktı.

Çünkü bunun seksin büyük bir parçası olduğunu bilsem de.

Nedense bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim. O zamanlar

Dmitri olmayan öpüşen erkekler o kadar da harika hissettirmiyordu ve ben seksi her zaman bazı insanların deli olduğu, diğerlerinin ise daha az hevesli olduğu bir kutuya koymuşumdur. Arabalar gibi. Bazıları insanlar bunu önemsiyor, diğerleri ise . Her iki durumda da sorun yok.

Ama bu harika hissettiriyor. Dmitri'nin sırtışı genişliyor ve parmağını içimde gezdiriyor.

Önce bir parmak eklemi.

Sonra başka bir eklem.

Sonra üçüncü bir

boğum. Kalbim

genişliyor.

Dmitri, "Bir dahaki sefere sikimi içine sokacağım," diye söz veriyor.

Kalbim pır pır ediyor.

"Ya da..." Bir çeşit mor renge dönüşen sikime bakıyor. "Belki de devasa aletini içime sokacaksın."

Gözlerim büyümüş olmalı, çünkü sırtıyor. Parmağını hareket ettiriyor ve o bölgedeki tüm hücreler tam olarak neşe gibi hissettiren bir şeyle patlıyor.

"Dmitri..."

, gözleri sikimdeydi. Yalıyor, sonra kafasını tekrar ağzına sokuyor ve ben...

Ben patlarım. Belli

oluyor.

OTUZUNCU

BÖLÜM

D mitri Oskar'ın güzel gözleri dalgalanıyor, güzel dudakları aralanıyor ve güzel boynu bükülüyor. Serbest bırakılması ve yatağa yığılıyor. O kadar sevimli ki dayanamıyorum. Bana uzanıyor ama yorgunluğunu şimdiden görebiliyorum. Bu onun ilk cinsel karşılaşmasıydı. Ben de oradaydım. Ben de oradaydım. "Hayır, bebeğim," diyorum, sevecenlik doğal bir şekilde ağızından kaçıyor. "gereken..." Bana doğru bir tutma hareketi daha yapıyor. Hâlâ sert ve zonklayan sikimi. "Dokunmak ister misin?" Gözleri kocaman açılıyor ve hevesle başını sallıyor. Kalçalarına sarılıyorum ve ellerini yönlendiriyorum. Bana dokunma şekli, sanki ben Onun saygısına layık olmak kalbimi sızlatıyor. "İlk kez mi bu kadar yakından bakıyorsun?" Başını sallıyor ve göğsüm daha da genişliyor. Dokunmak için tekrar hareket ediyor ama uykusu olduğunu biliyorum. Paramparça olduğunu biliyorum. Bunun karşılık vermekle ve kontrol listeleriyle ilgisi yok. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. "Arkana yaslan ve izle," dedim ona. Anında itaat ediyor, o büyük mavi gözleri sanki şimdiye kadar gördüğü en büyüleyici şeymiş gibi sikime sabitleniyor. Elimi etrafıma sarıyorum, zaten yakınım. Onu altımda, kızarmış ve tatmin olmuş bir şekilde görmek fazlasıyla yeterli. Ucunda sakız boncukları beliriyor ve ben de onu başının altındaki o hassas noktaya özellikle dikkat ederek vuruşlarımı kayganlaştırmak için kullanıyorum. Sonra Oskar'ın göğsünü, boynunu, yüzünü boyuyorum. Ona sahip çıkıyorum. O benim.

Güzel pembe dili, güzel pembe dudaklarından dışarı çıkıyor ve sikim tekrar zonkluyor, bitkin ama hala onun için ağrıyor. Belki de sadece ağzına sokmalıydım ama bundan zevk alacağından emin olmak istedim. İlk cinsel deneyiminin iyi olmasını istiyorum. Bu geceye sevgiden başka bir şeyle bakmamasını istiyorum.

Dudaklarını tekrar yalıyor, gözleri memnuniyetle parlıyor. Çok ateşli.

Atılmış kıyafetlerimi görmezden gelerek banyodan sıcak bir bez getiriyorum. Onu temizledikten sonra alnından öpüyorum ve kendime çekiyorum. Tüm vücudu sanki orada olmak için yaratılmış gibi benimkine uyuyor. Sırtarak uykuya dalıyorum ve uyandığımda o hala kollarımda oluyor.

Kurtulmaya çalışmadan önce vücudunun hareketsiz kaldığı anı yakalıyorum.

"Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz bayım?" Onu kendime doğru çekiyorum, kollarımda ne kadar kolay hareket ettiğinin tadını çıkarıyorum.

"Uyanmışsın." Sesi gıcırtılı çıkıyor. "Uh-huh."

"Sen önce gidecektim."

"Oh, öyle mi? Kendi yatağında bana hayaletlik mi yapıyorsun? Çok zalimce, Oskar."

Kıkırdıyor. "Hayır. Ben-"

Bir şekilde yatağın en ucuna kadar sürüklendik, bu yüzden bizi geri kaydırıyorum ve onu yüzüme çeviriyorum. Tanrım, bu kadar küçük olmasına, bu kadar mükemmel oturmasına bayılıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşak ve nemli oluyor, burun delikleri açılıyor

her zamanki gibi telaşlandığında. Bana hep mi bakardı? Bunu nasıl kaçırdım? Onun ne kadar güzel olduğunu nasıl göremedim?

Gözleri dehşetle irileştiğinde, narin yüz hatlarını, burnunun sevimli kalkışını içime çekiyorum. İki eliyle ağzını kapatıyor ve geriye doğru koşmaya başlıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Talep ediyorum.

"Dün gece dişlerimi fırçalamadım!" Parmaklarını dudaklarının üzerinde sıkıca tutarken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Seni tükettim."

Bakışları ağızma yöneliyor, sonra da banyoya koşuyor. "Bana söylemeliydin!"

"Çok rahat görünüyordun."

"Dişlerimde bakteri var!"

"Dişlerinizin her zaman bakteri vardır."

"Muhtemelen büyümüşlerdir!" Sanki odanın diğer tarafından ağzının kokusunu alabileceğimi düşünüyormuş gibi banyoya doğru koşturuyor.

İç çekiyorum ve onu takip ediyorum. Çoktan öfkeyle dişlerini fırçalamaya başlamıştı.

"Benim de dişlerim var." Diş fırçamı çıkarıyorum ve diş macunu .

"Oh." Kelime bozuk çıkıyor ve kahkahalarımı bastıramıyorum.

Alay ediyor ve daha sert fırçalıyor.

"Diş mineni sökme," diyorum.

Diş macunu köpüğü çenesinden aşağı damlıyor. Saçı başı dağınık ve ağzından turuncu bir diş fırçası sarkarken bile gördüğüm en muhteşem şey. Nasıl Bunu daha önce fark etmemiş miydim?

"Ne?" Diş fırçasının etrafında bana şüpheyle bakıyor. "Kocam olduğun için mutluyum."

"Ah." Omuzları çöküyor, sonra , eliyle ağzını görüntüden koruyor ve tükürüyor. Lavaboyu aceleyle suyla temizliyor.

"tükürebilirsin."

Kendini kırılgan bir aristokrat gibi toparlıyor. "Bu çok kaba."

"Birlikte yaşıyoruz Oskar," diye hatırlatıyorum ona, dişlerimi fırçalamaya devam ederken.

"Evet, ama."

"Ama?"

"İnanılmazsın."

Diş fırçamla boğazımın arkasını dürtüyorum ve gözlerim sulanıyor. Öksürmeye başlıyorum, kendimi lavabonun üzerine atıyorum ve

Oskar kıkırdama krizlerine girerken tükürür.

"Beni tuvalete kadar takip böyle bir şey olmayacaktı," diyor.
"Sadece söylüyorum."

Öfkeyle ağzımı ve diş fırçamı yerine geri koyuyorum. "Eğer seni içeri kadar takip etmeseydim, bunu yapamazdım."

"Ne?"

Havlu askısına çarpana kadar geri geri giderken sırtarak ona doğru ilerliyorum. Tek bir yumuşak hareketle onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum.

"Oooh," diye nefes alıyor ağzıma karşı.

"Uh-huh. Dmitri en iyisini bilir," diyorum en sert sesimle.

Kıkırdıyor, ama sonra tekrar öpüşüyoruz, kolları Bacakları belime dolanıp beni kendine çekerken boynuma sarılıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

O skar Kendimi isteksizce Dmitri'den uzaklaştırıyorum. "Geç kalacağız."

"Biz evli bir çiftiz. Anlayacaklardır, bebeğim." Sıcak elleri belimde oyalanıyor.

"Bu bahaneyi kullanabileceğimizi sanmıyorum."

"Balayında olmamız gerekiyordu. Karayipler'de. Ya da Akdeniz'de. Burada olduğumuz için bile şanslılar."

"Bizim öyle bir evliliğimiz yok."

Dmitri bana karşı hareketsiz duruyor, vücudu aniden geriliyor. Kahretsin.

Yanlış bir şey söyledim. Bakışlarımı ona yönelttiğimde, normalde şakacı olan ifadesi kaskatı kesildi. Bu muhteşem, gülünç adamın, hayatını benimle geçirmek zorunda olmadığının hatırlatılması karşısında nasıl aşağılanmış olabileceğinden emin değilim.

"Hadi duş alalım," diyorum hemen.

Banyo tezgahından aşağı kayıyorum ve elini tutuyorum. Aramızdaki ruh hali değişti ve bundan nefret ediyorum. Duşun sıcaklığını ayarlarken onu tutmaya devam ediyorum. Su mükemmel olduğunda, onu benimle birlikte spreyin altına çekiyorum.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diyorum kirpiklerime yapışan su damlacıklarıyla. "Bunu biliyor muydun?"

Başını sallıyor ama hâlâ bir şeyler ters gidiyor.

Aslında onu seviyorum. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir.

Ama biz buradayken bunu ona söylemeyeceğim. işe koşturuyorum. Bunun yerine, avucuma şampuan sıkıyorum ve onun yüksek gövdesine bakıyorum.

"Daha kısa olsaydın bu daha kolay olurdu," diye homurdanıyorum.

Sonunda gülümsüyor. "Diğer kocayı şampuanlamak kocanın görevi değil mi?"

"Hayır mı? Kitapçığı okumadım." Ayak parmaklarımla üzerinde uzanıyorum ve şampuanı kalın siyah saçlarında köpürene kadar . Yüzüme bir sırtma yayılıyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Artık yaşlandığında neye benzeyeceğini biliyorum."

Ağzı düşer.

Ağzım açık kaldı.

Kahretsin.

Biriyle ilk kez yatıp sonra da birlikte yaşlanmaktan bahsetmedim. Hemen dönüp gittim. ıslak fayans üzerinde kayıyor.

Dmitri anında beni sakinleştirdi. "İyi mi?"

"Uh-huh." Gözlerime su kaçarken sesim gıcırıyor. Düzenli olarak duş alan işlevsel bir yetişkin gibi davranmaya çalışarak siliyorum.

"Benim sıram," diyor Dmitri, beni daha yakına çekerek. Güçlü parmakları kafa derime şampuan masajı yapıyor ve ben onun dokunuşunda eriyorum.

Eminim ki saçlarımla

Buna ayırdığı zamanın uzunluğunu şampuanladı ve gözlerimi açtığımda bana bakıyordu.

"Artık yaşlandığında neye benzeyeceğini biliyorum."

Kalbim güm güm atıyor.

Birden çırılçıplak olduğumun ve en çok değer verdiğim adamın önünde durduğumun farkına varıyorum. Sabunlu ellerini vücudumda gezdiriyor ve bir anlık tereddütten sonra ben de aynısını yapıyorum.

Tanrım, ona dokunduğuma inanamıyorum. Parmaklarımla izi Gövdesinin sert düzlemlerini, yıllarca buzun üzerinde uçan diskler göndererek inşa edilmiş geniş omuzlarını haritalandırıyor. Sıcak su tenini pembeleştirdi, aramızda buhar yükseliyor.

"Durulama zamanı." Beni kendine yaklaştırıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, belki içlerinde yankılanan endişeyi, hayranlığı ve kahramana tapınmayı görebilir diye.

Belki de evlendik. Belki de birlikte hiç hayal etmediğim fiziksel şeyler yaptık. Ama bu demek değil ki

tüm sırlarımı bilmek zorunda.

Çünkü aramızdaki bu şey sona erecek. Ya hükümeti kalmasına izin vermesi için ikna etmekte başarısız olacağız ve kalbim kırılacak ve dünyanın öbür ucuna taşınmak zorunda kalacak ya da başarılı olacağız: ve boşanma işlemlerine başlamasını beklemek zorunda kalacağım ve onu gerçekten birlikte olmak istediği kişiyle göreceğim ve sonsuza dek bensiz mutlu bir şekilde yaşayacağım.

Gözlerimi kapalı tutuyorum.

Ama sonra Dmitri'nin elleri beni durularken saçlarımda geziniyor ve sonunda önce şakağıma, sonra dudaklarıma öpücükler kondurduğunu hissediyorum. Öpücüğünü derinleştiriyorum, çünkü belki de her şeyi unutabilirim. bunun neden geçici olduğunu, tüm bunların neden şefkatli davranıp davranmadığından emin olamayacağım bir anıya dönüşecek.

"Sorun ," diye mırıldanıyor Dmitri ve belki de üzüntümü okuyabiliyor. "Sorun yok, Oskar."

Sonra duşu kapatıyor, bana çok büyük gelen bir bornoz giydiriyor ve saçlarımı kurutuyor.

Aceleyle giyinip arenaya gidiyoruz.

Sürüş sırasında eli benimkini buluyor ve herhangi bir sürüş eğitmeninin kesinlikle uygun göreceğinden daha uzun süre orada kalıyor.

Sonunda modern ve gösterişli bir arena ortaya çıkıyor. Dmitri park ediyor ve ayrı bölümlerimize gidiyoruz. O sporcularla, savaşçılarla, tüm seyirciyi içeri çeken insanlarla birlikte giderken ben ofisime, evraklarıma ve yöneticilerime gidiyorum.

Kapıyı iterek açtığımda Daniela'yı kaşlarını çatmış bana bakarken buluyorum. "Gazeteler bunun bir yalan olduğunu biliyor, Oskar."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dmitri Soyunma odasının kapısını iterek açıyorum ve on dokuz çift göz bana çevriliyor.

"Ne?"

"Gazeteyi okudun mu?" Troy soruyor.

"Bugünlerde gazete okuyan var mı?"

"Telefonunun haberler bölümünü okudun mu?" Göz kırpiyorum.

"Sanırım cevabım hayır," diyor Luke. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diyor Troy çok hızlı bir şekilde. "Önemli bir şey değil," diye ekliyor Noah.

"Her şey yoluna girecek," diye ekliyor Luke. "Tamamen, tamamen iyi olacak," diye FinnGözlerim kısılıyor. "Tuhaf davranıyorsun." "Haberlere çıkmışsın," diye geveliyor Axel.

Diğerleri sinirli bir şekilde ona döner.

"Ama bu haberleri okumak zorunda olduğunuz anlamına gelmiyor," diyor Luke.

Telefonumu çıkardım ve haberleri açtım. Hemen ismimi görüyorum. Dmitri Volkov Koçun Oğluyla Sahte Yeşil Kart Evliliği Yaptı.

Her şey ısınıyor. Organlarım yanıyor, sanki kendilerini oracıkta yakmak gibi.

"Oh."

"Belki de oturmalısın," diye öneriyor Noah.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Ben iyiyim. Önemli bir şey değil."

Noah ve Finn karşılıklı bakışıyor ve o özel çift göz konuşmalarından birini yapıyorlar. Ama onlar gerçek bir çift. Evlilikleri gerçek.

İnsanlar evliliklerinin sahte olduğunu düşündüklerinde bile, olabilecek en kötü şey Nuh'un

Rhode Island'daki AHL'ye geri gönderildi.

Yani, bu korkunç.

Ama bana Rhode Island'ı Rusya'ya bin kere tercih ederim.

Çünkü bir yanımda Rusya'yı sevse de, onunla gurur duysa da, orali olmaktan gurur duysa da... Geri dönemem. Dünyanın öbür ucuna gidip buradaki hayatım hiç yaşanmamış gibi davranmamam.

Ama benim asıl endişem bu değil.

Oskar benim için her şeyini feda etti. Kariyerini. Flört hayatını. İtibarını.

Bacaklarım titriyor ve kalbim hızlanıp hızlanmayacağından emin değil. Doğru bir cevap yok, çünkü hiçbir şey bu durumu değiştirmek.

Herkes evliliğin göstermelik olduğunu biliyor. Bundan sonra turist olarak bile olsa ABD'ye tekrar girebilecek miyim? Hükümet göçmenlik sahtekârlığı yapmaya çalıştığımı düşünürse turist vizesi alabilecek miyim?

En de ne? Haklılar.

Tanrım. Hiç zeki olmadım. Hiç zeki olmadım.

Birleşik Devletler hükümetini alt edebileceğimi nasıl düşündüm? Dünyanın en güçlü, en muhteşem ülkesini?

Axel normalde Los Angeles'ta oynayan çocukluk rakibi hakkında şakalar yapar ya da şikayet eder. Bana gerekiyordu, gözleri endişeyle yuvarlaktı. Troy da öyle.

Bana çok yakın duruyorlar ve bundan nefret ediyorum.

Çünkü eğer gözleri endişeyle doluysa, eğer ben hiçbir şeyle ilgilenmeyen, her gün vücutlarının sınırlarını zorlayan profesyonel sporcuları ilgilendirmeyi başardıysa, bu ciddi anlamda kötüdür.

"değil," diyorum ama gözleri hâlâ yuvarlak.

Bazıları başını sallıyor. Benim için yalan söylüyorlar.

"Sorun değil çünkü biz gerçek bir çiftiz," diyorum. "Sadece bir gazete haberi," diyor Finn.

"Şey..." Axel konuşmaya başlar, sonra belli ki daha iyi düşünür.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

"Gün sonuna kadar sadece bir gazete makalesi olacağından şüpheliyim. Yorum yapmak için benimle irtibata geçildi bile."

"Ne!" Troy telefonunu eline alır ve bir muhabirden geldiği belli olan bir mesajı okur. "Oh."

Finn ve Noah da telefonlarını kontrol ediyor. Onların masum, önemli bir şey yok ifadelerine bir an bile inanmıyorum.

Axel, "Onlara Dmitri ve Oskar'ın birbirlerine çok bağlı olduklarını ve her zaman birlikte olduklarını söyledim," diyor. "Yalan değildi!"

"Teşekkür ederim," diyorum.

Ciddiyim, ama hayatımdaki en önemli insanlara benim için yalan söyletmekten nefret ediyorum.

"Ben kendimi Oskar'a adadım," diyorum. "Aslında..."

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Elimin, çok fazla kokulu tuz solumuş Viktoryen bir kadın gibi çırpınmasından nefret ediyorum. Elim bile sabit değilken pakı nasıl kaleye sokabilirim? Ve kalbim göğsümden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorsa?

"Gitmem gerek," diyorum.

Sonra Noah ve Finn'in arasından geçip Oskar'ın ofisine .

Benden nefret ediyor olmalı. Ya bu işe yaramazsa? Ya kızgınsa? Ya dün geceki ve bu sabahki harika şeyler artık hiçbir şey ifade etmiyorsa? Ya tek hissettiği pişmanlıksa?

Takım arkadaşlarım bana bir şeyler söylüyor ama umurumda değil.

Buza çıkmak için hazırlanmalıyım. Bu akşamki maçımıza odaklanmalıyım.

Ama önemli olan tek kişi bu arenadaki küçük bir ofiste ve ben ona doğru adım atıyorum. Koridorda ilerlerken ayaklarımın ağırlaştığını hissediyorum. Sonunda tökezleyerek kapısından içeri girdim.

"Dmitri?" Oskar ayağa fırlar, mavi gözleri endişeyle dolar.

Bir şekilde onun endişesi beni zayıf hissettirmiyor. Onunlayken, sert olmak zorunda değilim.

"Bir makale vardı..."

Oskar başını sallar. "Biliyorum. Gördüm." "Gördün mü?"

"Özür dilerim. Sana söylemek istedim ama antrenmanın olduğunu biliyorum. Dikkatini dağıtmak istemedim."

"Oh."

"Yani sen..." Tereddüt , ne sorduğumdan emin değilim.

Oskar yine de anlamış görünüyor ve ince kollarını etrafıma sararak beni kucaklıyor. "Ben iyiyim. Bunun olabileceğini biliyorduk, değil mi?"

"Yine de bunun olmasını istemedim."

"Biliyorum," diye mırıldandı omzuma. "Ama bunu da atlatacağız."

"Peki ya ?" Sesim çatlıyor.

"O zaman denediğimizi bileceğiz." Bana bakıyor. "Ve yine de konuşacağız. Bana Zoom'dan ulaşabilirsin. Ortadan kaybolmayacağım."

Başımı sallıyorum, bu yeterliymiş gibi davranıyorum. Oskar'ın burada, sağlam ve gerçek olması, ekrandaki herhangi bir pikseli versiyondan daha iyidir. Ama Belki de hak ettiğimden fazlasıdır.

Başını yukarı kaldırıyor ve ben de saçlarını düzeltip parlak mavi güven dolu gözlerine bakıyorum.

"Seni şahsen seviyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum. Birkaç olumsuz makale ve sosyal medya mesajının ne önemi var?"

"Birden fazla makale mi? Şimdiden mi?" Sesim titriyor.

Oskar bakar. "Biliyorsun, Daniela her an dönebilir. Daha sakın bir yere gidelim."

Bir anahtar kapıyor ve beni sürüklüyor. Elini sıkıca tutuyorum ve kendime anıların yeterli olacağını söylüyorum.

En azından NHL'nin bir parçasıydım. En azından harika insanlarla tanıştım.

Bu, umduğumdan ve ailemin hak ettiğimi düşündüğünden çok daha .

Ama düşünceler yatıştırıcı değil ve beynim bana Oskar'ı zaten çok incittiğimi ve belki de itiraf edip onu zorladığımı söylemem gerektiğini haykırıyor.

Böylece kariyerini düzeltebilir.

Oskar bir kapının önünde durur, her iki yönü de kontrol eder, sonra kilidi açar. "Beni masaj odasına mı götürdün?" Yanakları pembeleşiyor. "Sessiz ve güzel kokuyor." "Sen her zaman güzel kokarsın." Yüzü ciddileşir. "Gitmeni istemiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oskar Dmitri'nin yüzü normalden daha solgun ve hareketleri alışılmış zarafetinden yoksun. Gülümsemesi bile dalgalanıyor. Beni düzenli olarak kameraların ve muhabirlerin öpen bir adam için, belli ki sarsılmış.

Kollarımı ona doluyorum ve bunun yardımcı olmasını umuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve kara gözleri yumuşuyor.

"Artık buradayım," diyorum. "Artık buradasın."

Başını sallarken boğazı çalışıyor, bakışları dudaklarıma düşüyor.

Dudaklarımı ayırarak onu kendime doğru çekiyorum. Belirsizlik içimde kabarcıklar oluşturuyor. Onu çok uzun yıllar izledim. Onu heteroseksüel arkadaşım olarak tanıdım. Öptüğüm kocam olarak değil. Ama korkularımı bir kenara itiyorum ve onun yerine Dmitri'yi öpüyorum.

Bana karşı eriyor. Pozisyonunu değiştiriyor ama bunu heteroseksüel olduğuna, dün gece ve bu sabahın asla yaşanmaması gerektiğine dair utanç verici özürler dilemek için yapmıyor. Bunun yerine beni daha sıkı kavlıyor ve ben de öpüşmemizi güçlendirmeye odaklanıyorum. Dilim ağzını keşfediyor, çünkü artık bu işi kesinlikle öğreniyorum ve kalbinin göğsümde atması bana her şeyi anlatıyor. Bilmem gerek.

Çılgınca bir nedenden dolayı, Dmitri Volkov aslında benden hoşlanıyor.

Bunu istiyor.

Ellerimi yüzüne götürüyorum ve onu öpmeye devam ediyorum. Stresini ve korkularını öpüp atmak istiyorum. Dillerimiz ve dudaklarımız dans ediyor ve sikim herhangi bir hokey sopası kadar sertleşiyor.

Ayrılıyor. "Önemli bir şey, Oskar."

"Biliyorum."

"Medya peşimizde."

"Evet."

"Ve hükümet..." Güzel yüz hatları kıvrılıyor.

"Shhh..." Onu tekrar öperim. "Bir yolunu ."
bilse de başını sallıyor. Biz sadece iki adamız.
"Buraya gel." Onu masaj masasına götürdüm.
Onu zarafetten çok coşkuyla itiyorum. "Özür dilerim!"
Gülüyor. "mısın, bebeğim?"
"Um, belki?" Bacaklarının arasına giriyorum ve bakışları
şişkinliğime kayıyor. Alt dudağını ısırtıyor ve ben sırtıyorum.
Vücudumun o bölümünü seviyor gibi görünüyor.
Bacaklarını etrafıma sarıyor, böylece şişkinliğim
Gözlerinin nasıl yuvarlandığını ve dudaklarının bir iniltiyi
istercesine nasıl birbirine bastırdığını görüyorum.
"Eşofmanlarını çıkar," diye fısıldıyorum.
Gözleri yuvarlak.
"Onu görmek istiyorum."
Dudakları titriyor. "Bakire olduğunu sanıyordum."
"Beni baştan çıkarıyordun."
Gözleri yumuşar ve eşofmanının ipini çözer. Aleti müstehcen
bir şekilde dışarı çıktı. Belki ben ondan daha büyüğüm ama o
pek de küçük sayılmaz.
Eşofmanı aşağı kayıyor.
Ağzım sulandı.
"Ve boxer külotun," diye emrediyorum.
"Ah, öyle mi?" Gözleri dans ediyor ama hızlı hareket
ediyor. Daha az kıyafet giymenin faydalarını o da görebiliyor.
Sonra gördüm.
Onun sert, zonklayan, sızan siki.
Dokunmak için uzanıyorum ve titreşerek bana doğru zıplıyor.
"Hiçbir şey yapmana gerek yok, Oskar," diyor.
sesi daha ciddi.
"Bunu yapmak için uzun zamandır bekliyordum."
"Bu durumda, tamam. Seni yılların merakından mahrum
etmek istemem."
"Çok cömertsiniz."

Diz . Sikini kalçalarının arasından çıkarıyor. Tereddüt ediyorum.

"Sadece biraz yala," diyor ve omuzlarım gevşiyor.

"Dudaklarınla ve dilinle hisset. Onu ağzında görmek istiyorum."

"Öyle mi?"

"Çok güzelsin, Oskar. Tabii ki dudaklarını sikimin etrafında görmek istiyorum."

O içeri girmeden önce ofisimde nasıl rehberlik edeceğimi okumuş olmayı dileyerek ağzıma alıyorum. Benim Kalbim sıkışıyor ve benden önce ona bunu yapan herkesi düşünüyorum.

Bakışlarımı yukarı doğru yöneltiyorum ve gözleri yumuşuyor. "Oskar..." Eliyle saçlarımı karıştırıyor, her hareket ihalesi.

Sikinin ağzımdaki hissine odaklanıyorum. Tadı tuzluydu ve daha fazla tat almak için hevesle yutkunuyorum.

"Evet... İşte böyle." Sikini boğazıma dayadı. Tam olarak girmede ama ellerimi eskisinden daha sıkı taşaklarına yerleştiriyor. "Bunlarla oyna."

çekip sikini emerken parmaklarımı taşaklarının üzerinde gezdiriyorum. Kalbim çarpıyor. Sikinin nabızı atıyor.

Bunun inanamıyorum. Ellerimi taşaklarının altına götürüp hafifçe tutuyorum. Ezberlemek istiyorum Bu anla ilgili her şeyi. "Aynen ,"

diye mırıldanıyor.

Dün gece ne yaptığını hatırlamaya ve benzer bir emme uygulamaya çalışıyorum.

İşe yarıyor.

Nefesleri kısıyor, daha gürültülü hale geliyor, klimanın uğultusunun ve havadaki hafif okaliptüs kokusunun üzerine yükseliyor.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, hassas hareketleri daha çılgınca bir hal alıyor, sanki orada olduğumdan emin olmak istiyor.

Sonra aniden sarsılıyor ve sikini ağzımdan çıkarıyor. Sızlanıyorum, çünkü hala ağzımda olmasını istiyorum, ama sonra horozu sarsılırken ve zıplarken, beyaz fışkırırken bakıyorum, transfixed.

Tuzlu koku artık havada.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve bakıyor.

Yanakları şimdi pembeleşmiş ve kirpikleri mutlu bir şekilde dalgalanıyor. Bana sırtıyor.

"Bu... muydu?"

"İyiymi, bebeğim." Beni kendine doğru çekiyor, sonra başımın üstünü öpüyor. Kalbim çarpıyor ve ter omurgamı diken diken ediyor. Elini bana doğru uzatıyor ve beni üstüne çekiyor. İri cüssesi tarafından korunarak ona sürtünüyorum. Beni öpüyor, ama sonra ellerinin aşağı uzandığını hissediyorum ve kemerimi çözdü, fermuarımı indirdi ve elini penisimin etrafında dolaştırdı.

Elleri sıcak ve yaptığı her şeyde taşıdığı aynı güvenle hareket ediyor.

Eline biraz masaj yağı sürüyor, sonra beni okşuyor, sıkıca kavıyor. "Sadece rahatla."

"Tamam." Sesim soluksuz çıkıyor ve yanağıma öpücükler kondururken bana gülümsediğini hissediyorum. İkimiz de masaj masasına sığıdığımız için şükrederek ona dönüyorum. Yere düşmemem için bir kolunu bana doluyor ve sanki yanında olmamdan gerçekten hoşlanıyormuş gibi nefes alıyor.

Kalbim şarkı söylüyor ve beni sert hareketlerle okşamaya devam ediyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, simetrik yüz hatlarına bakıyorum, kalın kaşları çatık. Sıcak, spa benzeri ılık yüz hatlarına yerleşiyor, profiline altın bir parıltı yayıyor. MFA'da bulduğum Roma tanrıalarının heykellerinden birine benziyor, her özelliği erkeksi, ifadesi odaklanmış.

Bana doğru döndü. "Merhaba."

Yanaklarım ısındı. Sanırım bakıyordum.

"Merhaba." Bana sırtıyor.

"Sanırım bu senin için farklı."

Omuz silkiyor. "Güzel." Sonra bana doğru eğiliyor ve beni öpüyor.

Ağzım onunla birleşiyor ve diline açılıyorum. Öpücükleri uzun ve derin ve Tanrım, belki bir gün sikini aynı ritimle, aynı güçle içime sokar.

Kalbim genişliyor, onun ilgisi altında şişiyor.

Buraya nasıl geldik?

mutluluk geçiyor ve bir sonraki anda titremeye başlıyorum. Elini benden çekti.

"Sen..." Sertçe yutkundum. "Sen..."

"Nefesini mi kestini?" Göz kırpmıyor.

"Evet. İşte bu."

Beni doğru çekiyor, ben de ona doğru kıvrılıyorum.

Pantolonumun düğmeleri hala açık, külotum hala aşağı çekilmiş, asalet şu anda yaydığım bir şey değil, ama önemli değil.

Sonra bir kez daha öpüşüyoruz ve kirpiklerinin yanağıma değdiğini hissediyorum.

Kapıdan gelen bir ses bizi ayırdı.

Kaskatı kesildim.

Sertleşiyor.

"Kilitli mi?" Dmitri fısıldar.

"Masöz hiçbir zaman burada olmuyor," diyorum

sefilce. Sırıttırıyor. "Kötü çocuk Oskar."

Kol tekrar dönüyor.

"Bir dakika!" Dmitri aceleyle kıyafetlerini düzelterek sesleniyor. Ben de aynısını yapıyorum, ama onun eğlenen bakışlarından anladığım kadarıyla "profesyonel işyerine uygun" olmayı pek başaramıyorum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Dmitri Oskar'a "Acele etme," dedim. " değil."
"Dmitri?" Koç'un sesi kapının diğer tarafından geliyor.
"Burada mısın?"
"Evet."
Vurma sesleri.
Kahretsin.
Koç dün gece benimle iyi görünüyordu ama bu benimle ve oğluyla ilgili olumsuz yazılar çıkmadan önceydi.
, sonra omuzlarımı sağlamlaştırıyorum.
Mutlu bir aile olmadığımızı biliyordum. Bunu biliyordum.
"Bir dakika, Pappa!" Oskar bağıyor.
"Oskar?" Koç'un sesindeki şaşkınlığı duyuyorum. Yine de artık kapıya vurmuyor.
Oskar saçını düzeltir ve papyonunu düzeltir.
Gömleği kırıışmış ve saçları da pek düzgün değil. Onun için düzeltiyorum.
"Nasıl görünüyorum?"
"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, sonra gözleri kocaman açıldığında geri çekiliyorum.
Tanrım, bunu başından beri yapıyor olabilir miydik? Beni hep böyle mi severdi? Neden bana söylemedi?
Ve şimdi, muhtemelen yakında gideceğim.
Sanki biri beni vampir sanmış ve az önce göğsüme tahta bir kazık saplamış gibi acının sarsıntısını yutkunarak uzaklaştırıyorum, sonra kapıya doğru yürüyorum.
Oskar'la bakışıyoruz çünkü Koç tamamen hazır olmadan onu içeri almamın imkanı yok.
Bana başıyla işaret etti, ben de kapıyı açtım.
"Dmitri Volkov," diyor ve soyadımı kullanmasından nefret ediyorum, sanki Oskar'ın gerçekten bir parçası olmadığımı vurgulamak ister gibi
Aile.

Belki teknik olarak Koç'un damadıym ama bu şekilde sayılmaz. Pek sayılmaz.

Çenemi kaldırıyorum. "Koç."

"Kendini masaj odasına kilitlememelisin. Stickhandling antrenmanını kaçırdın."

Koç'a oğluyla özel bir sopayla oynadığımı söyleme dürtüsüne direniyorum.

"Merhaba baba," diyor Oskar.

Koç Oskar'a doğru döner. Ağız düşer. Gözleri yuvarlanır. "Dmitri ile bir odada yalnızdınız. Kilitli bir odada."

"Biz evliyiz, Pappa. Dairemizin kapısının kilitli olmasını istediğine eminim."

"Um." Koç kaşlarını kırıştırır. Odanın etrafına bakar ve burun delikleri hafifçe açılır.

Kahretsin.

Kayınpederlerin bu tür kokuları almaması gerekir. Şaşkın görünüyor. Masaj masası normalden daha buruşuk görünüyor, vücut ağırlığımız hala yüksek kaliteli dolguda girintili.

Şüphelendiği şeyin kokusunu kesinlikle aldığına karar vermeden önce boğazımı temizliyorum.

"Sadece tartışıyorduk," diyor Oskar hızlıca.

"Bu gece bir maçımız olduğunu unutma," diye hatırlatıyor Koç bana, sesi sertleşerek.

"baba," diyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Bana öyle deme."

"Çocuklarınız size Pappa dediği için bir Amerikan ismi hoşunuza gider diye düşündüm."

"gereken bir şey değil." Bir elini saçlarında gezdirdi ve ben de daha önce gitmem gerektiğine karar verdim. bağırmaya falan başlar.

Koç kadar huysuz bir adamın Oskar kadar tatlı bir adamı nasıl yaratabildiği evrenin gizemlerinden biridir. Muhtemelen düşünmemem gereken bir gizem.

Koç'un yüz ifadesinin çatık kaşlarından birine dönüşmesi.

Oskar'a döndüm. "Gitmeliyim. Patronum kızgın." "Öfkeli," diye düzeltiyor Koç, ama yine de eğlence dalgaları onun sesiyle.

"Hoşça kal, bebeğim." Oskar'ı hızlı bir öpücük için kendime çekiyorum, sonra da Koç cinayet hakkındaki fikrini değiştirmeden önce kaçıyorum.

• • • •

OSKAR

Kapı Dmitri'nin arkasından tıkırdayarak kapanıyor ve beni Pappa'nın incelemesiyle baş bırakıyor.

"Sanırım onun peşinden gitmelisin," diyorum. "Önemli bir iş. Los Angeles."

Pappa bakışlarını daraltıyor. "Burada ne yapıyordun?"

"Konuşmak istedi."

"Bundan hoşlanmadım."

"O kötü değil, Pappa."

Pappa iç çeker. "Hayır, değil. Annen onu seviyor." "Ben de öyle."

"İster inanın ister inanmayın, ben de öyle düşünüyorum," diyor Pappa. "Ne de olsa onu ben işe aldım."

Başımı salladım.

"Ciddi bir adam değil," diyor Pappa. "Parti yapıyor. Sokağa çıkma yasağı uygulamamızın sebebi o."

"Ona bir şans verin."

"Sadece incindiğini görmek istemiyorum."

"Biliyorum. O buna değer."

Pappa dudaklarını birbirine bastırır. Kesinlikle istiyor Daha fazlasını söylemek yerine odadan çıktığında minnettar oluyorum. Sertçe yutkunuyorum, kalbim güm güm atıyor.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

D mitri

Bu gece spiker adımı söylediğinde kalabalık farklı bir şekilde mırıldanıyor. Hepsi daha önce Beni yeşil kart dolandırıcılığıyla suçlayan manşetler. Onların bakışlarını hissediyorum, ruhumu kazıyan patenler gibi.

Tribünleri tanıyorum, orada kaç gazinin, kaç gururlu Amerikalının oturduğunu hayal ediyorum.

Suçluluk duygusu işliyor.

Bu ülkeyi seviyorum ama aslında oldukça makul olan yasalarını çiğnediğim için poster çocuğu oldum.

Gazeteler Koç'un oğlunu benimle evlenmeye zorladığını düşünüyor ki bu da tüm bu spekülasyonların en saçma kısmı.

Günün bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki Oskar'ı tekrar kollarıma alabileyim ve bunu her zaman yapabilecekmişiz gibi davranabileyim. Onu tribünde, Luke'un erkek arkadaşı Sebastian'ın yanında buluyorum. Bana başıyla selam veriyor ve kalbim kabarıyor.

Bir kişi benim köşemde.

Bir kişi bunu yapabileceğime inanıyor.

NHL buzunda ne kadar oynayabileceğimi bilmiyorum ama bir saniyesini bile boşa harcamayacağıma yemin ediyorum.

"Tamam mı?" Luke soruyor.

"İnanılmaz." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve soğuk arena havasını içime çekiyorum.

Sonunda, zamanı geldi.

Pakı kovalıyorum, Los Angeles'lı oyuncudan uzaklaştırıp Luke'a doğru gönderiyorum.

Los Angeles oyuncuları benimle alay ediyor, ben de etrafımda dönüyorum.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Luke. "Birine saldırdığın için manşetlere mi çıkmak istiyorsun?"

Kaslarım geriliyor. Luke süzülerek uzaklaşıyor, tüm zarafeti ve kontrolüyle. Kibar ve iri yarı, aptal çocuk masallarındaki ayılar gibi.

izgi filmler. Muhtemelen Oskar'ın yatağında pelüş hayvan olarak bir tane bulundurmasına ilham veren türden bir ayı.

Kimsenin benim hakkımdaki ilk sözü nazik olmaz. Diğer tarafa kaymak, Los Angeles'a onlar hakkında ne düşündüğümü göstermek istiyorum.

Buzun üzerinde bir çarpma yankılanıyor. Axel bir Los Angeles oyuncusunu yere serdi. Düdükler çalıyor ve Axel ceza , kafa yukarıda.

Sopamı daha sıkı kavırıyor, kalabalığın fısıltılarına değil oyuna odaklanmaya çalışıyorum. Diske her dokunduğumda mırıltılar artıyor. Los Angeles'lı oyuncular beni kontrol ettiklerinde sırtıyorlar, sanki kaybolmak üzere olduğumu biliyorlarmış gibi.

Noah kayarak geçiyor. "Aklını başına topla."

Onun için söylemesi kolay. Finn ile olan evliliği her spor blogunda "sahtekarlık" ve "Soruşturma."

Gevşek bir pakı kovalıyorum, ama zamanlamam yanlış. Los Angeles'lı bir forvet topu çalıyor ve kalemize doğru koşuyor. Koçun bağırışları buzun üzerinde yankılanıyor.

"Savunma! Geri çekilin!"

Ben dönerken patenlerim buzu oyuyor. her şey forvete çarpmak, ona bir "sahtekârın" neler yapabileceğini göstermek istiyor. Ama Luke'un uyarısı kulaklarımda çınlıyor.

Adam sayı yapıyor. Işıklar yanıp sönüyor. Los Angeles oyuncuları bir araya toplanmış, kutluyorlar.

Koç'un yüzü bankta kararıyor. Beni çekmesi için destek oluyorum ama o sadece başını sallıyor.

Bu daha da kötü.

Sonraki vardiyada daha güvenli oynadım. Dramatik kontroller yok, süslü hareketler yok. Binlerce kişi izleyip değerlendirirken sadece işimi yapıyorum.

Devre arasında Oskar'ı yine tribünde buldum. Öne doğru eğilmiş, ellerini dua eder gibi kavuşturmuş. Göğsüm sıkışıyor. Benim için endişelenmesine gerek yok. Diğer her şey.

İkinci periyot başlıyor. Patenlerimin buzı kesme sesine, sopamın tanıdık ağırlığına odaklanıyorum. Ben Buradaki yerimi hak ettim. Evliliğime inansınlar ya da inanmasınlar, hiç kimse bu buz üzerinde başardıklarımı elimden alamaz.

Bir Los Angeles oyuncusu kayarak yanından geçerken alay ediyor. "Yakında Rusya'ya dönecek misin, Volkov?"

Sopamı sıkıca kavradım. İyi bir vuruş ve ben

-

Hayır. İstedikleri tam olarak bu. Muhtemelen Beni kızdırmak için hazırlanmış. Tanrım, Axel'in Los Angeles'tan nefret etmesine şaşmamalı. Bunun sadece o oyuncuya olan garip takıntısı olduğunu sanıyordum ama belli ki hepsi berbat. ABD hakkında bildiğim tek şey, Doğu Yakası'nın kesinlikle en iyi sahil olduğudur.

Bir sonraki hücumunda, vücudumu mükemmel bir şekilde açıyorum, hareketlerini bir profesyonel gibi okuyorum. Sopam onunkinin altına giriyor ve pakı temiz bir şekilde alıyorum. Tökezledi, küfretti ve ben sııttım.

Tarafsız bölgeye doğru koşup pakı Jason'a doğru fırlatıyorum. İki savunmacının yanından kayarak geçti. Işık yanıp sönüyor. Kalabalık kükrüyor.

Bir an için benden nefret etmeleri gerektiğini unutuyorlar.

Onlara hatırlamaları için zaman vermiyorum. Jason'ın bir sonraki şutu kaleciden sektiğinde oradaydım. Sopamı kaldırdım ve pakı kalecinin uzanmış eldiveninin üzerinden geçirdim.

Ağ dalgalanıyor.

Işık tekrar yanıp sönüyor.

Kendime küçük bir gülümseme izni veriyorum.

Bunu manşetlere taşımalarına izin verin.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

D mitri
İçeri girdiğimizde muhabirler bakışlarını bana dikti.
Basın odası ve tabii ilk soru hedefimle ilgili değil, evliliğimle ilgili.

"İyi bir evlilik," diyorum. "Bundan zevk alıyorum."

Koç'un dudakları inceldi.

"Zevk almamaktan iyidir," diye açıklıyorum ona, sesim öncekinden daha alçak, ama yine de muhtemelen oldukça fazla şey taşıyor.

"Bir yerde balayına çıkacak mısınız?" "Oskar'la her gün bir balayı."

Gazetecilerden birkaçı bacaklarını kaydırıyor. Onları rahatsız ettim. Spor muhabirleri benim deneyimlerime göre güvenilir bir şekilde heteroseksüel olma eğilimindedir. Onur yayınlarıyla bazı röportajlar yaptık, ancak bu röportajcılarının hiçbiri Los Angeles'a karşı oynadığımız hokey maçını haber yapmaya gelmedi.

Bir muhabir "Koçunuzun oğluyla evli olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor.

Jason sesli bir şekilde ofluyor. Bakışları sürekli muhabirlerden birine kayıyor. Cal gibi bir şey sanırım.

Jason'ı daha önce sadece bir kez basın toplantısında görmüştüm ve belki de daha fazla ilgiyi hak ediyordur. Elimi ona doğru uzatıyorum. "Ama Jason da bu gece gol attı."

Diğer muhabirler sıkılmış görünüyor ve birkaçı Oskar ve benimle ilgili sorular soruyor.

"Sık sık gol atmıyor!" Bağırıyorum. "Onun için alışılmadık bir durum! Ona sorular sorun."

Jason sanki bir hata yapmışım gibi bana ters bakıyor. Kaşlarım havaya kalktı. Hatamı çok geç fark ediyorum. "Bu tam bir saçmalık," diye mırıldanıyor mikrofonuna.

"Saçmalık tam olarak nedir?" Rex Manley atılıyor.

"Hiçbir şey," diye araya giriyor Koç. "Maskaralık yok."

Ama Jason çoktan gözlerini devirmeye başlamıştı. "Bu çok saçma. Kimse inanmıyor-"

"Dmitri Volkov ve Oskar'ın mutlu bir evlilikleri olduğunu mu?" Rex bir kaşını kaldırır.

Jason, "Mutlu olabilirler, ama sadece yaptıkları yanlarına kâr kaldığı için," diyor. "İlk defa duyduğum bir şey romantizm, evlendiklerini açıkladıkları zamandı."

Oda sessiz ve koç sanki yerde sürünmeyi ve sürünerek iyimser bir umutla, oturduğu yer ile yer arasında bir yerde yılanı dönüşebileceğini düşünerek kapıya yöneldi.

"Sana her şeyi anlatmıyorum, Jason." Korku damarlarımda hızla dolaşırken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Gözleri ani bir pişmanlıkla açılır ama artık çok geçtir.

"Her şeyi bilmiyorum," diye geri adım atıyor. "Belli ki."

Odada sessizlik var. Ayağa kalkıyor. "Bu takım çok tuhaf. Aptallar."

Koç'un yüzü morun endişe verici bir tonuna dönüşürken o dışarı çıkar.

"Özür dilerim," diyor Koç, sesi gergin. "Başka sorunuz var mı?"

Oda patlar.

"İlgili mi?" Koç dişlerini sıkarak belirtiyor.

Rex'in eli havaya kalktı.

"Rex."

"Türkiye'deki dikkat dağıtıcı performansınızın Bugünkü oyunun başlangıcı Oskar ile evliymiş gibi yapmanın stresinden mi kaynaklanıyor?"

Koç'un yüzünün rengi soluyor.

"Hayır," diyorum. "Tabii ki hayır."

"Ama bugün maç sırasında dikkatin dağınıktı."

"Ben de bir gol attım. Endişelerim var ama sizi temin ederim ki bunların Oskar'la hiçbir ilgisi yok. Evlilik harika bir şey."

Rex'in kaşları çatıldı. İkna olmamış gibi görünüyor. Geçen yıl karmaşık bir boşanma süreci geçirdiğini hayal meyal hatırlıyorum.

Belki de aşkın mucizelerini anlatmak, ekranda replik okumaları için milyonlarca dolar ödenen aktörlerle ilişkilendirdiği bir şeydir.

Koç basın toplantısını bitirdi ve biz de odadan kaçtık.

"Belki de o kadar kötü değildi," diye

teklif ediyorum. "Belki," diyor Koç.

Kahretsin.

Ama sonra koridorda bekleyen Oskar'ı görüyorum ve göğsüm hafifliyor. Onu kucaklıyorum, çabucak öpüyorum ve Koç'u takip ederken kolumu ondan ayırmıyorum.

"Toplantı nasıldı?" "Sıkıcı

değildi," diyorum.

"Özür dilerim."

Omuz silkiyorum. Tekrar anlamı yok.

Koç, "Tanaka ile konuşmam gerekiyor," diye anons etti. "Ve Daniela."

"Ciddi misin?" Oskar sorar.

"Bir... olay oldu," diyor Koç. "Sanırım

Jason yanlış söyledi," diyorum.

"Çok fazla 'yanlış konuşuyor'." Koç'un çatık kaşları derinleşir. "Homofobiye müsamaha göstermeyeceğim. Bu iş için İsveç'ten ayrılırken tek endişem buydu."

"Bir şey mi söyledi?" Oskar bana bakıyor.

Eğilip fısıldıyorum, "Görünüşe göre takım çok tuhaf. Sorun değil. Muhabirler bayıldı."

Benim midem onun gözleri endişeyle doluyor. Yarının manşetlerini şimdiden görebiliyorum. Jason neden Bir şey var mı?

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Dmitri "Dmitri, konferans odası," diye bağıyor Koç soyunma odasına doğru ve sonra gözden kayboluyor.

Soyundum, sonra aceleyle duşa girdim. Sıcaklık normalde rahatlatıcıdır ama şimdi her damarımdan belirsizlik akıyor, Vücudum kaskatı kesildi. Acele bir duştan sonra havlumu alıp giyiniyorum. Konferans odaları önemli toplantılar içindir ve Vince, Daniela, Koç ve Oskar'ı konferans odasında gördüğümde pek şaşırmadım. Takımın Japon milyarder sahibini gördüğümde daha çok şaşıırıyorum.

"Ah, Dmitri Volkov. Bizim baş belamız."

"Öyle olmak istemedim."

Gülümsemesinde hiç kibarlık yok. Belki teknik olarak beni azarlamıyor ama hoşnut değil.

"Son zamanlarda gazetelerde sıkça yer alıyorsunuz," diyor.

"Doğru."

"Göçmenlik dolandırıcılığı hakkında makaleler."

Çenem sertleşiyor, kaslarım geriliyor. Kendimi karmakarışık hissediyorum, vücudumun her bir parçası ağrıyor, sanki kırılmışım ve bant ve yapıştırıcı çubuklarla etkisiz bir şekilde tekrar bir araya getirilmişim ve her an vücudumun parçaları üzerimden kaymaya başlayacak ve konferans masası ve konferans odası zemini.

Oskar'ın gözleri yuvarlak ve endişeli ama yanındaki sandalyeyi çekiyor. Bana güven verici bir gülümseme veriyor ve yanına yığılmadan önce uzuvlarımin kopma riskini göz ardı ederek doğru acele ediyorum. Ellerini birbirine kavuşturmuş, profesyonel bir görüntü çiziyor ama bileğini benimkine doluyor. Hızla atan nabzım sanki vücudumun, kanın damarlarda hangi ritimde atması gerektiğini hatırlatması için ona ihtiyacı varmış gibi sabitleniyor.

Tanaka parmaklarını dikleştiriyor. "Bu beklenmedik bir sorun."

Oda sessizdir. Koç alnını sıvazlıyor. Vince'in yüzü, Oskar'la bir keresinde izlediğimiz sanat tarihi belgeselindeki gibi, eski tablolarla absinthe'i tasvir etmek için kullanılan yeşil tonuna benziyor.

"Blizzard'ların göçmenlik dolandırıcılığına göz yummadığını hatırlatmama gerek yok sanırım. Aslında biz hiçbir sahtekârlığa göz yummayız. Yasadışı hiçbir şeye göz yummayız."

"Evet, efendim," diye mırıldanıyor Koç.

Midem bulanıyor. Ya Tanaka, Tanaka'nın yerine geçmeye karar verirse?

Koç mu? Koç'un Arlington'da karısı ve çocuklarıyla birlikte güzel bir evi var. Ya bunların hepsi benim yüzümden giderse? Ya Oskar'ın annesi arkadaşlarından uzaklaşmak zorunda kalırsa? Oskar'ın kız kardeşleri yeni bir okula başlamak zorunda ? Kimse sevmez

Okul değiştiriyorlar ve İsveç'ten taşındılar bile.

En çok değer verdiğim insanlara zarar veriyor muyum?

Onların geleceğini yok ediyor muyum?

Tanaka, "Bu ekibin tüm itibarı dibe vurdu," diyor.

"zr dilerim," diye , sesim profesyonel bir sporcuya hiç benzemiyor.

Muhtemelen hokey oynadığıma bile inanamıyordur. Gerçek dünyaya nadiren giren korkmuş bir adam gibi konuşuyorum.

Koç'a bakar. "Eminim Bay Volkov'un yerine bir oyuncu bulabilirdiniz. Yasaları gerek yoktu. Zaten kötü reklamdan yeterince payımızı aldık."

"yle mi?"

Bana ters ters baktı. "Kaptanımız defans oyuncusuyla birlikte yaşamaya başladı. Birinci hat kanat oyuncumuz başka bir oyuncuyla katı. Yedek kaptanımız heteroseksüel olduğunu kanıtlamak için bir randevu programına çıktı, sonra da erkek sunucuyla katı!"

"Hepsi birbirine aşık."

"Kimsenin bir hokey oyuncusunun aşk hayatını duymaya ihtiyaı yok, özellikle de aşk hayatları bu kadar... alışılmadıksa."

Oskar keskin bir şekilde nefes alıyor. Uzanıp kalçasını sıkıyorum, sanki olağanüstü bir fırıncı gibi sorunlarını yoğurarak giderebilirmişim gibi.

Tanaka bakışlarını bize dikti. "Kocanıza dokunmayı bırakın, Bay Volkov. Numara yapmanıza gerek yok. Herkes heteroseksüel olduğunuzu biliyor."

"Saygılarımla," diyor Koç, birkaç garip an geçtikten ve gerginlik, zararlı kimyasallar yayan kırık bir borunun gücüyle odayı doldurduktan sonra. "Oğlum ve Dmitri birbirlerine çok bağlılar. Aşklarını sorguladım ama gerçek bir romantik ilişki içinde olduklarına inanmak için nedenlerim var."

Yanakları pembeleşti. Masaj odasındaki olayı hatırladığına eminim.

"Öyle mi?" Tanaka kaşlarını çatır.

"Birbirlerine karşı çok şefkatliler."

"Bay Volkov'un romantik geçmişi çok iyi belgelenmiştir. Tüm ülke göçmen kaçakçılığını tartışıyor. Blizzard'lar aldatma."

Kahretsin.

"Bunun neden sorunlu olduğunu anlıyor musunuz?" Herkes çılgınca başını sallar.

"Diğer şirketlerimin yöneticileri şikayet ediyor. Bu benim markamı lekeliyor. Hükümet zaten yabancı şirketleri mercek altına alıyor."

Damarlarım nabız gibi atıyor. Başım dönüyor. Her kasım ağrıyor.

Tanaka Koç'a ters ters bakar. "Bu takımın yönetilme şeklini beğenmiyorum."

Koç arkasına yaslanır. Dudakları gergin bir çizgiye dönüşür. Parmakları titriyor, sonra onları hızla masadan kaldırıp kucağına koyuyor.

Sıçradım. "Benim hatam!"

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oskar Dmitri ayağa fırlıyor, yüzünde hemen çılgın bir ifadeyle titriyor. "Is Koç'un suçu değil. Oskar'ın suçu değil. Daniela'nın suçu değil. Değil-"

"Konuyu anladık," diye araya giriyor Tanaka. "Sanırım bize vize kurallarının olmasının ABD göçmenlik bürosunun suçu olduğunu söylemek istiyorsunuz?"

Dmitri yüzünü buruşturuyor.

Daniela boğazını temizliyor. "Dmitri'nin menajeri onu korkunç bir duruma soktu."

Tanaka sinirli bir el hareketiyle onun sözünü kesiyor. "Bu ülkede ne diyorsunuz? İki yanlış bir doğru etmez mi?"

" gibi bir şey," diyor Vince. Diğerlerinden daha az korkmuş görünüyor. Tanaka faturalarını ödemiyor. Muhtemelen Blizzard'ları müşteri olarak kabul ettiği için pişmanlık duyuyordur.

Tanaka burnunu çekiyor. Eskiden ünlü bir teknoloji milyarderi için çalışmaktan heyecan duyardım ama o zaman çoktan geçti. Sözleri kızgınlıktan ziyade ilham verici. İşe gitmek için ayrıldığımda

Bu toplantıları kesinlikle kaçırmayacağım.

Dmitri'ye hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Dmitri'nin duyguları ondan sıcıyor, şiddetli ve korkulu ve ben onu sakinleştirmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.

Ama olacak mı? Belki de olmaz.

Tanaka bir haklı: Medya Dmitri ve Blizzard'ları parçalamaktan zevk alıyor.

Ama Dmitri ile olan evliliğim her geçen gün daha gerçekçi geliyor. Sonsuza kadar sürmesini istiyorum.

Dmitri, "Oskar'a benimle evlenmesini teklif ettim," diyor.

"Çünkü Oskar senin erkek arkadaşındı," diye araya giriyor Daniela. "Gizli erkek arkadaşın."

"Um, evet." Dmitri'nin yüzü bu yalan karşısında kızarır.

Tüm bunların yalan olduğunu söyleseniz de Dmitri yalancı değil. Pek sayılmaz. Fikirleri konusunda düşünceli ve korkmuyor.

Bir erkeğe ilgi duyduğunu keşfetmenin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Vinnie'nin Evan'a onu istediğini söylemesi yıllarını aldı. Ve bu, eşcinsel olmanın yasadışı olmadığı Amerika'da oldu.

Hayır, Dmitri cesurdur. Ne yazık ki Tanaka kaşlarını çatmakla meşgul olduğu için bunu fark edemiyor.

Kalbim dört nala atıyor. Belki de bu benim hatam. Eğer o görüşmelerde bu kadar gergin olmasaydım, daha çok belki bize inanırlardı. Finn ve Noah'ın sarhoş Vegas düğününe inanmakta sorun yaşamadılar.

Belki de benim hatamdır.

Belki de Dmitri Axel ya da Troy'dan bunu isteseydi, sınır dışı edilme riskiyle karşı karşıya kalmayacaktı.

Belki de yeterli değilimdir.

Sanki Tanaka vücuduma bir buz parçası yerleştirmiş gibi. Bazıları doğrudan damarlarıma. Değer verdiğim herkesi ve iyi bir işi bırakmak zorunda kalsaydım ne yapardım? ve zor elde edilen ve benim harika bir şey mi?

Bir insan Dmitri'ye nasıl tiksintiyle bakabilir? Neye bulaştığımı çok iyi biliyordum ve yine olsa yine yapardım.

Nefesim kesiliyor ama bu benimle ilgili değil. Bu Dmitri ile ilgili.

Uzanıp elini tutuyorum. Beni sıkıca kavrayışından ve ellerimiz birbirine aldığı yumuşak nefesten anladığım kadarıyla bu tam da doğru hamleydi. Yine de Rusya'ya geri dönerse elini tutamayacağım.

"Oskar ve ben her zaman yakın olduk. Yakın zamana kadar ona olan duygularımın derinliğini fark etmediğim doğru ama sizi temin ederim ki duygularım çok güçlü." Dmitri'nin sesi son kelimede çatlar.

Pappa'nın gözleri yumuşuyor ama Vince ve Daniela bir patlamaya hazırlanır gibi Tanaka'yı izlemeye devam ediyor
Dmitri gözlerimin içine bakarak, "İki insan arasındaki duygular ne kadar güçlü olabilirse," diye ekliyor.

Tanaka ayağa kalkar. "Sonra, ona aşık olduğunu söyleyeceksin.

Vesaire, vesaire, vesaire. Kabul et, kimse sana inanmıyor."

Dmitri soluklaşıyor. Pappa'nın çenesi kelimeleri ısıtıyormuş gibi çalışıyor.

Tanaka, Vince'e "Ona hemen bir göçmenlik mülakatı ayarla," diye emrediyor. "Ne kadar çabuk ülke dışına çıkarsa o kadar iyi. Taraftarlara playofflardan önce unutmaları için zaman ver." Parmağıyla Pappa'yı işaret ediyor. "Ve sen de yerine birini bulabilirsin."

"Ama kalabilirim," diyor Dmitri. "Oskar'ın kocası olmaktan gurur duyuyorum."

"Bunu görüşmeye sakla." Tanaka kapıyı arkasından çarptı.

Pappa, Dmitri'ye "Umudunu kaybetme," der.

Vince başını sallar. "Her zaman umut vardır."

Kelimeler kulağa pek umutlu gelmiyor ama belki de bunun bir önemi yoktur.

"En azından yakında çözülrse, artık endişelenmene gerek kalmayacak," diye teklif ediyorum.

Dmitri beni kollarına çekti. "İşte , bebeğim."

Erkeksi kokusunu içime çekiyorum ve başımı göğsüne .

Ama kalbi normalden daha hızlı atıyor ve nefesi düzensiz bir ritim tutturuyor.

Çok korkmuş.

Ben de

öyleyim.

OTUZ DOKUZUNCU

BÖLÜM

D mitri Telefonu kapattım ve Oskar'a döndüm. "Yarın göçmenlik bürosuyla görüşeceğim. Beni sıkıştırıyorlar. Görünüşe göre medyanın ilgisinin farkındalar ve bu işi de bitirmek istiyorlar."

"Oh." Gözleri yuvarlaklaşıyor. "O zaman ." "İyi," diyorum.

"Kesinlikle," diye çok hızlı bir şekilde yineliyor.

Sertçe başımı sallıyorum ama oda eğiliyor. Kanepe kilometrelerce uzağa sürüklenmiş görünüyor.

Oskar kolunu belime doluyor çünkü o harika biri ve her zaman ne istediğimi biliyor.

Pahalı derinin üzerine yığılıyorum. Bir an için, Oskar olmayan gece misafirleriyle kanepeye yığıldığım geceleri hatırlıyorum.

Yüzümü ellerime bastırıyorum.

"Neyin var?"

"Boşa geçen onca yılı düşünüyorum. Seninle geçirebileceğim onca zamanı."

"Oh." Göz kırpıyor.

"Özür dilerim. O iki yıl boyunca öğrencilikle ve diğer şeylerle meşgul olduğumu biliyorum. Muhtemelen benimle bir şey yapmak istemeyeceğini biliyorum."

Kendini kucağıma atıyor ve beni şaşkınlıkla güldürüyor. Elleri yüzümü çevreliyor. "Elbette seni isterdim. Seni asla görmezden gelemezdim. Sen inanılmaz bir adamsın-"

Gülüyorum. "Beni mutlu etmeye mi çalışıyorsun bebeğim?" "Dürüst olmaya çalışıyorum," diye homurdanıyor.

O uzaklaşmadan ya da yemek pişirmeyi önermek gibi saçma bir şey yapmadan önce kollarımı ona doluyorum.

"Yarını ihtimalim var," diyorum ona. "Vince buna hazırlanmam gerektiğini söylüyor."

"Ama olabilirsin."

"Evet. Umarım öyledir. Gitmek zorunda kalırsam en çok neyi özleyeceğim biliyor musun?"

Keskin bir nefes alıyor.

"Sen, bebeğim. Her şeyden çok."

"Hokeyden daha fazlası mı? Şehirden mi? Buradaki tüm hayatından mı?" "Hepsinden daha fazla."

Gözleri parlıyor. "Seni çok özleyeceğim. Gitmeni istemiyorum. BEN-BEN-"

Sözünü kesti. Sanırım ne söylemek istediğini biliyorum.

Ellerini ellerime aldım. "Eğer geçemezsem, yarın geceye kadar çıkmamı istiyorlar."

"Ne? Neden bu kadar hızlı?"

"Görünüşe göre, artık tüm göçmenlik sistemi için kötü bir reklamım."

"Oh." Göğsüme yaslanıp kollarımı kendine daha sıkı sarıyor.

Ona toplanmaya başlamam gerektiğini, Vince'in hayatımı kutulamamı önerdiğini söylemedim. Ne anlamı var ki? Mobilyalarım kalıyor. İş o noktaya gelirse kıyafetlerimi bir bavula atabilirim.

Oskar'a söylemesem de, en kötüsünün gerçekleşme ihtimali çok yüksek. ABD göçmenlik sistemi insanlara göçmenlik ihlallerini ciddiye aldığını göstermek isteyecektir ve neden göstermesin ki? Nasıl olduğunu bilmiyorum.

Göçmenlik memurları ulusal baskı altında kalacaklardır.

Yine de bir şans var. Umut var. "Bu ne anlama geliyor?" Oskar soruyor.

"Muhtemelen dışarıdan sipariş vermeliyiz, böylece yemek pişirmekle vakit kaybetmeyiz."

Oskar şaşkın bir kahkaha atıyor ve kalbim ısınıyor. Gülüşü en iyi sestir. Kesinlikle en iyi değil

melodik bir ses. Ama yine de kesinlikle dünyanın en güzel sesi.
Çünkü tek istediğim onun mutlu olması.

"Eğer hâlâ iletişimde kalabiliriz," diyor. "Evet, internet
oldukça şaşırtıcı."

"Hey! Sana mektup yazardım." "Oh, öyle mi?"

"Evet. Onun yerine görüntülü görüşme yapacaksınız."

Belini okşuyorum, kucağımdaki ağırlığını, bana tam olarak
nasıl oturduğunu ezberliyorum.

"Hâlâ benimle konuşmak istiyor musun?" Sesim
titriyor. Sertleşiyor. "Sen benim en iyi arkadaşımsın,
Dmitri."

"Evet. Aynı." Sesim boğuk çıkıyor ve vücudu gerginlik yayıyor.

En iyi arkadaş yeterli gelmiyor. Ama ona çıkma teklif etmeyi
düşünmeden önce benimle evlenmesini istedim? Onu her
romantik ilişkimde görmek istediğimi ona nasıl söyleyebilirim?
hissediyor musun? Ona sunacaklarım eskisinden çok daha azken
mi?

Görev ya da zorunluluk duygusuyla mı evet diyecekti?
Propriety?

Olabilir.

Oskar kurallara uyma konusunda iyidir. Herkes Harvard'a
giremez ve girenler bile her zaman başarılı olamaz.

Neden itibarını zedeleyen bir sporcuyla birlikte olmak istesin
ki? İşi olmayan biriyle? Onunla aynı ülkede bulunmasına bile izin
verilmeyen biriyle?

Kalp atışlarım hızlanıyor ve o inleyene kadar boynunun yan
tarafına öpücükler konduruyorum, sikim kuduruyor ve
düşünceler aktif olarak sahip olduğum bir şeyden çok soyut
bir kavram haline geliyor.

KIRKINCI BÖLÜM

Oskar Dmitri'nin kucağında kayıyorum ve o da küçük bir itiraz sesi çıkararak beni göğsüne doğru çekiyor.

aramızdaki herhangi bir boşluk. Yüzlerimiz aynı hizaya geldiğinde, Dmitri doğru emişi nasıl uygulayacağını, vücudumdaki her sinir ucunun birlikte olduğumuz için sevinçle şarkı söylemesini nasıl sağlayacağını biliyor.

"Belki de yatağa geçmeliyiz," diye öneriyor usulca.

"Tamam." Sırıtiyorum. "Bu fikri sevdim."

Dmitri beni hiçbir yokmuş gibi kaldırıyor, gayet iyi yürüyebildiğime dair itirazlarımı duymazdan geliyor.

"Övünüyorsun, ha?" diye takılıyor.

Mutlu bir şekilde kıkırdıyorum ve beni yatağa fırlatıyor, sonra uzanıyor. Yatak zıplıyor, bir yastık düşüyor.

Dmitri ilgisiz, bana odaklanmış durumda.

Yanıma inmeden önce beni yatağın üzerine fırlattığında gülüyorum. Yatak zıplıyor ve bir yastık yere düşüyor ama Dmitri'nin gözleri sadece beni görüyor. Komodinin çekmecesine uzanırken bakışları yoğun ama gergin.

"Yani..." diye tereddüt ediyor.

"Dmitri?"

"İstersen diğer şekilde de yapabiliriz."

Bir an, bir andan daha uzun bir süre, şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak ona bakıyorum.

Ama sonra anladım.

Prezervatifi alıyorum. "Benden istiyorsun..."

Başını sallıyor. "Eğer istersen. Sadece sen ."

"Ama ya bu işte iyi değilsem? Sana zarar verebilirim." "Ben hokey oynuyorum, Oskar. Bir şeylerin canımı yakmasına alışkınım."

"İçimde olacaksın. Kulağa harika geliyor. Diğer şekilde yaparken çok eğleniyorum. Senin de bunu deneyimlemeni istiyorum."

Prezervatife bakıyorum. Dmitri'ye gireceğimi düşünmemiştim.
O... Bunun olacağını düşünmemiştim.

"görmek istiyorum," diyorum ona.

"Senin" diyor basitçe.

Kahretsin. Nabzım gümbür gümbür atıyor.

Dmitri uzanır ve eşofmanını çıkarır. Geri kalanını
tekmelemeye çalışırken bacaklarını açıyor. Kığı açıkta,
yuvarlak, sıkı ve kaslı.

Ellerimi kığın sert kaslarında gezdiriyorum,
Bu yeni bölgeyi keşfetmek. Oda yirmi derece daha sıcak geliyor.
Onu açtığımda, başka kimsenin dokunmadığı o mahrem yeri
ortaya çıkardığımda nefesim kesiliyor.

"Dokun bana," diye ısrar ediyor. "Seni hissetmek istiyorum."

Parmaklarımı kaydırıyorum ve bana bunu yaptığımda ne
kadar inanılmaz hissettirdiğini hatırlayarak girişinde daire
çiziyorum. İçine bastırdığımda, inanılmaz derecede sıcaktı.

Nedense fantezilerimin hiçbirisi bununla ilgili değildi, ama bu
inanılmaz. Dmitri'nin vücudunun en gizli yerini görüyorum.
Parmağımı kıvrımında gezdiriyorum. Altımda kıvranıyor,
Belli ki bu eylemden pek de dehşete düşmemiş.

"Dokun ona," diyor. "Parmağını istiyorum... oraya."

Elime biraz kayganlaştırıcı sıkıyorum, sonra büzülmüş gül
sürtünüyorum, aynısını bana yaptığımda ne kadar iyi
hissettirdiğini hatırlıyorum.

Sonra deliğine giriyorum. "Çok sıcak."

"Bu mantıklı," diyor, sesinde bir eğlenceyle. "Ben ateşliyim."

Onun eğlenmesini istiyorum. Dikkatinin dağılmasını istiyorum.
ideal olarak dikkati, muhteşem bir başarısızlıkla değil,
kığında bir yarak hissiyle dağılacaktır. Ama elim hafifçe
titriyor ve o da bunu fark edip dönüp bana bakıyor.

" misin, bebeğim?" "

misin, bebeğim?"

Zavallı bir şekilde başımı salladım.

Yukarı kayıyor. Sonra kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi alıyor.

Doğru.

Başarısız oldum. Şansımı kaçırdım. Dmitri'ye ihtiyacı olanı, istediğini vermedim.

Dmitri prezervatif paketini yırtarak açıyor ve ben de onu sikine takması için hazırlıyorum.

O yapmaz.

İşaretlenen horozumu alıyor ve elimde titreşene kadar birkaç kez okşuyor. Sonra prezervatifi aşağı kaydırıyor, lateksi sikimden aşağı doğru hareket ettiriyor. Kayganlaştırıcı şişesini alıp eline biraz sıkıyor, sonra da sikime sürüyor. Lateks kırışıyor.

"Çok büyük," diye mırıldanıyor takdirle, daha fazla kayganlaştırıcı ekleyerek.

"Bu konu hakkında bir şeyler okuyordum ve..."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kitap mı okuyordun?"

Bana dirsek attı. "Okumayı biliyorum! Sadece İngilizce komik karakterler. Çok fazla değil."

"İsveç'te fazladan mektuplarımız var,"

diyorum. "Çok mantıklı," diyor Dmitri.

Kıkırdıyorum.

Troy haklı. Bazen Dmitri'nin İngilizcesi onu Regency romanından fırlamış gibi gösteriyor.

Kıkırdıyorum. Sonra yapmak üzere olduğumuz şeyin gerçekliği yüzüme çarpıyor. Nazik ellerimi kaslı sırtında gezdiriyorum. "Yavaş gideceğim."

"Evet," diyor, şimdi daha ciddi. "Ve mükemmel olmak konusunda endişelenme. Bu ilk sefer."

"Çok uzun süre ," diye uyarıyorum onu.

"Güzel," diyor mutlu bir şekilde, sanki müstehcen bir yoga alıyormuş gibi yerine yerleşiyor. "Bundan mutlu olmaman gerekiyordu!"

Bana bakıyor. "Bir kerede gelersen seksi olur. Bir çeşit gurur okşayıcı. Boşalmazsan da seksi."

"Oh."

"Kazan-kazan dedikleri şey bu," diye açıklıyor. "Hokey olayı değil. Ve her şey bittikten sonra Oskar, seni çok sert becereceğim."

Kalbim küt küt atıyor ve içimde sıcaklık dönüyor. Birkaç kez göz kırpıyorum.

"Tamam." pozisyona geçiyorum.

Ellerimi kalçalarına dolayarak sikini kavriyorum. Elimde sarsılıyor ve Dmitri'nin çıkardığı şaşkın, mutlu sese bakılırsa, ona dikkat etmemi beklemiyordu.

Sikim parlıyor, ama acele etmiyorum.

Dmitri'nin deliğini esnetiyordum. Bana yaptığında ne kadar iyi hissettiğimi hatırlıyorum.

Deliğe bakıyorum, sonra yanağını öpüyorum, tenini ağzıma çekiyorum.

"Gug..." Dmitri kekeliyor.

Elimi sikinin üzerinde gezdirmeye devam ediyorum. İşte bu Kendime dokunurken kullandığım açının aynısını kullanıyorum ve parmaklarımı shaftının üzerinde gezdiriyorum ve tıpkı kendime yaptığım gibi başının altında döndürüyorum. Sikinden ön sperm akıyor ve daha önce odada olmayan tuzlu bir koku burun deliklerimde dolaşıyor.

Tanrım. Bu benim buradaki son gecem mi? Ve yarın gece daireme geri döneceğim, yanımda çocukluk ayımla. Şirket mi?

Bunu düşünmek istemiyorum.

Olmaz öyle şey.

Çünkü bu gözyaşları içerebilir ve ben kesinlikle bunu yapacağım. İnsanlar TV programlarında seks gördükten sonra ağladıkları için dalga geçiliyor. Seksten önce ağlamamın imkanı yok.

Dmitri'nin poposunu tekrar öpüyorum, tenini emiyorum. Deliğine yaklaşıyorum. Aletim şimdi daha sert ve farkına varmadan yüzümü kıvrımının içine gömdüm. Misk kokusu hiç de çekici değil. Yanaklarının içine öpücükler konduruyorum. Başkalarının da girişimde bulunduğunu bildiğim ama benim her zaman biraz şüpheli yaklaştığım bir yer.

Artık şüpheli değilim. Dmitri inliyor ve ben de devam edip büzüşmüş deliğini yalıyorum.

Çok güzel. Hem de çok iyi.

Sikim sertleşiyor ve yüzümü yanaklarının arasına gömüp deliğini yalamaya devam ediyorum.

Nefesleri düzensiz bir şekilde kesiliyor, daha yüksek sesle ve daha çılgınca büyüyor. Ellerimle yanaklarına masaj yapıyorum, sert küreleri ve dilimi deliğine doğru hareket ettiriyorum.

Tanrım, onun içinde olmak istiyorum.

Her şekilde onun içinde olmak istiyorum. Bedenlerimizin birleşmesini istiyorum.

Başımı yukarı kaldırıyorum. Sikim sarsılıyor; hiç olmadığım kadar sertleşiyorum. Parmaklarımı bir kez daha sikimin üzerinde gezdiriyorum, hala onun için kayganlaştığımı tespit ediyorum. Parmaklarımı deliğine sokup onu açıyorum.

"Oskar..." Dmitri diyor ve bu benim . Sikimi onun deliğine dayadım. İçime çekiyorum.

Dmitri anal bekaretimi çoktan aldı, ama bunu hiç yapmadım.

Sonra içeri

kayıyorum.

İnanılmaz bir

şey.

Tabii ki inanılmaz.

Herkes harika olduğunu söylüyor.

Dmitri deneyimli olabilir ama onunla daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıyorum. Vücudu geriliyor.

"İyi misin? Çok mu hızlıydı?"

Kıkırdıyor ama sesi boğuk çıkıyor, sanki gerçekten zorlanıyormuş gibi.

"Devam et."

Tereddüt

ediyorum, emin

değilim.

Sonra Dmitri uzanıyor, sikimi kavırıyor ve yukarı doğru kaymaya başlıyor.

"Onu içinde mi ?" Sesim yumuşak. "Tabii ki istiyorum. O sensin."

Ve sonra onun içinde daha derinlere, benim için tamamen yeni olan sıkı, sıcak bir dünyaya itiyorum. Kanalı pürüzsüz ve sikimi yeni, alışılmadık bir şekilde kavırıyor.

Ellerimi Dmitri'nin vücudunda gezdiriyorum, çünkü içinde

sadece benim sikim varken tatmin olmamın imkânı yok. I

ona olabildiğince yakın olmak istiyorum. Çünkü onunla sadece görkemli, aman Tanrım bir akşam yaratmıyorum, beni ayakta tutacak anılar .

Vücudu terden kayganlaşmış. Sanki vücudunun kaslı düzlemlerini daha da çarpıcı göstermek için başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi parlıyor.

Nefes nefese kaldı.

"Bu iyi miydi?"

"Bu..." Sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi duraksıyor. Suçluluk duygusu içime işliyor. Belki de onu yeterince germedim. Belki aceleciydim, çok hevesliydim, çok heyecanlıydim-

"Tekrar yap," diye emrediyor.

Aletim neredeyse çıkana kadar hareket ediyorum, sonra tekrar içine kayıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. " böyle."

Tekrar yapıyorum.

Ve tekrar.

Ben itiyorum, seks yapıyorum ve Dmitri inliyor. Kasları kıvranıyor. Sırtı dönükken bile dünyanın en güzel insanı.

Mutluluk içime işliyor ve tüm üzüntüyü unutuyorum. Dünya sadece ben ve Dmitri'den, pantolonumdan, inlemelerimden ve sikimi sıkan inanılmaz gerilimden ibaret.

Sonra Dmitri etrafımda sıkıştı ve ben patladım. Vücudum çırpınıyor ve birkaç dakika sonra Dmitri'nin vücudu öyle bir titreşiyor ki onun da patladığından emin oluyorum. Dmitri şiltenin üzerine yığılıyor, beni de kendisiyle birlikte aşağıya çekiyor, sonra kıvrılarak uzaklaşıyor.

"Islak. Çok, çok ıslak."

Boynunun arkasını öpüyorum. "Sanırım taşınmalıyım." "Evli olduğumuza inanırlar mı sence?

yarın göçmenlik bürosunda bir araya gelebilir miyiz?"

Zayıf bir kahkaha attım. "Şimdi, gerçekten istemiyorum."

"İçimde olmak hoşuna mı gitti?"

"Oldukça şaşırtıcıydı."

Yastığına doğru başını sallıyor. "Bu yüzden senin de bu deneyimi yaşamamı istedim." Tereddüt ediyor. "Seni içimde hissetmek istedim."

Zor yutkunuyorum.

Sikim tükendi, prezervatifimin içinde küçülüyor. Uygunsuz görünüyor.

Prezervatifin kenarını tutuyorum ve artık çok kalın olmayan sikimin etrafında sıkı olduğundan emin ve çekiyorum.

Dmitri inliyor.

"yaktı mı?"

Etrafında dönüyor ve gözleri parlıyor. "Seni şimdiden özledim."

"Belki sen de kalırsın," diyorum.

Başını sallıyor ama bunu beni rahatlatmak için söylediğini hissediyorum. Tanrım, onu uzaklara gönderecekler. Daha yeni bir araya geldik ve o dünyanın ucuna gönderilecek ve bu ülkeye girmesine bile izin verilmeyecek.

Beni izliyor ve kolunu .

Bir içine yuvarlanıyorum, sonra göğsünün ve bacaklarının etrafında kıvrılıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Kendimi onun etrafına sarıyorum.

Aldığı ve verdiği her nefesi hissediyorum, sanki o benim okyanusun ortasındaki salımmış ve ben onun üzerinde yüzüyormuşum gibi.

Kolu kayıyor, sonra eli başıma gidiyor. Saçlarımla oynuyor.

"Daha güzel şeyler düşünmeliyiz," diyor. "Öneriniz var mı?"

"Hmm..." Sırıltısı hınzırlaşıyor. "Seni hangi pozisyonda becermem gerektiği gibi mi?"

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

D mitri
Oskar'ın ağızı mükemmel bir şaşkınlık O'su oluşturuyor ve onu öpmekten kendimi alamıyorum. Bana ağızını gösteremez

ve oraya dalmak istememi beklemiyorsun. Hayatta olmaz.

Kollarını boynuma doluyor, kolları sımsıkı, bana onun yumuşak bir kadın olmadığını hatırlatıyor. Vücudu küçük olabilir ama her yeri sıkı kaslardan oluşuyor ve ellerini sıkıca kavradığımda kendimi güvende hissediyorum.

Boku yedim.

Ben her zaman sikilmiş bir adam olacağım.

Sanki Oskar ruhumun üzerine mutlu bir yüz çizmiş gibi tavana gülümsüyorum.

"Önemli bir soru," diyorum Oskar'a.

"Öyle mi?"

"Bir sürü seçenek var."

"Yüzünü görebileceğim seçeneği seviyorum." Omuz silkiyorum. "İyi bir yüz. Benim için uygun. Senin de güzel bir yüzün var."

Sonra ellerimi yüzüne götürüyorum, yüksek elmacık kemiklerini hissediyorum ve mavi gözlerinin parlamasını izliyorum. "Kalmak için bir yol bulabilseydim, bulurdum."

"Biliyorum."

"Senin için," diyorum ona.

"İşim hakkında endişelenme," diye beni temin ediyor. " değil. Benim için buna değerdi. Ayrıca, yüksek lisans okuluna gideceğim. İşe dönene kadar birkaç yıl geçecek. işgücü"

Onu kendime doğru çekiyorum ve karnını karıştırıyorum, parmaklarım dar belinde oynuyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Onun haklı olmasını istiyorum.

İnternetle birlikte öyle olduğundan emin değilim ama onun da bunu bildiğini biliyorum.

Kalbim, dünyamın merkezi haline gelen bu muhteşem adam karşısında  a k nl kla dolup taşıyor.

O inanılmaz.

Tamamen inanılmaz.

Bana bakıyor ve benim dünyam mavinin en muhteşem tonundan, siyah irislerden ve beyaz skleradan oluşuyor. Nasıl olur da kimse bu renk kombinasyonunu  vmez? Her kıyafette, her mobilya parçasında, her şeyde .

Ama sonra sarı saçlarına ve temiz cildine bakıyorum, Hafif  illi, sadece böyle yakın mesafeden görülebilen noktalar, yanaklarının pembesi ve dudaklarının daha koyu pembesi ve yanıldı ımı biliyorum.

"G l ms yorsun," diyor.

"Tabii ki. Kollarımdasın."

Kıkırdıyor ve daha yakına sokuluyor. Artık onunla geçirdiğim her an çok değerli.

Aletim ona doğru uzanıyor, organımda ısı titre iyor. Karnına doğru sokuluyor ve onu hissetti inde kirpikleri titriyor ve ona doğru yaklaşıyor.

"Dikkatli ol. girmeden bo alabilirim," diye uyarıyorum.

Aya a fırladı ve ben sözlerime pişman oldum. Sonra başka bir prezervatif aldı. Daha önce yaptığımız gibi bana uzatmasını bekliyorum ama onun yerine ambalajı yırtıyor.

Gözlerim büyümüş olmalı ve belki çenem biraz d  uyor, çünkü "Bir şeyleri a alabilirim" diyor.

"Bebe im çok zeki," diyorum.

"Bebeğin Harvard'a gitti," diye hatırlatıyor ve sırtıyorum çünkü onun benim bebe im olduğunu kabul ediyor.

Prezervatifi çıkartıyor, sonra  aftıma yerle tiriyor. A a ıya bakıyorum, ama prezervatifi doğru şekilde takmı , içine girdi imde içimden akaca ını bildiğim bo almalar için ucunu gevşek bırakmış.

Sonra kayganla tırıcıyı alıyor ve avucuna biraz fı kırtıyor. Gürültülü bir şekilde  ks r yorum. "Affedersiniz. Bunu yapabilirim."

"Oh,  yle mi?"

En sert sesimle, "Altını yukarı kaldırmanı istiyorum," diyorum.

"Ciddi misin?"

"Bana fikirler verdin, Oskar." Başımı sallıyorum, sesimi hala katı tutuyorum.

Aleti sarsılıyor.

"Birileri bu işin içinde," diyorum.

"Belki de."

"Böyle bir sikin varken nelerden hoşlandığını sır olarak saklayamazsın." Yatakta yanımı okşuyorum ve bir sonraki anda, etrafımda dönüyor, göğsüme biniyor ve sonra o tatlı kıcını doğrudan yüzüme doğrultuyor.

"Siktir." İki küresine bakıyorum. "Çok güzelsin bebeğim."

Kürelerini geriyorum.

"Bana taşındığın o ilk gece seni çırlıçıplak soymalı ve bütün gece kıcına bakmalıydım."

Aleti sarsılıyor, karnıma doğru sallanıyor. "Gördün mü, sır yok."

Zayıf bir kahkaha attı. Elimi yağlıyorum, sonra sikini yağlıyorum. Elini üzerine koyuyorum, sonra elini aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "Kendine mastürbasyon yapmaya devam et bebeğim. Seninle ilgileneceğim."

Sonra yanaklarını ayırdım ve deliğine baktım.

Muhteşem ve koyu pembe.

Bunu kimse görmedi. Dünyada hiç kimsenin görmediği yanlarını görüyorum. İnanılmaz derecede şanslıyım.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve her iki elimle yanaklarını kavriyorum, sıcak etini hissetmek hoşuma gidiyor. Yanaklarını sıkıyorum. Göğüsleri özleyeceğimi düşünmüştüm ama bu onun yerine bir şey.

Yani kadınların da kıcı var ama ben onlara hiç dikkat etmedim.

Bu yüzden kendimi cinsel açıdan oldukça maceracı buluyordum. Çok fazla seks yaptım.

Demek istediğim, profesyonel sporcular çok fazla seks yapma eğilimindedir ve ben her zaman yüksek uçta oldum.

Barlarda sohbet etmek varken neden
Birinin içine girip çıkmak mı? Geldiğimde İngilizcem çok iyi
değildi, hala da iyi değil, çünkü günlerimi hokey dolduruyor,
ders dinlemek ya da kelimeleri kullanan bir şey değil. Bir kadını
yatağıma davet etmeyi ve o kadar da yalnız değilmişim gibi
davranmayı tercih ederdim. Diğer tarafta değilmişim gibi
davranmayı.

Bildiğim her şeyden dünyanın öbür ucuna. Tamamen
muhteşemmişim gibi davranıyordum.

Kadınların bana attığı harikulade bakışlar ikincisine yardımcı
oldu.

Birlikte daha fazla zaman geçirmek istediğim bir kadın hiç
olmadı. Sanırım bu beni bir F-boy yapıyor, ama eminim ki
Neye bulaştıklarını biliyorlardı. Şimdi daha az eminim. Oskar'la bu
kadar samimi ve özel hissettiren bir eylem nasıl olur da
başkalarıyla neredeyse rutin bir şey olabilir?

Mesele şu ki, daha önce hiç kimsenin ağzına vermemiştim. Hiç
ağızıma almadım. Ve eğer kadınlardan herhangi birinin parlak
silikon oyuncaklarıyla sıkışmış strap-on'ları varsa, bana asla
söylemediler.

Oskar'la daha önce hiç kimseyle yapmadığım şeyleri
yapıyorum.

Oskar'ın büzüşmüş, buruşmuş deliğine tekrar , sonra ona
doğru eğilip yalıyorum.

Oskar'ın inlemesi anlıktı. Kollarımdan adeta uçuyor,
bacaklarımın üzerine yuvarlanıyor ve yataktan düşüyor.
Kalçalarından tutup onu kendime yaklaşıtıyorum.

"İyi," diyorum.

"Çok iyi," diyor Oskar.

Onu tekrar yalıyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Tadını, misk kokusunu, kollarımda nasıl hissettiğini ve
çıkarıldığı yumuşak iniltileri ezberlemek istiyorum. Her şeyi
ezberlemek istiyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Oskar Belediye binası ileride beliriyor. Brütalist bir canavarlık, beton hoş olmayan açılarla çıkıntı yapıyor ve alçak tavanlarıyla, sanki yerel yönetim ziyarete gelen herkeste korku ve tiksinti uyandırmaya kararlıymış gibi karşılık vermezler.

Boston'daki çoğu bina güzeldir, ancak bu bina kendisini olabildiğince sevimsiz hale getirmekten gurur duyuyor gibi görünüyor.

Telefonum çalıyor. "Ailem burada." Dmitri'nin kaşları havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Hâlâ el ele tutuşuyoruz ama bir elimi onun avucuna sürüyorum. "Kayınpederin."

Sırtışı . "Çok nazikler."

"Harikalar. Babam korumacı davrandığı için üzgünüm."

"Sorun değil." Omuz silkiyor. "Eğer oğlum olsaydı ben de yapardım."

evli takımın kötü çocuğu."

"Oğlum?" Sesim gıcırdıyor. "... Yani, gelecekte?"

Dmitri duruyor ve bana dönüyor. Gözleri yumuşak ve en ufak bir incelik göstermediğimi biliyorum. Tam olarak ne düşündüğümü biliyor. Aynen öyle.

"Evet. Aileni seviyorum, Oskar. Neden yaramazlık yapan minik insanlarla dolu bir evimiz olmasın?"

Boğazım .

"Evan ve Vinnie'nin kızları olduğunu biliyorsun-"

"Oh."

Elimi sıktı, sonra beni ileri doğru sürükledi. "Bekle! Gerçekten mi?"

"Duruyor. Evet, gerçekten öyle. Adı Stella, ve

."

Dmitri'ye sertçe dirsek attım.

Biri boğazını temizliyor. "Bunu basının sizi görebileceği bir yerde yapmak istediğinize emin misiniz?"

Kahretsin.

Ailem burada.

Pappa'nın sesine doğru dönüyorum ve yanaklarıma sıcaklık doluyor.

Göçmenlik bürosu için Dmitri'ye iyi bir koca olmaya çalışıyorum ve neredeyse sosyal medyada Dmitri'yi iterken çekilmiş bir fotoğrafım olacaktı.

Dmitri'ye döndüm. "Özür dilerim. Unutmuşum. Zaten bunu yapmam gerekmiyordu..."

Gözleri dans ediyor. "Çok tatlısın."

Tenim karıncalanıyor, kelimeler içime işliyor, kanımı dolduruyor, ruhumu dolduruyor.

Omuz silkiyor. "Ben... Sanırım 'tank gibi yapılı' diyorsunuz. Hiçbir şey beni incitmez." Bakışları Pappa'ya kayıyor. "Soyunma odası saldırıları bile."

Pappa'nın yanakları pembeleşir. "Çok özür dilerim, Dmitri. Durumu yanlış yorumladığım çok açık."

"değil," diyor Dmitri geniş bir ifadeyle. "Burada olduğunuz için teşekkür ederim.

Beklenmedik ve hoş bir şey."

"Pek çok insan göçmenlik mülakatlarını geçiyor," diyor Ingrid.

"Kesinlikle." Dmitri ona gülümsüyor. "İyi enerji. İyi bir enerji. takdir ediyorum."

Tabelaları takip ederek lobiye giriyoruz. Kalbim tekliyor ve titriyor ama yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum, sanki bu ABD göçmenlik sistemine karşı yeterli bir zırh olacaktı gibi. Şu anda kesinlikle bir zincir zırh ve kalkan kullanabilirim. Onlara saldırmak istemiyorum... Sadece korunmak istiyorum.

Dmitri'nin duruşu kendinden emin, omuzları geniş, nefesi düzgün. Ama sonra Dmitri, onu izleyen ve acımasızca yargılayan insanlarla dolu arenaya kayıyor. Çoğu insan iş yerinde bir hata yaparsa, kimse fark etmez. Eğer o iş yerinde bir hata yaparsa, olayın bir klibi oluşturulacak, böylece oyunu izleme zahmetine katlanmayanlar bile

tekrar tekrar izleyin. Eğer korkmuş ve sindirilmiş görünüyorsa, rakip takımdaki oyuncular ve ona rahatlatıcı gülümsemeler ve "bunu başarabilirsin" mesajları göndermeyeceklerdi.

Vince bizi lobide elinde bir evrak çantasıyla karşılıyor. İçindeki göçmenlik evraklarını düşünmemeye çalışıyorum.

Vince, "Bazı takım arkadaşlarınız ilişkinizi mektuplar yazdı," diyor.

"Öyle mi?" Dmitri'nin gözleri parlıyor.

"Evet."

"Çok nazikler." "Biz de öyle," diyor Pappa.

"Hepsinde birlikte çekilmiş fotoğraflarınız vardı. Bazı fotoğraflar üç yıl öncesine ait."

Dmitri'nin gözleri yumuşar. "Her zaman sana çekildim. Keşke bilseydim-" Durdu, sonra gülümsedi. "Teşekkür ederim, Vince. Sana fazladan bir sürü iş verdiğimi biliyorum."

"Benim için bir zevk," diyor Vince. "Gerçekten. Umarım kalırsın."

Daniela ve Tanaka'nın orada olmadığını fark ettim. Tabii ki orada olmayacaklardı, ama daha çok insan var. Bu toplantının çöküşünü görmek isteyenler.

Dmitri elimi sıkıyor, sanki aklımdan geçen her düşüncüyü okuyabiliyormuş gibi. Belki de okuyabilir.

"İlk toplantılar başlamadan önce seni içeri aldık," diyor Vince. "Acil duruşma. Avukatların olayı mümkün olduğunca az şey söylemektir. Sadece gerçekler. Elimizde resimler var. Mektuplar var. Aşk beyanlarınız elimizde. Büyük bir şey yok. hikayeler."

"Çok konuşan biri değilim," diye söz veriyorum ona. "İngilizce benim de ikinci dilim."

"Bunun farkındaydım," diyor Vince. Bakışları Oskar'a kayıyor. "Ve senin de çok konuşkan biri olmadığını biliyorum. İyi olacaksın."

İfadesi kısa bir süreliğine kıvrılıyor, bazılarının mikro ifade diyeceği bir şey, ama ben şöyle diyeceğim

sadece hayal ettiğim bir şeydi, koridordan geçerken bir gölge. Belki bir ampul diğerlerinden daha az parlaktır. Hepsi bu kadar. Önemli bir şey değil.

Başımı sallıyorum ve kendime her şeyin tamamen yolunda olduğunu ve her şeyin tamamen iyi gideceğini söylüyorum.

Ofise giden koridorda yürürken ve bir ofisin önünde durduğumuzda kendime bunu söylemeye devam ediyorum.

Bizde bu var.

Biz .

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dmitri

Ben korkmuyorum.

Ben Dmitri'yim ve korkmam.

Kalbim deli gibi atıyor olabilir, ama her zaman fazladan kan için iyi. Masanın arkasındaki orta yaşlı kadına doğru başımı salladım. Parlak yeşil bir blazer ceket giyiyordu.

Gördün mü? Korkutucu değil. Yeşil iyi bir renktir. Çimen yeşildir.

Çalılar yeşil. Ve bitkiler de.

Gözleri boncuk gibi ve sanki röportajı zaten ben yapıyormuşum gibi dikkatle bana bakıyor.

Mesele şu ki ben korkmuyorum. Ben Dmitri Volkov'um. NHL'de oynamak için Rusya'dan buraya kadar geldim. Şimdi geri gönderilmeyeceğim. Asla.

Bazı koltukları işaret eder. Vince alır Oskar'la benim aramdaki arka koltukta oturuyor. Onun varlığının güven verici olduğunu düşünmeye çalışıyorum ve dört bir yanımızın ilişkimizi inceleyen insanlar tarafından kuşatıldığını düşünmemeye çalışıyorum, belki de kesinlikle bir noktaya değindin.

Ama Vince beni müşterisi olarak sunsa da, Oskar'la evlendiğimi öğrendiğinde hoşnutsuzluğu ve dehşeti unutamıyorum. evlenmeyi düşünüyor.

Alnımdan ter damlıyor. Boynumun arkası kaşınıyor, belim de öyle. Birden bu toplantıya takım elbise giydiğim için pişman oldum. Bu işi ciddiye aldığımı göstermek istemiştim ama rol yapıyormuşum gibi hissediyorum ve rol yaptığımı düşünmelerinden korkuyorum.

"Demek sen Dmitri Volkov'sun." Adı Ruth Santoro olan göçmenlik memuru bana bakıyor.

"Evet."

Oskar'a döner. "Ve sen de onunla evlenen adamsın. Oskar Holberg."

"Evet," diyor Oskar, sesi net ve gergin değil.

Omuzlarım gevşedi. Harika gidiyor. Ama tabii ki öyle. O Oskar ve harika biri.

Bayan Santoro'nun gözleri parlıyor. "Görüyorum ki isminizi değiştirmemişsiniz?"

Oskar'a hitap ediyor.

"Hayır, bu biraz eski moda," diyor Oskar, kendinden emin bir sesle.

"Ama yine de !" Aceleyle araya giriyorum.

Oskar gerildi. Vince gerildi.

Kahretsin.

Sanırım sözünü kesmek pek saygı görmüyor.

"Öyle mi, Bay Volkov?" Bayan Santoro sırtarak soruyor.

"Sanırım yeni kocanızın sizin adınızı almasını istiyorsunuz?"

"Um, hayır."

Vince bacaklarını kendine doğru daha sıkı çekiyor ve ayakları ince, engebeli, az tüylü, taba ve kahverengi halı döşemenin üzerinde kayıyor.

"Yani bunu hiç konuşmadınız mı?" Göz kırıyor.

Sertçe yutkunuyorum. Tanrım, neden buraya bir şişe su getirmedim?

"Yani, Oskar benim adımlı kabul etmez. Dünyada yeterince Volkov var. O kadar da harika değiller. Ama ben onun adını alabilirim." Cümlemin sonunda sesim çok yükseliyor ve kalbim çarpıyor.

Belki Oskar bunun berbat bir fikir olduğunu düşünür. Belki de ona sonsuza dek soyadlarını potansiyel çocukları eşleştirmemeliyim. Özellikle de gelecekteki çocuklarımızın yaramaz olacağını söylediğimden beri. Yani, bu gerçekten Oskar'a hitap etmek mi? Neden gelecekteki çocuklarımızın küçük kanatsız melekler falan olacağını söylemedim?

Bakışlarını bana kaydırıyor ve mavi gözleri parlıyor. "Ne diyorsunuz Bay Holberg?" Bayan Santoro soruyor.

"Bence kulağa çok hoş geliyor," soruyor Oskar, sesi hala net ve kararlı, bana doğru uzanıp dizimi sıkıyor.

Yakışıklı, sevimli kocama bakıyorum. Tanrım, Bay ve Bay Holberg olduğumuzu düşünsene.

"Kardeşlerle karıştırılabilir," diye burnunu çekiyor Bayan Santoro.

Ruh hali bozuldu. Oskar elini dizimden çekti. Hava soğuk, klimanın uğultusu

Belli ki bozuk, çünkü başka neden kutup havası odaya dolsun ki? O havayı Sibirya'da bırak.

"Birbirimize benzemiyoruz," dedim Bayan Santoro'ya.

"Ve sen o kadar da benzemiyorsun," diyor ve ben sertleşiyorum.

Bu ifadenin, insanların ilişkimizden şüphe duymasının tüm nedenlerine geçiş olacağını düşünmemiştim.

Niyetim bu değildi.

Bayan Santoro, Vince'in kesinlikle ona vermediği bir dosyayı açıyor. "Haberlere çıktınız, Bay Volkov."

"İstemedim."

"Her ne olursa olsun, buna göz yummayız."

Vince boğazını temizliyor. "Belki de tartışmamızı normal mülakat sorularıyla sınırlandırabiliriz?"

Bayan Santoro burnunu çekiyor. "Evet, bu hoşunuza gider." Kağıtlarına bakıyor. "Bu durumda, gazete makaleleri Bu davayla oldukça alakalı." Bana bakıyor. "Bana gelen çiftlerin çoğu en az aylardır, çoğu zaman da yıllardır ilişki içindedir. Evlenmeye karar vermeden önce ne kadar süre çıktınız?"

Boğazım kuruyor. Yutkunmaya çalışıyorum ama dilim tüm işlevini yitirmiş. Kalbim dengesiz atıyor.

Nefes alıyorum ve pantolonumu düzeltiyorum. Bu iyi. Tamamen iyi.

"Oskar ve ben yıllardır arkadaşız. Hatta en iyi arkadaşız." Gülümsüyorum ama Bayan Santoro beni takip etmiyor.

"Başka bir deyişle, Oskar Holberg'in ABD hükümetini dolandırma planınızı takip edebileceğini biliyor muydunuz?"

"Um..."

Vince öne doğru eğilir. Belki de doğru şeyi söyleyecektir. "Açık konuşmak gerekirse, hükümeti dolandırmak hiçbir şey yapmıyorlar. Finansal olarak konuşursak."

Kahretsin.

Belki ana dili İngilizce olmayan biriyim ama ben bile bunun güven verici bir yorum olmadığını biliyorum.

Bayan Santoro'nun gözleri parlıyor. İşinden zevk alıyor. Oskar ve beni nasıl mutlu edeceğini hayal etmediğinden eminim. Yok artık.

"Oskar'la evli olmayı seviyorum," diyorum ona.

"O..." Bana bakıyor.

"O inanılmaz biri. Belli oluyor. Akıllı, sevimli ve eğlenceli."

"Evet, eğlenmeyi seviyorsunuz," diyor Bayan Santoro yumuşak bir sesle.

Başka bir makaleye geçiyor. "Oldukça partici birisin. Her şehirde farklı bir kadın mı?"

Kalbim küt küt atıyor. "Önemli değillerdi."

Bakışları daralıyor.

Kahretsin.

"Yani, tabii ki önemliydi."

Bayan Santoro'nun gözleri kısık. Bu ifadelerle kendime daha fazla yardımcı olmadığımın farkındayım.

"Bu dünyada herkes önemlidir. Kasiyerler önemlidir. Anneler önemlidir. Hükümet yetkilileri önemlidir."

Arkamda Vince'in boğuk bir inilti duyduğuma . Kahretsin.

"Demek istediğim, o tür bir ilişki değildi. Sahteydi. Markasız gazoz gibi."

"Peki gerçek ilişki ne , bira mı?" "Belki mi?" Sesim çok tiz çıkıyor. Bunu biliyorum.

Yoldan çıktık. "Bakın, bu önemli değil." "Neyin önemli olduğuna ben karar veririm, Bay Volkov."

"Doğru. Tabii ki." Pişman görünmeye çalışıyorum. Gerginlik içimde kabarcıklar oluşturuyor.

Bayan Santoro bakışlarını Oskar'a kaydırıyor. "Peki sana ne kadar ödüyor?"

Oskar'ın gözleri açılıyor ve yüzü, sanki birisi instagram filtresi koymuş gibi, olduğundan üç ton daha solgun görünüyor.

"Bana hiçbir şey ödemiyor," diyor Oskar.

"Görünüşe göre seni süslü dairesine taşımış. Düğününüzün makbuzlarını gördüm. Düğün için çok para harcamışsın. o."

"Çünkü Oskar en iyisini hak ediyordu."

"Oldukça pahalı bir yüzüğünüz var," diyor Oskar'a. "Sanırım satmak senin hakkın. Her şey bittikten sonra."

Oskar'ın burun delikleri alevlenir.

Elimi Oskar'ın . "Bu iş bitmeyecek."

Bayan Santoro gözlerini kısarak bizi izliyor. "Evliliğinizi geçerli görmediğim için vize talebinizi reddedersem, hala birlikte olacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Boğazım kurudu. "O zaman Rusya'ya dönmüş olurum. Eşcinselliğe izin verilmeyen bir yer."

İç geçirdi. "Evet, avukatınız zaten bunu bir sığınma başvurusuna dönüştürmeyi talep etti. Dürüst olmak gerekirse, bunu kabul edemeyiz.

bunun altındaki herkes aniden heteroseksüel olmadığını iddia ."

Oksijen odayı terk ediyor. Nefes alıyorum ama eylemim çok açık. Ellerim titriyor ve onları kucağımın üzerine kaydırıyorum.

Gerginliği bir şeyler saklamakla karıştırmasını istemiyorum. Belirsizliği ve bir şeyleri doğru söylemeye çalışıp başarısız olmayı kötü niyetle karıştırmasını istemiyorum.

Ama eminim ki Bayan Santoro, birisi ona benim F-boy davranışlarımı içeren dosyayı verdiğinde nasıl karar vereceğini biliyordu.

Tanrım, Oskar'ın aylar önce en iyi arkadaşım olduğunu biliyordum. Bu yüzden mi barlara gittiğimde kendimi tuhaf hissediyordum? Bu yüzden mi barlardaki tüm çapkın konuşmalarım zorlama geliyordu ve bu yüzden mi kadınlar karşılıklı inleyip çığlık attıktan sonra yataktan fırladıklarında rahatlıyordum, Oskar'a mesaj atacak ya da onu arayacak zamanım olduğu için mutlu oluyordum?

Yanımda olmasından hoşlandığımı biliyordum. Sevimli olduğunu biliyordum ama bunun yavru köpeklerin sevimli olduğunu düşündüğüm gibi belirsiz bir olduğunu sanıyordum. Burnunun kıvrımını, dudaklarının şeklini ya da gözlerinin rengini düşündüğümde, belki de tamamen arkadaşça olmayan bir bölgeye girdiğimi anlamalıydım. Axel'in kaslarını, Finn'in saç rengini ya da Troy'un dar belini ve o kadar da dar olmayan omuzlarını hiç düşünmedim.

Ya Vince Amerikan vatandaşı bir eşle göçmenliğin daha kolay olacağını söylemeseydi? Oskar'ın benim için doğru kişi olduğunu anlamam ne kadar zaman alırdı?

İçim ürperdi. Bir yanım göçmenlik sürecinin bunu anlamama yardımcı olduğu için her zaman minnettar olacak. Ne yazık ki Rusya'ya dönmek zorunda kalırsam, benim için mutlu bir son olmayacak.

Pek sayılmaz. Bir noktada Oskar beni unutacak, tıpkı diğer herkes gibi.

Rusya'da çocukken arkadaşlarım beni hokey kampına göndermişti. Evimi ziyaret ettiğimde, bana şaşırmış gibi davrandılar.

istiyorlardı. Ben onların geçmişinden gelen, düşünmedikleri biriydim ve onlara her zaman onları düşündüğümü söyleyemezdim.

Barlarda tanıştığım kadınlar bu konuda beni hayal kırıklığına uğratmazdı. bir risk asla olmazdı. Sadece kısa süreli bir zevk olacaktı ki bu da hokey oynadıktan sonra geceyi sonlandırmak için yeterince iyi bir yol gibi görünüyordu.

"Oskar olmak istediğim kişi olmamı sağlıyor," diyorum.

"Geleceğin Amerikan vatandaşı mı?" Bayan Santoro soruyor, bir

Kaşları kırışmış alnını yukarı kaldırıyor.

"İyi bir insan," diyorum aceleyle.

Vince arkamdan ofluyor ve bunu daha iyi hale getiremediğime dair korkunç bir hisse kapılıyorum.

"Şey," diyor Bayan Santoro. "Bir karara vardım. Seni bu sefaletten kurtaracağım."

Gülümsüyor.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi? Yani, gülümsüyor. Gülümsemek iyidir.

Ama kalbim şiddetle atıyor ve hava inceliyor. Öne doğru eğiliyoruz.

KIRK DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Dmitri "Dmitri Volkov ülkeyi terk etmelidir," Sn. Santoro duyuruyor.

Kelimeler vücut kontrolü gibi çarptı. Oskar'a baktığımda gözleri hiç görmek istemediğim yaşlarla parlıyor.

"Özür dilerim," mırıldanıyor Vince, sesi pişmanlık dolu.

Başımı sallıyorum. "Sorun değil. Sen denedin."

Oskar kollarını bana doluyor, ben de onu . Bacaklarını belime doluyor, ben de onu öpüyorum.

Öpüşmeyi bıraktığımızda, yargıcın bana baktığını fark ettim.

Biz

. "Bu bir fark yaratmayacak," diyor.

"Umurumda değil. Kocamı öpeceğim."

Ona daha fazla ilgi göstermiyorum. Belki de pişmanlık onu dolduruyor

ya da belki çenesi sertleşir ve kaşları daha derin ve belirgin hale gelir.

Hiçbir şey sonucu değiştirmeyecek.

Oskar'a onu sevdiğimi söylemek için ağzımı açtım. Seviyorum. Ben de biliyorum. Ama ben diğer taraftayken bu bilginin ona nasıl yardımı olacak?

dünyanın hangi tarafında?

Kalbim acıyor ve saçlarını düzeltiyorum. Güzel mavi gözleri parlıyor.

"Seni özleyeceğim," diyorum.

Başını sallıyor ama o da tereddüt ediyor gibi görünüyor.

"Ben de seni özleyeceğim" diye cevap kalbim paramparça oluyor.

Çünkü zaten ayrılık yolundayız. Çünkü onu homofobik Rusya'ya getirebileceğim bir dünya yok. Orada hakkımızda çıkan onca gazete haberinden sonra olmaz.

"Belki bir gün geri dönebilirim," diyorum ve o da başını sallıyor, ama kelimeler sanki bir yalanı dile getirmişim gibi geliyor ve Vince yüzünü buruşturuyor.

dikleştiriyorum ve Oskar'ın elini tutuyorum. Vince'e dönüyorum. "Sanırım bana sonraki adımları söyleyebilirsin?"

"En önemlisi ayrılmak zorunda olmanız."

Göz kırpıyorum. Gözlerime acı giriyor ve yüz hatlarımı donuk tutmak için mücadele ediyorum.

Yargıca bağırarak ve hatalı olduğunu haykırmak istiyorum. Eski menajerimin peşinden bir tetikçi göndermek istiyorum.

Ama burada geçirdiğim her gün şanslıydım. Burada bu kadar uzun süre kalabildiğim için minnettarım. Arkadaşlarımla tanıştığım, bu kariyere sahip olduğum ve Oskar'la tanıştığım için minnettarım.

Ve dürüst olmak gerekirse... ABD hükümetine bir oyun oynamaya çalışıyordum. Oskar ve ben birbirimize aşık olsak bile, ondan bir mantık evliliği yapmasını istedim. Ve dürüst olmak gerekirse bu evliliğin uygun olduğu kişi sadece bendim.

İlişkiye girdiğim kişilerle çekilmiş uygunsuz fotoğraflarımı bulan ve sadece kadınlara ilgi gösterdiğimi söyleyen internet hafiyeleri haksız değildi.

Erkeklerle de ilgilenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Belli ki biseksüelim. Ama belki de tatlı, ince erkekler benim tipimdir. Etrafımı saran kaslı sporcular ve taraftarlar beni hiç cezbetmedi.

Benim için savaştığı için Vince'e minnettarım, beni savunduğu için Oskar'a minnettarım, tüm bu sisteme minnettarım. davamı açıklamama izin verdi.

"Toplanmam gerek," diyorum

Vince'e. "Evet. İyi fikir."

Oskar elimi daha sıkı tutuyor.

Vince, Oskar ve ben . Koç ve Ingrid dışarıda bekliyorlar. Bizi gördüklerinde yüzleri kasvetli ve kederli bir hal alıyor.

Oskar ve ben her geceyi birlikte yatakta ne olacağız? Tüm zor şeylerde yanımızda olmadığımı?

Bir televizyon programının onu güldürmesi gibi küçük şeylerde bile yanında olmadığım zaman mı?

Birkaç gün içinde İngilizce bile konuşamayacağım. Benim dünyam Rusça olacak. Kendime hatırlatmaya çalışıyorum ki Rusya

güzel, Rusya'nın da harika insanları var, ama tek düşünebildiğim bu güzel adamla kalmak istediğim.

Bazı şeyler olması gerektiği gibi değildir.

"Çok üzgünüm," diyor Ingrid ve beni kucaklıyor.

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Koç'a baktım. her şey gerçek oldu.

Oskar'ı terk ediyorum ve onu üzüyorum. Oskar'ın kariyerine ve itibarına zarar verdim. Ekibi göçmenlik dramamın içine çektim ve yüz binlerce

İnsanlar Koç'un tek oğlunu kötü bir hokey oyuncusuyla evlendirecek türden bir adam olduğunu düşünüyor.

başka biriyle evlenme zahmetine katlanmak zorunda

kalacağım. "Özür dilerim," diye kekeleydim. "Haklıydın."

"Hayır," diyor, sesi sert. "İstemiyordum. Kalmanı istedim, Dmitri. Bence sen ve Oskar harika bir çift oldunuz. Seni daha fazla görmek isterdim."

Başımı sallıyorum ve ona titrek bir gülümseme veriyorum. O da başını sallıyor.

Kalbim küt küt

atıyor. Bu oluyor.

"Orada iyi olacak mısınız?" Ingrid soruyor. "Orası

benim ülkem," diyorum. "İyi olacağım."

Yıkılmış, tabii ki. Sefil de. Ama onun dışında iyiydi.

Koç ve Ingrid sessiz. Hayallerim yıkıldı. Oğullarını yasal sorunlarıma dahil ettim.

Oskar elimi sıkıyor ve birazdan dünyanın öbür ucunda olacağımı bilmeme rağmen gülümsemeye çalışıyorum.

Oskar'ın bana belki de boşanmamız gerektiğini söylemesine ne kadar kaldı?

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Oskar Dmitri takım arkadaşlarıyla vedalaşıyor, sonra eşyalarını birlikte topluyoruz. Sonunda beni evime götürdü.

ailesinin evinde. Geceyi orada geçirmemi istiyor.

Şimdi veda etme zamanı.

Kollarımı Dmitri'ye doladım. "Seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim." Gözleri yaşlarla parlıyor ve beni kavlıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, kalbim çılgınca atıyor. Kokusunu içime çekiyorum ve ezberlemeye çalışıyorum. İstiyorum ki

Her şeyi ezberle. Onun sadece bir anı olmasını istemiyorum, ama zamanı geldi.

Dmitri'nin telefonundan bir ping sesi geliyor, sonra bir korna.

Dmitri'den uzaklaşıyorum. "Bu senin Uber'in olmalı."

Üzüntüyle başını sallıyor. "seni ararım." "Arasan iyi olur."

Gözleri ciddi ama başını sallıyor.

İkimiz de her şeyin farklı olacağını biliyoruz. İlişkimiz yeni ve çok farklı zaman dilimlerinde iletişim kuracağız. Hiçbir şey aynı olmayacak.

Pappa boğazını temizler, sonra Dmitri'ye sarılır. Dmitri'nin gözleri kapanır.

"Kendine iyi bak," diyor Pappa, ayrılarak. "Peki, Koç."

Pappa başını sallıyor ama Dmitri yüzünü buruşturuyor. Belki de Pappa'nın artık onun koçu olmadığını, Dmitri'nin artık bir Blizzard olmadığını hatırlıyor.

"Gitsen iyi olur," dedim.

Dmitri'nin gözleri parlıyor, sonra beni kendine doğru çekiyor ve öpüyor.

Etrafımızda hava fırçaları. Sanırım kapıyı Pappa açtı.

Ayrılıyoruz, sonra Dmitri başıyla onaylıyor ve aceleyle Uber'e gidiyor.

Araba uzaklaşırken babam ve ben el sallıyoruz, sonra köşeyi dönüyor. Gözlerimi kırptıştırıyorum, sonra babamın kollarını etrafımda hissediyorum. Beni kendine doğru çekip kapıyı kapatıyor.

"Böyle olması gerekmiyordu," diyor Pappa ve uzanıp sırtımı sıvazlıyor.

İki kez dokunduktan sonra arkasına yaslanıp beni değeriendiriyor. "İyi olacaksın."

Ona bakıyorum.

Babam duygusal biri değildir ve bu muhtemelen bir konuşma ya da aşağıdaki gibi kelimeler içeren bir şey olarak sayılır

"sevgi" ve "duygular", diğer babaların bazen filmlerdeki sahte oğullarına söyledikleri türden.

"Ciddi değildi," diyor Pappa. "İyi biriydi, sanırım." "Seni seviyordu," diyorum.

Başım feryat ediyormuş gibi gözlerimi birbirine kenetliyor ve alnımı yaklaşan migrene karşı sıkıştırıyorum.

"Seni seviyor," diye düzeltiyorum kendimi, çünkü Dmitri ülkede olmayama ölü falan da değil.

"O bir f-boy," diyor Pappa. "Onlara böyle derler."

Sanki gençlerin dilini bilmekten gurur duyuyormuş gibi sırıtıyor.

"Sana bira getireyim," dedi Pappa. "Belki televizyonda iyi bir şeyler vardır."

Yavaşça başımı sallıyorum.

Bu yanlış geliyor.

Bunun olmaması gerekiyordu.

İnsanlar Dmitri'yi çok kolay unutuyor, tıpkı onun endişelendiğı gibi.

"Çözüm yok Oskar. Sen yapabileceğini yaptın." Kaşlarımı çattım.

"Her zaman bir yolu vardır."

"O bir Rus vatandaşı. Geri dönmek zorunda. Başka ülkelerin vatandaşlığına sahip değil."

"Bunu biliyorum. Ona ABD vatandaşlığı vermek istedim."

"Menajerinin yaptıklarından sonra bu her zaman uzak bir ihtimaldi."

Babam bira şişesini açtı ve bana uzattı. Zihnimde bir klik sesi duyuyorum.

"Gitmem gerek, baba."

Pappa kaşlarını çatar. "Her şey bitti Oskar. Ondan son bir öpücük falan mı istiyorsun? Uçağı bu gece kalkıyor."

"Biliyorum." Ayağa kalktım, kalbim çarpıyordu.

Kendimi tamamen aptal durumuna düşürebileceğim aklıma geliyor. Dmitri'nin bunu istediğini bilmiyorum. Beni gerçekten istediğini.

Eski ben denemezdi.

Dmitri'ye deliler gibi aşık olduğum onca yıl boyunca Bir keresinde ona söylemişim. Beni bu şekilde isteyebileceğini bir kez bile hayal etmemişim. Her zaman onun acı veren bir aşık olacağını ve bizim için asla savaşmayacağını varsaydım.

Belki daha fazlası için istekli olabileceğini, belki benimle takılmayı her zaman sevmesinin bir nedeni olabileceğini ya da benimle takıldıktan sonra bana sarılarak uyuyabileceğini hiç düşünmemişim.

Hokey antrenmanında geçen uzun günler.

Onunla konuşmayı hiç düşünmedim: belki daha fazlası olabilirdik.

Çünkü Tanrım, ya çok daha önce çıksaydı? Ya ABD göçmenlik bürosuna bunu gösterebilseydik? Ya hakkımızdaki kötü makalelerin hiçbiri çıkmasaydı?

Geçmiş değiştiremem ama belki de istemediğim ve beni umutsuzluğa sürükleyen bir geleceğe razı olmak zorunda değilim.

Artık eskiden olduğum kişi değilim.

Dmitri için savaşacağım, bizim için savaşacağım. Ona seçenekler sunacağım ve varsayımda bulunmayacağım.

Eşyalarımı alıp aceleyle yukarı çıkıyorum çünkü belgelerimde ihtiyacım olan bir şey var.

"Oskar!" Pappa bağılıyor. "Aptalca bir şey yapmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Hiç de aptalca değil." Kalbim kabarıyor. Cesur olacağım.

Hayatım boyunca kendime utangaç olduğumu söyledim.
Başkalarının benim için cesur olmasına izin verdim.

Eğer ona bu seçeneği sunmazsam, hep merak edeceğim. Ve
belki... kalbim genişler. Belki işe yarar.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Dmitri
Üzgün değilim. Amerika'da harika zaman geçirdim. En iyi zaman.

Kapıma ulaştım. Keşke Oskar'a bana katılmasını söyleseydim. Ama çoktan vedalaştık ve ağlayarak Moskova'ya giden bir uçağa binmek istemiyorum. Bilmiyorum. medya beni görmek için orada olacak, ama bunun olmasına izin veremem.

Telefonum çalıyor.

OSKAR: Güvenlikten geçtin mi? DMITRI:

Benim kapımda. Seni şimdiden özledim.

OSKAR: Ben de seni şimdiden özledim.

Kalbim küt küt atıyor ve telefonuma ve az önce girdiği emojilerin bolluğuna bakıyorum.

Önce arkadaştık ve hala arkadaş olacağız. Onunla istediğim ilişki bu değil. Bir noktada bana biriyle tanıştığını söyleyecek ve ben de mutlu söyleyeceğim ve belki de gerçekten mutlu olacağım. Oskar için en iyisini isteyeceğim.

Kalbim acıyor. En çok özleyeceğim şey ABD değil. Oskar'ı.

Belki de hep oydu.

Bakışlarımı kapının bekleme alanında gezdiriyorum.

Çiftler yan yana oturuyor. Hayatta ne kadar çok insanın çiftler halinde yaşadığını nasıl fark etmemişim?

Oskar'ı arıyorum.

"Dmitri?" İlk cevap verdi.

Kalbim güm güm atıyor. "Özür dilerim. Sadece sesini duymak istedim."

"Oh." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Ben de senin sesini duymayı seviyorum."

Yine de aramada bir gariplik var. Kelimeleri küçük pantolonlardan çıkıyor gibi görünüyor.

Kaşlarımı çattım. "Egzersiz mi yapıyorsun?" Kıkırdıyor. "Bir çeşit..."

Sanırım etrafındaki insanları da duyuyorum.

Ve bu iyi bir şey. Havaalanında ona veda etmek istemedim çünkü ağlamaya başlayabileceğimi ya da ve onun yerine spor salonuna gitmeye karar verdi.

"Egzersiz önemlidir," diyorum. "Yani bu iyi bir şey."

Belki ses tonumdaki üzüntü ve kafa karışıklığını duyabilir.

Oskar telefonda, "Dmitri, arkana bak," diyor, kelimeleri hâlâ biraz soluk soluğa çıkıyor.

Göz kırpiyorum.

O .

Hayır.

Onu tekrar görebilme umudu, muhtemelen söylediklerini yanlış yorumladığım gerçeğiyle savaşıyor.

Başımı attım ve oradaydı. Oskar'ım. Lanet havaalanında.

Vedalaşırken giydiği kıyafetleri giyiyor, ama saçları dağılmış ve yanakları pembeleşmiş.

İçimde bir rahatlama hissettim ve kollarımı uzattım. Oskar adımlarını hızlandırıyor ve kollarıma atlıyor. Bacakları belimi sarıyor ve diğer yolcuların bize doğru baktığını görüyorum, bazıları şaşkın, bazıları yumuşak ifadelerle ve Bazıları kaşlarını çatıyor.

Boş ver onları.

Odağımı dünyanın en muhteşem adamına çeviriyorum. "Oh, Tanrım. Yüz yüze vedalaşmaya gelmişsin."

Dudaklarını öpüyorum ve belki de uçuş görevlisi uçağa binme zamanının geldiğini söylediğinde hüngür hüngür ağlıyor olacağım ama değer. Onun sıcak bedenini göğsümde hissetmek her zaman buna değer.

Dudaklarını öpüyorum, sıcak ağızıyla kaynaşıyorum. Evimdeyim, en azından şimdi.

Oskar çekilir. "Yani, um..."

Bacaklarımdan aşağı kayıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim belki de utandığını düşünürdüm.

Belki de herkesin önünde sevgi gösterisi çok fazlaydı?

Kaşlarımı çattım. "Güvenlikten nasıl geçtiniz? Biniş kartınızı göstermeniz gerekmiyor mu?"

Yanakları alev alev yanıyor. "Bende bir tane var."

"Dış hatlar terminali için mi?" Saçlarını düzeltiyorum.

"Uluslararası biletler ucuz değil. Teşekkür ederim."

"Yani beni gördüğüne sevindin mi?"

"Elbette öyleyim." Kaşlarımı çattım. Garip davranıyor, ama bütün bu durum garip.

Belki kafam kumdaydı ama sınır dışı edilmemi gerektirmeyecek bir çözüm bulabileceğimize inanıyordum.

"Seni seviyorum bebeğim," diyorum.

Gözleri parlıyor. "Ben de seni seviyorum."

Bir adım uzaklaşıyor ve nedense hâlâ gergin görünüyor. "Seni gerçekten seviyorum, Dmitri. Ve hâlâ evlenmemizi istiyorum. Hâlâ birlikte olmamızı istiyorum."

"Burada olamam bebeğim," sesim çatlıyor.

Parmakları titriyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor. "Ama seninle gelebilirim."

Kalbimde sevinç patlıyor ve ellerini arasına alıyorum. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Alnımı onunkine yapıştırıyorum ve ellerini sıkıca kavıyorum. Nefes alıyorum. Söylemek üzere olduğum şeyi söylemek istemiyorum.

Ama yapılacak doğru şey bu. Oskar'ı korumam gerek. O her şeyden daha önemli.

Kendimi çekiyorum. "Bunu yapmana izin veremem bebeğim. Rusya eşcinsel ilişkileri onaylamıyor. Benim için seni evinden, işinden uzaklaştırmak istemiyorum. Oda arkadaşımı gibi davranabiliriz, ama zaten haberlerde yer alıyoruz. Bu değil. senin için güvenli."

Ellerimi bırakıyorum. "Seni çok seviyorum. Lütfen bunu bil."

"Aslında..." Oskar gülümser. "Aslında aklımda başka bir şey vardı. aklımda."

Bakıyorum.

Bakıyor.

"Ben bir İsveç vatandaşıyım, Dmitri. Ve sen de benim kocamsın.

Orada bana eşlik etmeye hakkınız var."

"Oh." Göz kırpıyorum. Umut içimi doldurmaya başlıyor, ama ona kararsızca bakıyorum, kafamda onunla bana vermek istemediği bir gelecek inşa etmekten çok .

"Yine de vizeye ve oturma iznine ihtiyacınız olacak."

"Oh." Göğsümde biriken umudu zorla uzaklaştırıyorum. "Ama bu basit bir başvuru."

"ABD hükümeti bizim gerçek bir çift olduğumuzu düşünmüyordu." "Ama öyleyiz," diyor Oskar. "Orada yaşayabiliriz.

Birlikte. Eğer sen..."

"Ama senin işin burada. Ailen burada. Arkadaşların." "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Dmitri. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum.

sizin için öğrenmeniz gereken yeni bir dil ve belki de çok fazla-"

"Çok fazla değil," diyorum çabucak. "Seninle bir hayat istiyorum.

Sakıncası yoksa..."

Oskar gülümsüyor. "Ben İsveç'te büyüdüm. Geri dönmek güzel olurdu. Belki daha sonra ABD'ye falan taşınabiliriz. Umudumu kaybetmem. Ama sana NHL'i teklif edemem. Ya da bir İsveç takımında benzer bir yer-"

"Hey." Ellerini ellerime aldım. "Bazı becerilerim var. Bahse girerim koçluk yapabilirim. Birikimim de var." Saçının bir tutamını yüzüne sıkıştırıyorum. "Eğer gerçekten bunu yapmak istiyorsan-"

"Öyleyim. Sen benim kocamsın, Dmitri. Senin olduğun yerde olmak istiyorum."

"Güzel." bakıyoruz. "İsveç'te oturma izni almam ne kadar sürer?"

Yüzü pembeleşiyor. "Aslında aklıma başka bir fikir geldi."

"Şimdiye kadarki fikirlerini beğendim."

"Bize Türkiye'ye bilet aldım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hindi mi?"

"Gitmemize gerek yok. En azından seninle yüz yüze konuşabildim."

Gülümsüyorum. "Neden bize Türkiye'ye bilet aldın bebeğim?" Oskar, "Ruslara varışta vize veriyorlar," diyor. "I

Uber'de araştırma yaptım. Bir saat içinde uçak var. İstanbul'a gidebilir, gezip görebilir ve İsveç'e oturma iznin için başvurabiliriz. Çılgınca olduğunu biliyorum..."

Onu kendime doğru çektim. "Dahice. Kesinlikle dahice." Mutlu bir şekilde sırtıyor.

Ellerini ellerime aldım. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kapıda bekleyen yolculara bakıyorum. "Sanırım uçuş görevlisine çantamın markasının çıkarılması gerektiği kötü haberini vermem gerekiyor."

"Kötü çocuk," diyor Oskar, elimi avucunun içine alarak. "Beni bozuyorsun. Ben tatlı, masum yolcu."

Kıkırdıyor ve bu dünyadaki en tatlı ses.

Birlikte bir hayat yaşayacağız, bu dünyanın neresinde olursa olsun. Önemli olan birlikte olmamız.

Elini sıkıyorum, kalbim mutlulukla çarpıyor.

EPILOG

D

"Çocuklar!" Sesim soyunma odasında yankılanıyor ve yirmi atlet bana dönüyor.

Bakışlarım ahşap panelli soyunma odasında geziniyor ve sırtıyorum.

"Bunu kazanacağız."

Özel konuşmamı yaparken sesim otoriter ve kararlı. Bazılarının omuzlarındaki gerginlik azalıyor.

Çocuklar kendime güvenmemden hoşlanıyor ve neyse ki ben kendime çok güveniyorum.

Ben Dmitri.

Çocuklara bir keresinde koçumu çok kızdırdığımı ve onun da yüzüme yumruk attığını söylemiyorum. Ayrıca, o geçmişte kaldı. Şimdi Oskar'ın ailesiyle her Pazar onların aile yemeğinden önce ve bizim aile yemeğimizden sonra video görüşmesi yapıyorum.

Bir üniversitede çalışıyorum. Belki sadece liseden mezun oldum ama şimdi her gün üniversiteye gidiyorum. Önümüzdeki dönem, eğer hala burada olursam, ben de ders alabileceğim. Belki işletme, spor yönetimi ya da tarih okuyacağım.

Gelecek inanılmaz.

Oskar ve ben birlikte için, Vince beni ABD'ye geri sokabileceğini düşündüğünü söylüyor. Her şeyden sonra O drama, birlikte bir yere gitmemizi hiç önermedi.

Eğer hiçbir NHL takımı beni istemezse, her zaman AHL'de bir yerlerde oynayabilirim. Blizzards'ın kadrosu dolu görünüyor ama asla bilemezsiniz ve koçla özel bir ilişkim var.

Ama dürüst olmak gerekirse, bulunduğum yerden memnunum. Gecelerimin artık İsveççe öğrenerek geçmesi hoşuma gidiyor ve Oskar'ın artık aramızda bu dili konuşan tek kişi olması çok tatlı. Sanırım bu onu daha iddialı yapıyor, ama bunun nedeni benimle çok fazla zaman geçirmesi olabilir. İsveççe derslerinden sonra

her gece onun vücuduna tapıyorlar. Ne de olsa o adam bir tanrı.

Hayatımı çok daha iyi hale getiren, sevimli mi sevimli Viking tanrım.

Eğer ABD'ye isterse, döneriz. Ama dönmezse, burada İsveç'te onun yanında on yıllar geçirmekten mutluluk duyarım.

Muhtemelen hak etmediğim bir kahraman edasıyla bana bakan ekibe birkaç cesaretlendirici söz daha söylüyorum. Ama ABD'de harika bir kariyerim oldu. Bence bazılarının bir gün NHL'de oynama şansı var. Ben onlarla işimi bitirdikten sonra oynayacaklar.

Takım patenlerin üzerinde sallanarak tünele doğru ilerlerken ben de telefonumu çıkarıp Oskar'a mesaj atıyorum.

Karşılıklı romantik emoji ve GIF'ler paylaştıktan sonra sırtıyorum ve buzun hemen dışındaki yerime oturuyorum.

Kalabalığın içinden Oskar'a el sallıyorum, sonra da ona bir öpücük gönderiyorum. Yüzü hala pembeleşiyor, bazen hala birlikte olduğumuza inanamıyor, ama kesinlikle şanslı olan benim.

Oyun başlıyor. Öne eğilip sırtıyorum. Hayat muhteşem.

Umarım Dmitri ve Oskar ile vakit geçirmekten keyif almışsınızdır. Eğer kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. [Bir sonraki kitap, Kural #4: Asla Bir Spor Muhabiriyle Kalma](#) ön sipariş için hazır.

Kural 4: Asla Mahsur Kalmayın bir Spor Muhabiri ile

Çenemi tutamadığım için zorunlu izne çıkarılmamın yeterince korkunç olduğunu düşündüm. Sonra uçağım tropik bir bölgeye düştü.

Çocukluk arkadaşım, ciddi bir düşmana dönüştü ve tek yoldaşım .

Hayatta kalmak için ihtiyacım olan son kişi, hokeyde kendi şansını kaybeden ve şimdi hayatını yıkarak kazanan bir adam. Spor muhabiri olarak benim. Ve daha da kötüsü? Onu en az o zamanki kadar seviyorum.

[Şimdi ön sipariş verin.](#)

Kural #.5: Kaptana Asla Aşık : Bekar Bir Baba MM Hokey Romantizmi

Vinnie
Hokeyde yazılı olmayan kural mı? Asla kaptana aşık olma.

Ne yazık ki bunda başarısız oluyorum.

Bekâr baba Evan McAllister çok sevdiğimiz takım kaptanımız, çekici ve benim her yönüyle harika eski en iyi arkadaşım. Oh, o da heteroseksüel. Bu benim için daha az olumlu. Duygularımı bastırmak için kendimden uzaklaşıyordum ama bu sadece onun kafasını karıştırdı ve kesinlikle işe yaramadı.

Geçirdiği beyin sarsıntısı Evan'ı bakıma muhtaç hale getirince, ona ve kızı Stella'ya yardım etmek için devreye giriyorum. Evan, onu terk ettikten sonra hayatına tekrar girmemden pek hoşlanmıyor ve ne kadar yakınlaşırsak, sırrımı ifşa etmemek benim için o kadar zorlaşıyor.

Kural #.5: Kaptana Asla Aşık Olma, Hokey Kuralları serisinin 25.000 kelimelik ön romanıdır.

[Şimdi oku.](#)

[Kural #.5: Kaptana Asla Aşık Olma'yı ÜCRETSİZ okumak Portia'nın haber bültenine kaydolun.](#)

KURAL 1: ASLA KAZARA YAPMAYIN

TAKIM ARKADAŞINLA EVLEN

F^{han} Parti yapmakla ünlü ama kendimi aştım. Vegas'ta çılgın bir gece geçirirken yeni takım arkadaşım Noah'a sarhoş bir şekilde evlenme teklif sonra, parmağımda bir yüzük, yanımda bir koca ve devasa bir halkla ilişkiler kabusu.

Takım yönetimi çok öfkeli ve kariyerlerimizi kurtarmanın tek yolu evliliğin kasıtlı olduğunu iddia etmek. Noah bir profesyonel gibi davrandı ve ben de onu Boston'daki çatı katıma taşıdım. AHL'den yeni çağrıldı ve ben ona her şeye mal olabilirim.

En az bir yıl boyunca birlikte olacağız, halkın karşısına çıkacağız, hokey oynayacağız ve birlikte yaşayacağız. Aslında, bu hiç de rol yapmak gibi gelmiyor. Ama belli ki bu imkansız: ikimiz de heteroseksüeliz. Değil miyiz?

[Şimdi sipariş verin.](#)

KURAL 2: ASLA BİR NOEL BULUŞMA ŞOVU

Pnsanlar bekâr olmama hep şaşıyor ama bu beni hiç rahatsız etmedi. Profesyonel bir hokey oyuncusu olarak, boş gecelerimi Sebastian Archer'ın flört programlarını sunmasını izleyerek geçirmeyi tercih ederim.

pis spor barlarında takılmaktansa, işi yaparım.

Ama takım arkadaşım beni Bay Doğru'yu Ararken'e başrol oyuncusu olarak yazınca: Noel Sürümü'nde başrol oyuncusu yapınca, sakın hayatım yok oldu. Rahat geceler yerine, aşık olmam gereken muhteşem kadınlarla şenlikli randevular için Boston'da dolaşıyorum.

Tek sorun mu? edemediğim kişi, programın çekici, sporcuları küçümseyen, fazlasıyla çekici sunucusu.

Bu imkansız. Bir eş bulmam gerekiyor. Takımımın yönetimi de dahil olmak üzere milyonlarca insan tarafından izleniyoruz.

Ve ben . Belli oluyor.

Muhtemelen.

Belki de değildir.

[Sipariş Kuralı #2: Asla Bir Noel Randevu Programına Katılmayın.](#)

Şu anda mevcut.

PORTIA

HAKKINDA

W Portia yazmadığı zamanlarda muhtemelen iyi bir MM romanı ile kıvrılıp yatıyordur. Büyük bir şehirde, bir hokey sahasına yürüme mesafesinde yaşıyor. Bazen Kahve almak için evinden dışarı çıkmanın yararlarını tartışıyor. Arada sırada da elinde kindle'ıyla eşiyle birlikte bir sahil kaçamağı yapıyor.

Portia okuyucularından haber almayı seviyor. Ona portiablakeauthor@gmail.com adresinden e-posta gönderebilir veya onu takip edebilirsiniz:

TikTok: <https://www.tiktok.com/@portiablakeauthor>

FB Sayfası: <https://www.facebook.com/portiablakebooks/>

FB Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/portiablakeromancereaderslounge>

Instagram: [instagram.com/portiablakeauthor](https://www.instagram.com/portiablakeauthor)

Bülten: <https://readerlinks.com/l/4470872> Web

sitesi: <https://portiablakeauthor.com>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

